



**Καταργούν το δικαίωμα για δωρεάν εκπαίδευση,
ενισχύουν τη ληστεία μέσω της ακρίβειας**

Αναγκαίος ο δρόμος του μαζικού αγώνα!



Αθήνα, 11/1/2024

Ούτε στιγμή δεν αφήνουν οι πολιτικές του συστήματος και της κυβέρνησής του αναξιοποίητη. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, ένα μικρότερο ή μεγαλύτερο χτύπημα στα λαϊκά-εργατικά δικαιώματα, με σταθερά αυξανόμενη την ένταση των αντιδραστικών κηρυγμάτων. Σε κάθε «ευκαιρία», μια ακόμα βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στα πολεμικά αμερικανοΝΑΤΟϊκά βήματα. Όλα αυτά ντυμένα και παρουσιασμένα αντί-

θετα από ότι πραγματικά είναι. Η αντιδραστική γύμνια, η έφοδος στους όρους ζωής του λαού μασκαρεύεται σε «κεντρώα», ακόμα και «μεταρρυθμιστική» πολιτική! Η υποτέλεια και η εξάρτηση από τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ και των ΗΠΑ παρουσιάζεται σαν «πρωταγωνιστικός ρόλος» της χώρας στην «ανάπτυξη» και στις αιματοβαμμένες εξελίξεις στην περιοχή. Πρόκειται για μια ταξική αντιστροφή, σωστή και αναγκαία για τη με-

γαλοαστική τάξη και το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Τα συμφέροντα αυτής της τάξης, αυτού του συστήματος, πράγματι «απελευθερώνονται» -ή πιο σωστά αποχαλινώνονται- τόσο περισσότερο όσο μπαίνουν χαλκάδες και σκλαβιές στη ζωή των μαζών, όσο τσαλαπατιούνται τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

συνέχεια στη σελ. 2



**Συνέχιση της σιωνιστικής σφαγής -
αντοχή της αντίστασης στην Παλαιστίνη
Επέκταση και διάχυση
των πολεμικών κινδύνων
στη Μέση Ανατολή**

σελ. 17

Ερυθρά Θάλασσα
Εμπλοκή της χώρας σε ακόμη ένα
πεδίο του ιμπεριαλιστικού
ανταγωνισμού

(σελ. 6)

Ελληνοτουρκικά
Η α λα καρτ επίκληση των διεθνών
Συνθηκών του κ. Συρίγου

(σελ.7)

Δεξιός «προοδευτισμός» και πολιτικά
παζάρια με τα ανθρωπίνια δικαιώματα

(σελ.8)

Πίσω από τα παραμύθια της κυβέρνησης
κρύβεται ένταση της αντεργατικής επίθεσης...
**Με αγώνες να απαντήσουν
οι εργαζόμενοι για να διεκδικήσουν
τη ζωή και τα δικαιώματά τους!**

(σελ. 11)

Ουκρανία
Για τη δυτική προπαγάνδα,
τα «καύσιμα» τέλειωσαν
Το πεδίο ξεκαθαρίζει,
αλλά η επόμενη μέρα παραμένει
περίπλοκη

(σελ. 18)

**Καταιγισμός νομοσχεδίων
στην εκπαίδευση
Στόχοι και προοπτικές
της εκπαιδευτικής
(αντι)μεταρρύθμισης**

**Η πρόταση
των Αγωνιστικών Κινήσεων
Να μην περάσει
το νέο νομοσχέδιο
για την τριτοβάθμια
εκπαίδευση**

**Μαζικές φοιτητικές
διαδηλώσεις στις 11/1
Να μην γίνουν τουφεκιά
στον αέρα!**

(σελ. 12, 13)

Καταργούν το δικαίωμα για δωρεάν εκπαίδευση, ενισχύουν τη ληστεία μέσω της ακρίβειας Αναγκαίος ο δρόμος του μαζικού αγώνα!

συνέχεια από τη σελ. 1

Σε αυτό το πλαίσιο είναι και τα μέτρα κοροϊδία που εισηγήθηκε η κυβέρνηση Μητσοτάκη «απέναντι στην ακρίβεια». Μέτρα που όπως ανέφερε ο πρωθυπουργός, απευθύνονται στο κεφάλαιο για «υγιή ανταγωνισμό», ώστε να μην λεγόμεστε «μπανανία» και που ουδόλως θα βελτιώσουν την άθλια κατάσταση που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά. Όταν το λάδι, το βρεφικό γάλα και άλλα προϊόντα άμεσης κατανάλωσης έχουν γίνει απλησίαστα, το να δηλώνει ο πρωθυπουργός ότι «τώρα καταλαβαίνει τους μηχανισμούς της αγοράς» και ότι με τα εξευτελιστικά βοηθήματα που προωθεί ως κυβέρνηση, μια οικογένεια θα περιμένει πότε θα αυτορρυθμιστεί η καπιταλιστική αγορά για να δει μια αμελητέα μείωση τιμών, αποτελεί προσβολή της νοημοσύνης μας και πράσινο φως για πολυεθνικές και μονοπώλια να θησαυρίσουν από το υστέρημα των εργαζόμενων.

Η κατάσταση αυτή βαραίνει και «ματώνει» -ακόμα και κυριολεκτικά- όλο και περισσότερο τη ζωή του λαού. Αλλά η απάντηση στην κατάσταση αυτή δεν βρίσκεται σε κάποιο σοσιαλδημοκρατικό κυβερνητικό πρόγραμμα. Ένα τέτοιο πρόγραμμα δεν το έχουν, δεν τους επιτρέπεται να το έχουν, οι θεωρούμενες σαν «εναλλακτικές» δυνάμεις του συστήματος (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και οι ουρές τους) που παραδέρνουν στα δικά τους αδιέξοδα. Ένα τέτοιο πρόγραμμα το «έχει» -και όλο πιο «τολμηρά» το προβάλλει σε ... τεύχη προτάσεων νόμου- η ηγεσία του ΚΚΕ. Αλλά το έχει για να αποφύγει και να διαστρέψει τις απαιτήσεις της πάλης που η ταξική, κοινωνική, πολιτική πραγματικότητα βάζει.

Η κατάσταση αυτή σε μια και μόνη κατεύθυνση μπορεί να απαντηθεί. Να βγουν οι μάζες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας να διαδηλώσουν και να φωνάξουν τα δικά τους δίκια, τα δικά τους συμφέροντα. Να φωνάξουν, να διαδηλώσουν και να διεκδικήσουν ενάντια στην πολιτική της εξαθλίωσης, της εκμετάλλευσης, της φασιστικοποίησης και της υπηρέτησης των μεγάλων φονικών, των μεγάλων αφεντάδων. Εκεί και μόνο εκεί βρίσκεται η αρχή της απάντησης. Εκεί ανοίγει ο δρόμος της «καλής χρονιάς» για τον λαό και τη νεολαία.

«Ορμητική» η ολομέτωπη επίθεση

Για «ορμητικό κύμα αλλαγών» μίλησε ο Μητσοτάκης στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του. Σύμφωνα με τον ίδιο, ο στόχος αυτών των «αλλαγών» είναι «οι ριζωμένες παθογένειες». Έτσι, μαζί με τις απολύσεις και τα κλεμμένα δώρα των γιορτών από εργαζόμενους στον επισιτισμό και αλλού, δίπλα στους σκοτωμούς των εργαζομένων από τα «ατυχήματα» στη δουλειά που σπάνε ρεκόρ από χρόνο σε χρόνο, η κυβέρνηση από τις πρώτες μέρες του χρόνου κήρυξε το νέο κύμα της ολομέτωπης επίθεσης. Από την κατάργηση επιδομάτων στους ανέργους, μέχρι τα

κλεισίματα κλινικών και τα ασταμάτητα πολλαπλά χτυπήματα στο δικαίωμα στην περίθαλψη για τον λαό. Παράλληλα, συνεχίζεται αμείωτη η κοροϊδία για «μέτρα για την ακρίβεια», για αυξήσεις στους δημόσιους υπαλλήλους και στους συνταξιούχους, τα ψέματα για τις τριετίες, την ίδια ώρα που ο λαός στενάζει από τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Ωστόσο, στην πρώτη γραμμή του «εξερριζώματος των παθογενειών» η κυβέρνηση έφερε το χτύπημα έως καταργήσεως του λαϊκού δικαιώματος στις δωρεάν σπουδές. Μια ομοβροντία αντιδραστικών νομοσχεδίων με πρώτα αυτά για την ίδρυση «μη κρατικών ΑΕΙ» και το νομοσχέδιο για την Τεχνική Εκπαίδευση, στοχεύουν σε ένα με μεγάλο βάρος και βάθος χτύπημα στη νεολαία. Ένα χτύπημα που ξεκινάει από το σήμερα και πάει στο μέλλον, ετοιμάζοντας νέες φουρνιές «ελαστικών και εκμεταλλεύσιμων» εργαζομένων, σε μια Ελλάδα-παράρτημα των ξένων μονοπωλίων, σε μια οικονομία συμπλήρωμα των αναγκών των αφεντικών, σε μια χώρα-ειδική οικονομική ζώνη για τα ξένα αρπακτικά και το ντόπιο κεφάλαιο. Σήμερα και άμεσα για το σύστημα προέχει να διωχτούν ακόμα πιο μαζικά τα παιδιά του λαού από τα ΑΕΙ και να στραφούν μαζικά και βίαια στα «αναβαθμισμένα ΙΕΚ», για να γίνουν οι κατάλληλοι «απασχολήσιμοι» στην Ελλάδα του 2.0 και βάλε! Προέχει να εμπεδωθούν παντού και να γίνουν πολύ βαρύτερα τα δίδακτρα και όλα τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, να γίνουν οριστικά οι σπουδές και οι σχολές νεκροταφείο ελευθεριών και κινηματικών διαδικασιών, αποστειρωμένες από κάθε ιδέα της Αριστεράς, από κάθε ίχνος μαζικής συλλογικής στάσης και πάλης.

Θα λέγαμε ότι είναι ειλικρινείς. Η αστική τάξη θέλει πράγματι ένα «ελεύθερο πανεπιστήμιο». Ένα πανεπιστήμιο, δηλαδή, «απελευθερωμένο» από κάθε δικαίωμα που ο λαός είχε κατακτήσει σε αυτό, όσον αφορά τη δυνατότητα πρόσβασης, τους όρους σπουδών, τα δικαιώματα στην οργάνωση και στην πάλη που μέσα σε αυτό είχαν κατακτήσει τα παιδιά του. Η αστική τάξη, θα λέγαμε, θέλει το πανεπιστήμιό της ολόκληρο «πίσω» και δικό της. Το θέλει ως ιδεολογικό και κατανεμητικό μηχανισμό, που να αντιστοιχεί στα δεδομένα της κρίσης και των αδιεξόδων της και βέβαια θέλει να ξεριζώσει από αυτό τις «εστίες» πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας.

Αυτό είναι το διακύβευμα της σύγκρουσης και της μάχης που πρέπει να δοθεί. Ας μην ...ανησυχούν συνεπώς οι δυνάμεις του ρεφορμισμού και του συμβιβασμού για την «αξία των πτυχίων» και την «υποβάθμιση της ποιότητας των σπουδών»! Η αστική τάξη δεν χρειάζεται συμβουλές. Ξέρει τι οικονομία έχει, πόσο και ποιο δυναμικό και με τι σπουδές χρειάζεται. Αλλά και για όσα δεν ξέρει, αφού της έρχονται απ' έξω και απρογραμμάτιστα, για τις πολλές αντιφάσεις που καθ-



μερινά της γεννά η πολιτική του «βλέποντας και κάνοντας», καμιά υπηρεσία δεν της προσφέρουν οι προτάσεις για την «αναβάθμιση των ΑΕΙ στην υπηρεσία του λαού και του τόπου» που της κάνουν από «αριστερά» οι δυνάμεις αυτές. Δεν αφορούν το σύστημα, τα αδιέξοδά του και τις επιδιώξεις του αυτές οι προτάσεις.

Όπως εξίσου και ακόμα παραπάνω αυτές οι προτάσεις δεν αφορούν το κίνημα, δεν συγκροτούν κίνημα και αγώνες! Το δικαίωμα για όλους στις δωρεάν σπουδές, στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, το δικαίωμα της οργάνωσης και της μαζικής πάλης μαθητών και φοιτητών, είναι οι κεντρικοί άξονες που πρέπει και μπορούν να συγκροτήσουν τον νεολαιίστικο και πανεκπαιδευτικό ξεσηκωμό που απαιτείται, απέναντι στη μαύρη επίθεση της κυβέρνησης της ΝΔ και του συστήματος που υπηρετεί.

Το... ποδαρικό του Μπλίνκεν

Στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμα ο Μητσοτάκης δεν παρέλειψε να εξυμνήσει την ΕΕ «που μας δίνει πόρους». Αυτή η «καλή κουβέντα» ήταν επιβεβλημένη, αφού τρέχει το Ταμείο ανάκαμψης που σιτίζει το ντόπιο πλουτοκρατικό κληφοναριό, αλλά είναι και επί θύραις η «επιστροφή» στους σκληρούς δημοσιονομικούς κανόνες μετά τη «χαλάρωση» λόγω πανδημίας. Όμως το μήνυμα δεν είχε αναφορά στον άλλο μεγάλο (και μεγαλύτερο) «προστάτη» της χώρας, στις ΗΠΑ. Θα λέγαμε ότι δεν χρειαζόταν, αφού τα λόγια περιττεύουν, όταν υπάρχουν πράξεις. Λίγες μέρες πριν, η κυβέρνηση είχε ενταχθεί... ολόψυχα στη νέα πειρατική-πολεμική εκστρατεία των ΗΠΑ στην Ερυθρά Θάλασσα, με δεδομένο ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είχαν αρνηθεί τη συμμετοχή τους υπό την ηγεσία των ΗΠΑ σε αυτήν. Μόνη εξαίρεση αποτελεί η Μ. Βρετανία, που στη μετά το Brexit εποχή της όλο και περισσότερο αναζητά τον υποτιθέμενο «παγκόσμιο ρόλο της» στη σκιά των ΗΠΑ, ακόμα και σε ρόλο λαγού και προβοκάτορα για λογαριασμό των αμερικάνικων σχεδίων.

Με αυτό το δεδομένο, λοιπόν, ο Μητσοτάκης δεν χρειαζόταν να πιστοποιήσει

με λόγια αυτό που αναδεικνύεται τα τελευταία χρόνια ως κοινός τόπος για όλα τα κόμματα του συστήματος: Το γεωπολιτικό αφεντικό της περιοχής -από την Ουκρανία ως τη Μ. Ανατολή και τον Ινδικό ωκεανό- είναι οι ΗΠΑ. Συνεπώς, θα στοιχηθούμε πίσω τους και σε ό,τι απαιτήσουν εντός της χώρας και σε «αποστολές» στην περιοχή για να διαβούμε μαζί τους τα ακαρτογράφητα νερά της εποχής και της περιοχής. Ακόμα και για τη διαβόητη ελληνοτουρκική προσέγγιση, που τόσες ανησυχίες γεννά στο αστικό στρατόπεδο, αφού μπορεί και να αμφισβητεί τις διαχρονικές αφηγήσεις αυτού του στρατοπέδου, επειδή είναι αμερικάνικη απαίτηση, κάνουν την ανάγκη επιθυμία! Ο δε Συρίγος έφτασε να κηρύξει κατά 97% «παρωχημένη» τη συνθήκη της Λωζάνης, δείχνοντας ίσως υπερβολικό «φιλότιμο» στην αναζήτηση θεμελίων ή έστω ευελιξιών για τη συνοχή της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Τους επαίνους του για όλα αυτά έκφρασε στη διπλωματική γλώσσα ο Μπλίνκεν, που έκανε... ποδαρικό στη χώρα και στα Χανιά, όπου τον υποδέχθηκε ο Μητσοτάκης. Κυρίως, όμως, η επίσκεψη στόχο είχε -χρησιμοποιώντας την ανανέωση της υπόσχεσης για τα F-35- δεσμεύσεις και σε νέες εμπλοκές και υπηρεσίες της χώρας στα σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή, που είναι ήδη «πυρπολημένη» από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Ο λαός, λοιπόν, καλείται να πανηγυρίσει και να συγχαρεί για τη συνέχιση των ατελειωτών εξοπλισμών που φέρνουν κι άλλα βάρος, που βάζουν κι άλλους χαλκάδες στη χώρα, αλλά και γιατί η ίδια η υποσταση της χώρας κρίνεται και καθορίζεται όλο και περισσότερο από την εμπλοκή της στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ.

Προπαγανδίζουν «σταθερότητα» σε συνθήκες «βρασμού»

Πίσω από την κυβερνητική προπαγάνδα των επιτυχιών, κάτω από τις στομφώδεις βεβαιότητες για τον «σωστό δρόμο», βρίσκονται εκρηκτικές αβεβαιότητες και αντιφάσεις, διαμορφώνονται οι πιο αρνητικές διεθνείς γεωπολιτικές και οικονομικές εξελίξεις, που θα φέρουν

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

μεγάλες ταραχές και τριγμούς στο σύστημα του εξαρτημένου καπιταλισμού στη χώρα. Ο κυβερνητικός ανασχηματισμός στους έξι μόλις μήνες της «αδιαμφισβήτητης» κυβέρνησης -για να επιστρέψει ο εκλεκτός του FBI στο Υπουργείο τρομοκρατίας και δίωξης του λαού- είναι μια μόνο έκφραση των μεγάλων ζητημάτων που πρόλαβαν να συσσωρευτούν στο εξάμηνο αυτό. Αλλά και το κυβερνητικό γαϊτανάκι σχετικά με τον γάμο των ομοφυλοφίλων είναι επίσης ενδεικτικό. Ενώ η κυβέρνηση εντέλλεται από τα ευρωπαϊκά αφεντικά να προχωρήσει σε αυτή τη ρύθμιση και ενώ την προπαγανδίζει με τους όρους της μεγαλοαστικής τάξης παρουσιάζοντας ως εκπροσώπους των ΛΟΑΤΚΙ υψηλόβαθμα στελέχη πολυεθνικών, παρόλα αυτά το κυβερνητικό στρατόπεδο διχάζεται και η Εκκλησία στέκεται απέναντι.

Έτσι, από τη μια είναι βέβαιο ότι οι όποιες ρυθμίσεις υπάρξουν τελικά δεν θα αφορούν και δεν θα απελευθερώνουν «εξίσου» τους πάνω και τους κάτω αυτής της κοινωνίας. Οι δεύτεροι θα συνεχίσουν να κουβαλούν τα βάρη της ταξικής-κοινωνικής θέσης τους και να μην μπορούν εξαιτίας αυτών των βαρών να ασκήσουν πραγματικά ελεύθερα το δικαίωμα της επιλογής τους για το σύντροφο τους και τη ζωή τους.

Από την άλλη, ωστόσο, η φόρτιση του ζητήματος αυτού εντός του κυβερνητικού κόμματος και άλλων δυνάμεων του συστήματος δεν οφείλεται στο ζήτημα καθαυτό, αλλά (και) στις γενικότερες

και συνολικότερες ανησυχίες για το «πού πάει» η χώρα, με δικασμένους προστάτες και σε ένα τοπίο φλεγόμενο από την κρίση, τους πολέμους και τους ακόμα μεγαλύτερους πολεμικούς σχεδιασμούς.

Με αυτούς τους όρους, η «παντοδύναμη» κυβέρνηση κάθε άλλο παρά τέτοια είναι. Και κυρίως -και αυτό είναι το κρίσιμο για τον λαό και τη νεολαία- δεν είναι ακλόνητη η πολιτική της, η πολιτική του συστήματος! Η «αντιπολίτευση» των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και των παρόμοιων βρίσκεται σε κρίση και στασιμότητα, ακριβώς γιατί δεν έχει ούτε παραλλαγή της κυβερνητικής πολιτικής να παρουσιάσει και όχι γιατί «κυριαρχεί στον λαό» η πολιτική της ΝΔ. Οι διεργασίες της οργής και της αποστροφής απέναντι σε αυτή την πολιτική δεν αποτυπώνονται βέβαια στα γκάλοπ και στις διαταγμένες αναλύσεις των ΜΜΕ του συστήματος. Όμως, υπάρχουν, εντείνονται και χρειάζονται τη διέξοδο του μαζικού αγώνα, της μαζικής αντίστασης και διεκδίκησης. Τα πρώτα σημάδια από την προετοιμασία των κινητοποιήσεων απέναντι στην αντιδραστική ομοβροντία των νομοσχεδίων για τα «μη κρατικά» ΑΕΙ και την Τεχνική Εκπαίδευση δείχνουν ότι στο μέτωπο αυτό μπορεί να συγκεντρωθεί ένα μεγάλο μέρος των διαθέσεων αντίστασης και πάλης νεολαίας και λαού. Ας παλέψουμε πλατιά, αποφασιστικά και πολιτικά για να υπηρέτησουμε αυτή τη δυνατότητα.

Αποψη

Η επίσκεψη του αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Α. Μπλίνκεν στην Ελλάδα έγινε στο πλαίσιο της περιοδείας του στην Ανατολική Μεσογείο-Μ. Ανατολή. Η περιοδεία με σταθμούς Τουρκία, Ελλάδα, Ιορδανία, Κατάρ, ΗΑΕ, Σ. Αραβία, Ισραήλ, Αίγυπτο πραγματοποιήθηκε σε μια συγκυρία που φουντώνουν επικίνδυνα οι εστίες διάχυσης του πολέμου στη Μ. Ανατολή, το σφαγείο στη Γάζα συνεχίζεται, ενώ ανοικτά είναι και όλα τα ενδεχόμενα για την επόμενη μέρα στην Παλαιστίνη. Σε αυτά τα γεγονότα που αντικειμενικά ανακατεύουν την τράπουλα και επιτείνουν την αναδιάρθρωση δυνάμεων στην περιοχή, παράγοντας των εξελίξεων έχει αναδειχθεί η ανθεκτική αντίσταση του λαού της Παλαιστίνης στο ιωνιστικό κράτος δολοφόνο με δεδομένο τον βαρύ φόρο αίματος και καταστροφής που έχει ήδη πληρώσει.

Συνάντηση Μπλίνκεν-Μητσοτάκη στη Κρήτη Ακόμα μεγαλύτερη στοίχιση στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, όσο και αν επιχειρεί σε αυτή τη φάση να παρουσιαστεί σαν πυροσβέστης, στην πραγματικότητα λειτουργεί εμπρηστικά αφού με τους διπλωματικούς και πολεμικούς του εκβιασμούς επιχειρεί να διευθετήσει ζητήματα και να καναλιζάρει κατευθύνει τη φωτιά του πολέμου για να υπηρέτηθούν οι επιθετικές επιδιώξεις του στην ευρύτερη περιοχή.

Σε σχέση με τις επισκέψεις σε Ελλάδα-Τουρκία, είναι δηλωμένη η προσπάθεια των ΗΠΑ να ενισχυθεί η συνοχή της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ σε μια κρίσιμη περιοχή που εφάπτεται με τα δύο ενεργά μέτωπα της Ανατολικής Ευρώπης-Μ.Ανατολής. Σε αυτή την επιδίωξη, κρίσιμος κρίκος είναι να προσαρμοστεί η Τουρκία στις αμερικανονατοϊκές απαιτήσεις, με πρώτο αγκάθι στην ατζέντα το πράσινο φως στην ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ. Επίσης να διαμορφωθούν όροι για ακόμα πιο πολύπλευρη, πιο βαθιά εμπλοκή της Ελλάδας στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ.

Η συνάντηση Μπλίνκεν-Μητσοτάκη και των επιτελείων τους στα Χανιά αποτύπωσε και σε συμβολισμό (επίσκεψη του υπουργού στο σπίτι του έλληνα πρωθυπουργού με θέα η αμερικανική βάση της Σούδας) και σε δηλώσεις τα βήματα που έχει κάνει η αστική τάξη τα τελευταία χρόνια για να στρατεύσει τη χώρα στο άρμα των ΗΠΑ. Όπως ειπώθηκε χαρακτηριστικά από τον Μπλίνκεν, «ποτέ η σχέση φιλίας Ελλάδας-ΗΠΑ δεν ήταν πιο ισχυρή».

Για άλλη μια φορά δημόσια τονίστηκε ο ρόλος της χώρας στα μέτωπα της Ουκρανίας και της Γάζας. Μπορεί να μη διέρρευσε τι επιπλέον ζητήθηκε στο πλαίσιο της συνάντησης σε αυτά τα δύο μέτωπα, όμως καθόλου τυχαία μετά τη συνάντηση ανακοινώθηκε ότι ο Γεραπετρίτης ξεκινάει συναντήσεις με ομολόγους του στη Μ. Ανατολή. Επίσης, είναι δεδομένη η άνευ όρων χρήση των στρατιωτικών βάσεων που απλώνονται πλέον σε όλη την επικράτεια για την υποστήριξη της πολεμικής μηχανής των ΗΠΑ (τελευταία μπήκε και η Ελευσίνα στο λο-

γαριασμό), ενώ δρομολογημένη είναι και η αναβάθμιση κάποιων από αυτών (ανάμεσά τους και η Σούδα). Άλλωστε αυτή η σχέση έχει καταγραφεί και στην πρόσφατη συμφωνία για τις αμερικανικές βάσεις που επ' αόριστον θα λειτουργούν στην ελληνική επικράτεια. Δύο μέρες μετά την επίσκεψη Μπλίνκεν ξεκίνησε μάλιστα μεγάλη στρατιωτική άσκηση των ΗΠΑ στην περιοχή του Λιτόχωρου.

Ενώ όλη η χώρα παραχωρείται για ορμητήριο πολέμου, γίνονται βήματα ακόμα πιο ενεργού συμμετοχής στα πολεμικά μέτωπα. Αυτό αποκαλύπτει η δήλωση Μητσοτάκη «να ενεργήσουμε ως σύμμαχοι και να διασφαλίσουμε ότι η ειρήνη και η σταθερότητα θα επιστρέψουν στην ταραγμένη περιοχή μας», ενώ η αμερικανική πλευρά ξαναέκανε λόγο για την πολεμική επιχείρηση «Prosperity Guardian» στην Ερυθρά Θάλασσα, στην οποία η ελληνική πλευρά θα συμμετάσχει με πολεμικό πλοίο. Η Ελλάδα έχει στείλει εδώ και χρόνια μια συστοιχία Patriot στη Σ. Αραβία για την αντιμετώπιση των Χούθι, αλλά η συμμετοχή στον πό-

λεμο με φρεγάτα συνιστά επικίνδυνη κλιμάκωση.

Όσον αφορά τα ελληνοτουρκικά, Ελλάδα και Τουρκία «πρέπει να έρθουν πιο κοντά», όπως δήλωσε ο Μπλίνκεν στη συνάντηση, στο πλαίσιο των πιέσεων που ασκεί ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και στο καλό και στο άτακτο παιδί του ΝΑΤΟ να συμμορφωθούν με τις επιδιώξεις του για την περιοχή. Η ελληνική κυβέρνηση πανηγυρίζει για τη δρομολόγηση των F-35 (20+20) και μάλιστα υποστηρίζουν ότι η αγορά θα προχωρήσει ανεξάρτητα από την τύχη που θα έχει το αντίστοιχο αίτημα της Τουρκίας για τα F-16. Βέβαια έχει αποδειχτεί πολλακώς ότι οι ΗΠΑ αξιοποιούν τα εξοπλιστικά προγράμματα ως όπλο εκβιασμού προς τις δύο αστικές τάξεις και δίνουν στη μία τόσα ώστε να σύρουν στις επιδιώξεις τους την άλλη. Έτσι ώστε να κατοχυρώνουν τη δική τους επιδιαιτησία στον αντιδραστικό ανταγωνισμό τους.

Αμερικανικές βάσεις σπαρμένες σε όλη την επικράτεια, φρεγάτες σε ενεργά πολεμικά μέτωπα, κούρσα στρατιωτικών εξοπλισμών. Πολιτικό προσωπικό έτοιμο για τις μεγαλύτερες δόσεις υποτέλειας και τις πιο βρόμικες τυχοδιωκτικές αποστολές. Αυτά είναι ίσως τα πιο κραυγαλέα αποτελέσματα του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης που χαρακτηρίζει τη διαδρομή της άρχουσας τάξης. Όσο περισσότερο οξύνεται η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών τόσο περισσότερο θα φανερώνεται ότι η ντόπια άρχουσα τάξη δεν έχει όριο σε αυτά που μπορεί να δώσει στους προστάτες της, ευελπιστώντας για ρόλους. Όλο και πιο από θα γίνεται το δόγμα «να χύσουμε και το αίμα μας για τις ΗΠΑ». Για την εργατική τάξη και το λαό, όμως, όλα αυτά προδιαγράφουν τη συνέχιση μιας πορείας μεγάλων βασάνων και πολύ μεγάλων κινδύνων. Και είναι δικό τους χρέος και ανάγκη σε συνεργασία με τους φυσικούς τους συμμάχους, τους γειτονικούς λαούς, να συγκροτήσουν τα αντίβαρα σε αυτή την πορεία ώστε να μπορέσουν να την ανατρέψουν.

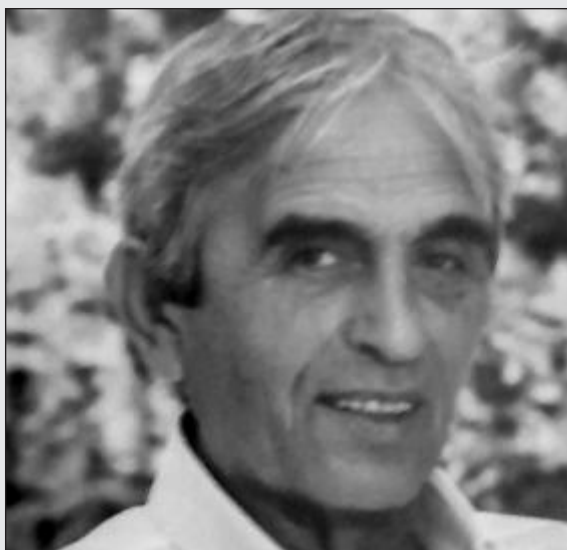
Έφυγε απ' τη ζωή ο σ. Κώστας Γιουβαλάκης

Στην αυγή του νέου χρόνου έφυγε από κοντά μας ο σ. Κώστας Γιουβαλάκης. Ήταν το πρωί της Τρίτης 2 Γενάρη που έχασε ο Κώστας τη μάχη που έδινε με τον καρκίνο.

Γεννήθηκε το 1955 στην Αλεξανδρούπολη, μέλος μια πολύτεκνης οικογένειας. Από μικρό παιδί άρχισε να δίνει μάχες για τον βιοπορισμό και τη ζωή. Ήταν 14 χρονών όταν αναγκάστηκε να μαρκάρει και από τότε συνέχισε να δουλεύει σκληρά. Το 1985 διορίστηκε φύλακας στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο της Αθήνας και το 1989 παίρνει μετάθεση στο Γενικό Νοσοκομείο Άρτας, όπου δούλεψε μέχρι τη συνταξιοδότησή του.

Στο Νοσοκομείο της Άρτας γνωρίστηκαμε. Συναντήσαμε έναν αγωνιστή της ζωής και του κινήματος. Συμμετείχε ενεργά σε όλες τις διαδικασίες του σωματίου, υποστηρίζοντας με επιμονή τα ταξικά συμφέροντα των εργαζομένων. Εκλέχτηκε επανειλημμένα στο Διοικητικό Συμβούλιο των εργαζομένων του Νοσοκομείου με την «Αριστερή Παρέμβαση». Συνειδητά και με τη χαρακτηριστική ηρεμία που τον διέκρινε, υπερασπιζόταν τα δικαιώματα του λαού και των εργαζομένων, συμμετέχοντας στους λαϊκούς αγώνες.

Δοτικός, ταπεινός, με βαθιά ενσυναίσθηση και με απέραντη αγάπη για κάθε πλάσμα πάνω στη Γη. Πάντα χαμογελαστός μοίραζε αγάπη και φρον-



τίδα στους κοντινούς του, τους φίλους του και όλους τους ανθρώπους. Μια ιδιαίτερη πτυχή του ήταν η αγάπη του και η φροντίδα που έδειχνε για τα αδέσποτα ζώα της Άρτας. Ο Κώστας μπορούσε να δώσει και το τελευταίο του ευρώ για να τους πάρει τροφή και να τα φροντίσει. Ταιριάζει για τον Κώστα η έκφραση «όποια κι αν είναι η ερώτηση, η απάντηση είναι άνθρωπος».

Αυτό το αποτύπωμα άφησε πίσω του. Με αυτές τις αναμνήσεις αποχαιρετάμε τον Άνθρωπο, τον φίλο και τον σύντροφο Κώστα.

Εκφράζουμε τα βαθιά μας συλλυπητήρια στη γυναίκα του Βάσω και στα παιδιά του Παρί και Νίκο.

Στην τελετή της καύσης που επέλεξε παρεβρέθηκαν εκπρόσωποι της Οργάνωσης.

Κομματικές Οργανώσεις Ηπείρου του ΚΚΕ(μ-λ)

Νέα συμφωνία σκλήρυνσης της ΕΕ για το Άσυλο και τη μετανάστευση

Στις 20 Δεκέμβρη, τα κράτη - μέλη της ΕΕ προχώρησαν σε νέα συμφωνία («προ-συμφωνία», μέχρι να επικυρωθεί απ' την Κομισιόν και το ευρωκοινοβούλιο) σχετικά με τη διαχείριση της χορήγησης Ασύλου στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αλλά και συνολικότερα την αντιμετώπισή τους. Η συμφωνία αυτή θα αντικαταστήσει τον ισχύοντα Κανονισμό του Δουβλίνου ως προς τα ζητήματα του Ασύλου. Οι όροι αυτής της συμφωνίας προβλέπουν: Η διαδικασία ελέγχου θα είναι εξονυχιστική και θα διαρκεί μέχρι 12 εβδομάδες (σήμερα διαρκεί μέχρι 4 ημέρες). Γι' αυτό το λόγο θα δημιουργηθούν νέα «συνοριακά» κέντρα κράτησης (διάβαζε στρατόπεδα συγκέντρωσης), όπου θα στοιβάζονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που θα αιτούνται Άσυλο, καθότι θα απαγορεύεται η είσοδος τους στη χώρα. Θα εξετάζονται στοιχεία τους, όπως εθνικότητα, ηλικία, δακτυλικά αποτυπώματα, εικόνα προσώπου, ενώ βιομετρικά τους στοιχεία θα αποθηκεύονται σε νέες βάσεις δεδομένων. Η διαδικασία, ωστόσο, απόφασης για τη χορήγηση Ασύλου ή όχι γίνεται ταχύτερη, διαρκώντας μέχρι 12 εβδομάδες, αντί για μήνες που ισχύει σήμερα. Πιο εξονυχιστικός ο έλεγχος, πιο γρήγορη η απόφαση. Έτσι, πολύ πιο γρήγορα θα απελαύνονται όσοι από τους πρόσφυγες ή μετανάστες δεν θα γίνονται δεκτοί. Εδώ αναφέρεται και η γνωστή απατηλή «εναλλακτική» της απέλασης σε χώρες που θεωρούνται γι' αυτούς «ασφαλείς». Το έργο αυτό το έχουμε ξαναδεί.

Παράλληλα θα διατηρηθεί και η υπάρχουσα διαδικασία χορήγησης Ασύλου, μάλλον για μεταβατικούς λόγους. Προς «ικανοποίηση» και της ντόπιας άρχουσας τάξης, προβλέπεται μηχανισμός «στήριξης» των χωρών που δέχονται άμεσα τα μεταναστευτικά κύματα, με δυνατότητα μετεγκατάστασης ή με χρηματοδότηση. Την ονομάζουν μάλιστα και «αλληλεγγύη»!!! Ποιων, άραγε; Των εκμεταλλευτών και καταπιεστών. Εδώ οι λέξεις χάνουν το νόημά τους. Με το μηχανισμό αυτό, μάλλον, προσπαθούν να «λειάνουν» αντιθέσεις που έχουν εκφραστεί στο πλαίσιο του βασικού πυρήνα της Ε.Ε. και αναζητούν συμβιβασμούς. Είναι γνωστή η χρόνια κόντρα της Ιταλίας για τα μεταναστευτικά κύματα που δέχεται και για τη λεγόμενη «άνιση κατανομή βαρών» που επικαλείται. Ωστόσο, τα κράτη - μέλη «πρώτης γραμμής» της Νότιας Ευρώπης (και η Ελλάδα) υποχρεούνται (ως αντάλλαγμα) να θεσπίσουν ακόμα σκληρότερες διαδικασίες χορήγησης Ασύλου και να ισχυροποιήσουν τους μηχανισμούς καταστολής για την απομάκρυνση των μεταναστών και των προσφύγων, των οποίων οι αιτήσεις Ασύλου θα απορρίπτονται.

Τέλος, τα μέτρα προβλέπεται να αυστηροποιηθούν παραπέρα σε περιπτώσεις κρίσης (όπως, για παράδειγμα, λόγω της πανδημίας του Covid-19). Οι υπαίτιοι του ξεριζωμού, της προσφυγιάς και της μετανάστευσης, το κεφάλαιο και οι ιμπεριαλιστές, το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα και οι πολιτικές του «φάχνουν» για «λύσεις» στο πρόβλημα που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει, ΕΕ, ΗΠΑ και άλλοι ιμπεριαλιστές. Για τους δικούς τους λόγους, βέβαια. Ένα πρόβλημα για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, του οποίου όλες οι «εκδοχές επίλυσης» είναι σε βάρος τους, σε βάρος των λαών. Είτε με την ένταση της καταστολής

δημοκρατικά δικαιώματα



Νόμος - τερατούργημα για το μεταναστευτικό στη Γαλλία

Στο «φόντο» της νέας αντιμεταναστευτικής συμφωνίας των κρατών - μελών της ΕΕ για τη χορήγηση Ασύλου, ένα νέο αντιδραστικό, αντεργατικό-αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης Μακρόν ψηφίστηκε στις 19/12, στη Γαλλία, απ' την Εθνοσυνέλευση και τη Γερουσία, με τη στήριξη και των ακροδεξιών «Les Republicains» και του φασίζοντος κόμματος του «Εθνικού Συναγερμού» της Λεπέν, η οποία μάλιστα το χαρακτήρισε και «ιδεολογική νίκη». Η αντιδραστικότητά του είναι διπλή και αλληλοσυνδεόμενη: Σκλήρυνση των όρων «εισδοχής» μεταναστών στη χώρα, με ταυτόχρονη καταρράκωση των δικαιωμάτων αυτών που θα «νομιμοποιούνται», παράλληλα με την ένταση της αιματηρής εργασιακής τους εκμετάλλευσης απ' το γαλλικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του νέου νόμου, τίθενται ποσοτώσεις στην εισαγωγή μεταναστών στη χώρα, ενώ σ' αυτούς που θα χαρακτηριστούν «νόμιμοι», για να χρησιμοποιηθούν ως φτηνά εργατικά χέρια, εκεί που η καπιταλιστική οικονομία έχει περισσότερες ανάγκες, χορηγούνται προσωρινές άδειες παραμονής, ενώ μειώνεται η πρόσβασή τους στα λεγόμενα «προνοιακά επιδόματα». Ακόμα και τα παιδιά τους, που έχουν γεννηθεί στη Γαλλία, θα είναι πιο δύσκολο να πάρουν τη γαλλική υπηκοότητα. Ταυτόχρονα αυστηροποιούνται οι κανόνες για τους μετανάστες φοιτητές, ενώ εισάγεται και διάταξη σύμφωνα με την οποία όσοι έχουν διπλή υπηκοότητα και καταδικαστούν για «σοβαρά εγκλήματα κατά της αστυνομίας» μπορεί να χάσουν τη γαλλική υπηκοότητα.

Οι μετανάστες, λοιπόν, που -σύμφωνα με επίσημες αναφορές- συνεισφέρουν στην αύξηση του ΑΕΠ της Γαλλίας και αποτελούν σχεδόν αποκλειστικά όσους εργάζονται σε κλάδους όπως η εστίαση, οι κατασκευές, η καθαριότητα ή ο τουρισμός, όχι μόνο θα έχουν λιγότερα δικαιώματα, αλλά θα βρίσκονται στην ουσία και «σε μόνιμη ομηρία». Ο νόμος αυτός πέρασε όχι χωρίς αντιθέσεις στο πλαίσιο της κυβέρνησης. Αντιθέσεις, όμως, που δεν έχουν να κάνουν με την αντιπαράθεση «συντηρητικών» και «προοδευτικών» προσεγγίσεων αντιμετώπισης του μεταναστευτικού, αλλά με το ποια είναι η καλύτερη τακτική που πρέπει να ακολουθηθεί, πάντα από τη σκοπιά των συμφερόντων του κεφαλαίου και της κυρίαρχης τάξης. «Σκλήρυνση» και απέλαση ή «αποδοχή» και υπερεκμετάλλευση; Κατέληξε ένα τερατούργημα που «συνδυάζει» και τα δύο, μετατρέποντας τους μετανάστες σε σύγχρονους δούλους.

Σ' αυτή τη ρότα, βέβαια, κινείται το κεφάλαιο (τόσο στη Γαλλία όσο και παγκόσμια) και απέναντι στους «ντόπιους» εργαζόμενους, δηλαδή στη συνεχή καταρράκωση δικαιωμάτων, παράλληλα με την ένταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Οι μετανάστες, βέβαια, όπως και οι πρόσφυγες, γέννημα των άδικων πολέμων, των βομβαρδισμών και των επεμβάσεων των ιμπεριαλιστών, της διάλυσης χωρών, της εξαθλίωσης λαών και της φασιστικής καταπίεσης, θεωρούνται ως το πιο «ευάλωτο» τμήμα των εργαζομένων και της εργατικής τάξης, στο οποίο μπορούν να επιβάλουν ακόμα πιο βαθιές και αντιδραστικές πλευρές και τομές της αντεργατικής πολιτικής και της περιστολής τόσο εργασιακών όσο και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Όσο, βέβαια, δεν συγκροτείται και δεν αναπτύσσεται ένα ταξικό διεκδικητικό κίνημα, που θα μπορεί να βάζει φραγμούς σε τέτοια τερατούργηματα.

και την περιστολή στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων είτε με την αιματηρή τους εκμετάλλευση. Κι όπου μόνο ένα αντιιμπεριαλιστικό - αντιπολεμικό κίνημα των λαών κι ένα πραγματικό εργατικό κίνημα αντίστασης και διεκδίκησης στις χώρες «υποδοχής» μπορούν να επιβάλουν επιτυχίες και νίκες προς όφελος όλων των λαών. Και των προσφύγων και μεταναστών.

Δηλώσεις Μητσοτάκη για τη μετανάστευση

Καταστολή και υπερεκμετάλλευση, οι «δύο πυλώνες» της κυρίαρχης πολιτικής

«Οι αντίπαλοι της πολιτείας δεν είναι οι ξένοι ή οι δικοί μας, αλλά κάθε παράνομος ή παραβάτης», δήλωσε ο Μητσοτάκης στην ομιλία του για το μεταναστευτικό, σε εκδήλωση με θέμα «Ευρωπαϊκές Λύσεις στην Κοινή Πρόκληση της Μετανάστευσης», παρουσία του αντιπροέδρου της Κομισιόν, Σχοινά, της ευρωπαϊκής επιτρόπου Εσωτερικών Υποθέσεων, Άλβα Γιόχανσον, και πρεσβευτών. Έλα όμως που η ανάγκη χιλιάδων ξεριζωμένων απ' τις χώρες τους να ζήσουν τους καθιστά αυτομάτως «παράνομους» και «παραβάτες» για το σύστημα της εκμετάλλευσης. Η ομιλία του Μητσοτάκη εξέφρασε την ανάγκη της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης τόσο να καταστείλει την εισροή προσφύγων και μεταναστών στη χώρα (προσπαθώντας να αποκρύψει την καταστολή αυτή πίσω απ' τα λόγια για «ισχυροποίηση της φύλαξης των συνόρων» και ενάντια στην «εργαλειοποίηση» και τους διακινητές) και να ζητήσει ξανά την «κατανόηση» των ιμπεριαλιστών της ΕΕ, όσο και να τονίσει την πλευρά της «αξιοποίησής τους» στο πεδίο της εργασιακής τους εκμετάλλευσης, το οποίο δεν πρέπει να υποτιμηθεί! Έτσι, παράλληλα με την αναφορά πως η Ελλάδα αποτελεί «ενδιάμεσο» κρίκο των ροών, που έχουν προορισμό την Ευρώπη, τόνισε την ανάγκη των εναλλακτικών «λελογισμένης μετανάστευσης», που θα καλύψει τα «κενά στην αγορά εργασίας» (sic) στη χώρα μας.

«Δύο πυλώνες» ονόμασε, μάλιστα, τις δύο αυτές πλευρές της μεταναστευτικής πολιτικής: «Την καταπολέμηση της παράνομης διακίνησης ανθρώπινων ζώων, προστατεύοντας τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ» (διαβάστε: την επίθεση στις ίδιες τις ζωές των προσφύγων και μεταναστών, υπηρετώντας τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ) και «τη διαμόρφωση νόμιμων εναλλακτικών λελογισμένης μετανάστευσης που θα αντιμετωπίζουν στην πράξη και τα κενά που υπάρχουν στην αγορά εργασίας και τις ανάγκες της οικονομίας». Γιατί, πώς να «παρακάμψει» κανείς τα φραουλοχώ-ραφα, το χαμαλίκι, τις μεταφορές (όταν δεν υπάρχουν, πια, τα πάλαι ποτέ «μεγάλα έργα», «ολυμπιακά» ή άλλα) και τόσα άλλα πεδία αιματοβαμμένης κερδοφορίας των ντόπιων και ξένων εκμεταλλευτών; Συνάδοντας έτσι και με το πνεύμα της νέας συμφωνίας των κρατών - μελών της ΕΕ για το Άσυλο και τη μετανάστευση, αλλά και με το πνεύμα του νέου νόμου της (ιμπεριαλιστικής, ωστόσο) Γαλλίας...

Τεμπονέρας 2024

33 χρόνια μετά, με τους αγώνες κρατάμε ζωντανή τη μνήμη του αγωνιστή καθηγητή

Γενάρης του '91 και ολοκληρω η κοινωνία βρίσκεται στο πόδι ενός αγωνιστικού αναβρασμού. Με τη νεολαία να δίνει τις μάχες της σε σχολεία και σχολές ενάντια στην εκπαιδευτική αντιμεταρρύθμιση που προσπαθούσε να περάσει η τότε κυβέρνηση της ΝΔ, γκρεμίστηκε το αφήγημα της νέας εποχής, αυτό που ντόπια και ξένα αστικά κέντρα ευαγγελίζονταν ως το «τέλος της ιστορίας». Η κυβέρνηση μπροστά στα μεγάλα εμπόδια που της έβαζε το μαζικό μαθητικό και φοιτητικό κίνημα και μην έχοντας καμία εναλλακτική, θα επιλέξει τον δρόμο της βίας. Όλα τα σχολεία της χώρα θα μετατραπούν σε πεδίο μάχης ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα. Από τη μία, οι δυνάμεις του συστήματος, με όχημα την πολιτική της φασιστικοποίησης, θα βάλουν μπροστά όλους τους μηχανισμούς που διαθέτουν, κρατικούς και παρακρατικούς, για να τσακίσουν τις αντιστάσεις. Από την άλλη, το κίνημα μαζικοποιείται και πολιτικοποιείται ραγδαία, ενάντια στην πολιτική ρεβάνς του συστήματος και των μέτρων που

θέλει να επιβάλει. Ο Νίκος Τεμπονέρας, έχοντας διαλέξει πλευρά, θα πέσει νεκρός στο κατεληγμένο σχολικό συγκρότημα Βουδ από τις ΟΝΝΕδίτικες συμμορίες, που με κυβερνητική εντολή είχαν ξεκινήσει πογκρόμ ενάντια στις μαθητικές καταλήψεις στην Πάτρα. Δεν τους πέρασε, όμως, τα μέτρα θα αποσυρθούν κάτω από την πίεση του κινήματος, που αντί να τρομοκρατηθεί μετά από το κυβερνητικό έγκλημα, μαζικοποιήθηκε και συνέχισε αποφασιστικά τον δρόμο του αγώνα.

Μετά από 33 χρόνια, αυτές οι δύο πλευρές βρίσκονται ξανά σε θέση μάχης. Η τωρινή κυβέρνηση, ακολουθώντας το έργο των προκατόχων της, ετοιμάζει νέα σειρά μέτρων που βάζουν στο στόχαστρο τη νεολαία και το δικαίωμά της στις σπουδές. Το νέο σχολείο, το «ελεύθερο» πανεπιστήμιο, οι αντιδραστικές αλλαγές στην επαγγελματική εκπαίδευση και η ίδρυση των «μη κρατικών» ΑΕΙ είναι ο νέος οδοστρωτήρας στην εκπαίδευση, που υψώνει νέους ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά των φτωχών, λαϊκών και εργατικών

στρωμάτων. Ο δρόμος για την πολυπόθητη αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι ανοιχτός και για άλλη μία φορά το αστικό πολιτικό σύστημα με την υποστήριξη της καθηγητικής ελίτ ετοιμάζεται να ισοπεδώσει τα κεκτημένα της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Αυτή είναι η πλευρά που πριν από 33 χρόνια κρατούσε τον λαστό που χτύπησε τον Νίκο Τεμπονέρα, η πλευρά που θεωρεί την προοπτική για μια καλύτερη ζωή με δικαιώματα, χωρίς αποκλεισμούς, ανορθογραφία.

Σε αυτήν την αναμέτρηση υπάρχει, όμως, και η άλλη πλευρά. Είναι αυτή που διάλεξε ο Νίκος Τεμπονέρας, είναι η πλευρά των αγώνων, του μαζικού κινήματος, της αντίστασης και της διεκδίκησης. Αυτό είναι που τρομάζει το σύστημα



και γι' αυτό προσπαθεί να αφαιρέσει από τη συλλογική μνήμη, ειδικά της νεολαίας, τη μαζική κινητοποίηση λαού και νεολαίας (1990-1991) που για χάρη της έπεσε νεκρός ο Νίκος Τεμπονέρας. Με την πλευρά του Τεμπονέρα και την αγωνιστική κατεύθυνση που πρέπει να ενισχυθεί, μπορεί ο λαός μαζί με τη νεολαία να ανατρέψουν την πολιτική που ισοπεδώνει κατακτήσεις και δικαιώματα, τρομοκρατεί και δολοφονεί.

Ηλίας Καμαρέτσος

Δέκα χρόνια από το θάνατό του



Στις 2 Γενάρη συμπληρώθηκαν 10 χρόνια από το 2014, αφότου χάσαμε τον σύντροφο Ηλία. Η απώλεια του Ηλία ήταν μεγάλη, γιατί, παρά τον μικρό του σωματότυπο, δεν έπαψε ποτέ να έχει μεγάλες ιδέες και υψηλά ιδανικά, που θα τον συνόδευσαν όλα τα χρόνια της ζωής του, από μικρή ηλικία.

Γόνος μιας πολυμελούς οικογένειας από το Καροπλέσι της Ευρυτανίας, κατάφερε με την ευφυΐα του να πρωτεύει ως μαθητής, να πάει στο γυμνάσιο και στη συνέχεια να εισαχθεί στη Νομική Σχολή της Θεσσαλονίκης, εκεί όπου τα υψηλά ιδανικά που τον συνόδευσαν τον οδήγησαν να ενταχθεί στους κομμουνιστές μαρξιστές-λενινιστές της Ελλάδας και να γίνει μέλος της ΟΜΛΕ (Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας). Η είσοδός του στο πανεπιστήμιο συνέπεσε με την επιβολή της στρατιωτικο-φασιστικής δικτατορίας του 1967, γεγονός που τον ανάγκασε να συνεχίσει την πολιτική του δράση όχι φυσικά στη σχολή, αλλά μέσα στην παρανομία.

Ο Ηλίας συνέχισε την αντιστασιακή του δράση σε όλη τη διάρκεια της χούντας. Παρ' όλα τα χτυπήματα των φασιστικών ορδών σε όλες τις αντιστασιακές οργανώσεις και παρ' όλες τις διώξεις, φυλακίσεις κι εξορίες που δέχθηκαν και οι κομμουνιστές μαρξιστές-λενινιστές της χώρας μας, ο σύντροφος Ηλίας

κράτησε με τους εναπομείναντες συντρόφους τη σπίθα του αγώνα. Μόνο όταν ο κλοιός γύρω τους έσφιξε επικίνδυνα, πήρε την εντολή, όπως κι ο Στέφανος Καραμήτρος και άλλοι, να φύγουν στο εξωτερικό για να αποφύγουν τις συλλήψεις.

Αλλά και στο εξωτερικό (πρώτα στη Γαλλία και στη συνέχεια στη Γερμανία, στο Δυτικό Βερολίνο) ανέπτυξε πλούσια δράση στο χώρο της κοινότητας των ελλήνων εργατών και στο σύλλογο που είχαν σε αυτή την πόλη. Με τη μεταπολίτευση επιστρέφει στην Ελλάδα και, αν και μεγάλος σε ηλικία, συνεχίζει τη σχολή της Νομικής και την τελειώνει, ασκώντας τη δικηγορία στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την Καρδίτσα. Σε όλα αυτά τα χρόνια ο σ. Ηλίας είχε πάντα ως προτεραιότητα τα πολιτικά του καθήκοντα και συνέχισε αδιάλειπτα τον αγώνα που ξεκίνησε από νεανική ηλικία.

Τιμούμε τη μνήμη του σ. Ηλία και όλων των συντρόφων που χάσαμε στην πορεία των αγώνων μας και κρίνουμε ότι καλύτερη τιμή για όλους τους αγωνιστές είναι η συνέχιση και η ένταση των αγώνων που έδωσαν και χάραξαν με τη συνέπεια και την αφοσίωση που τους διέκρινε. Θα είναι αιώνια η μνήμη τους, γιατί αιώνιοι ήταν, είναι και παραμένουν οι αγώνες των λαϊκών δυνάμεων για τη χειραφέτηση και την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της προϊστορίας της.

Κόκκινα δάνεια και προστασία δανειοληπτών

Όλα στο κεφάλαιο, όλα για τους servicers...

Το 2021 εκδόθηκε η οδηγία 2021/2167 της ΕΕ, σχετικά με την προστασία των δανειοληπτών και τον ορισμό διαδικασιών που θα πρέπει να ακολουθούν οι διαχειριστές και αγοραστές δανείων, οι γνωστοί servicers. Στις 4 Δεκέμβρη του 2023, εκδόθηκε σε ΦΕΚ ο σχετικός νόμος 5072/2023 που ψηφίστηκε στη Βουλή, προκειμένου να ενσωματωθεί στην ελληνική νομοθεσία η οδηγία αυτή της ΕΕ. Τα βασικά σημεία του νέου νόμου αφορούσαν διαδικασίες ενημέρωσης των δανειοληπτών, «προστασίας» τους από την αδιαφάνεια, «σεβασμό» των δικαιωμάτων τους, απαγόρευση «παρενόχλησης, καταναγκασμού ή αθέμιτης επιρροής κατά την επικοινωνία του servicer με τον πολίτη», βελτίωση της λειτουργίας του εξωδικαστικού μηχανισμού και ρυθμίσεις σχετικά με το «κούρεμα» κάποιων δανείων.

Λίγες ημέρες μετά, στις 22 του Δεκέμβρη, δημοσιεύεται σε νέο ΦΕΚ τροπολογία του παραπάνω νόμου, η οποία ψηφίστηκε μεσάνυχτα στη Βουλή. Η τροπολογία αυτή (νόμος 5079/2023) δίνει ένα μεγαλύτερο «τράτο» στους servicers και ορίζει ότι οι υποτιθέμενες ευνοϊκές ρυθμίσεις δεν θα ισχύουν για τα δάνεια που τους μεταβιβάστηκαν έως το τέλος του Δεκέμβρη, αλλά η εφαρμογή θα γίνει από την 1η Γενάρη του νέου έτους.

Η μία πλευρά της συζήτησης αφορά το πραγματικό περιεχόμενο της οδηγίας της ΕΕ και της αρχικής της ένταξης στην ελληνική νομοθεσία μέσω του νόμου 5072/2023. Δηλαδή, το εάν και

κατά πόσο η ΕΕ και οι αστικές τάξεις των χωρών-μελών της ενδιαφέρονται να ευνοήσουν τους δανειολήπτες και να περιορίσουν τους «ασύδοτους» servicers. Προφανώς, ο καημός των κυρίαρχων της ΕΕ και κάθε αστικής κυβέρνησης δεν είναι η προστασία των «ευάλωτων» πολιτών, όπως αποκαλούν τους λαούς που μαστίζονται από τις αντιδραστικές πολιτικές που οι ίδιοι εφαρμόζουν με λύσσα. Η μόνη προστασία που περιλαμβάνεται στην ατζέντα τους είναι εκείνη που αφορά τις τράπεζες και τη «χρηματοπιστωτική σταθερότητα» ή, με άλλα λόγια, τα κέρδη του κεφαλαίου και τη διαίωξη της κυριαρχίας του.

Η δε τροπολογία του Δεκεμβρίου, με δεδομένο και τον τρόπο που ψηφίστηκε, δείχνει ότι η ελληνική κυβέρνηση θα κάνει τα πάντα για να δώσει όσα περισσότερα γίνεται στα κοράκια που διαχειρίζονται τα δάνεια. Αυτό είναι το δόγμα με το οποίο κινείται και η μόνη υπόσχεση με αντίκρισμα που μπορεί να δώσει στους δανειολήπτες...

Το σίγουρο είναι ότι, είτε με ευρωπαϊκή οδηγία είτε χωρίς, με θεσμικό πλαίσιο ή χωρίς, οι εικόνες των λαϊκών ανθρώπων που ξεσπιτώνονται από τη μια στιγμή στην άλλη και βρίσκονται μαζί με τα υπάρχοντά τους στο δρόμο, ύστερα από βίαιη επιδρομή του κρατικού μηχανισμού που λειτουργεί σαν σκευοφυλάκιος των servicers, θα συνεχίσουν και θα πολλαπλασιαστούν. Παραμένει ζητούμενο να πολλαπλασιαστούν και να δυναμώσουν οι εικόνες της υπεράσπισης των δικαιωμάτων του λαού, η αλληλεγγύη και ο αγώνας!

Ερυθρά Θάλασσα

Εμπλοκή της χώρας σε ακόμη ένα πεδίο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού

Με μια λακωνική δήλωση ο υπ. Εθνικής Άμυνας Ν. Δένδιας ανακοίνωσε τη στρατιωτική συμμετοχή της χώρας μας στην εμπόλεμη ζώνη της Ερυθράς Θάλασσας. «Κατόπιν εντολής του Πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη, ζήτησα από τον Αρχηγό ΓΕΕΘΑ Στρατηγό Κωνσταντίνο Φλώρο και τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού, Αντιναύαρχο Ιωάννη Δρυμούση ΠΝ, να συμμετάσχει Φρεγάτα του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού στην πολυεθνική Επιχείρηση «Prosperity Guardian», για την προστασία των εμπορικών πλοίων, της ζωής των ναυτικών, της παγκόσμιας οικονομίας».

Δuo μόλις μέρες χρειάστηκε να περάσουν από την ανακοίνωση τύπου του Γραμματέα Άμυνας του Πεντάγωνου (18/12/2023) για τη συγκρότηση πολεμικής ναυτικής επιχείρησης στην Ερυθρά Θάλασσα ώστε η κυβέρνηση της ΝΔ να σπύσει να δηλώσει τη συμμετοχή της χώρας. Τι και αν μέχρι σήμερα δεν έχει ξεκαθαρίσει ποιες χώρες και με τι όρους θα συμμετέχουν, τι και αν δημοσιεύματα του αστικού τύπου αναφερόμενα στα προβλήματα που έχουν αναδειχθεί σχετικά με την επιχείρηση φέρουν τον τίτλο «μπορεί να ναυαγήσει πριν καν ξεκινήσει» ή παρόμοιους, η χώρα μας με «εντολή Μητσοτάκη» εμπλέκεται άμεσα και στρατιωτικά πλέον στην ευρύτερη εμπόλεμη ζώνη που ανοίγεται πέρα από τα νότια σύνορά της και περιλαμβάνει τη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική και τη Ζώνη του Σαχέλ. Πρόκειται για μια πολύ σοβαρή αντιδραστική εξέλιξη, που εμπλέκει τον λαό μας σε νέους πρωτόγνωρους κινδύνους για το μέλλον και τη ζωή του. Ως τέτοια πρέπει να αξιολογηθεί η εξέλιξη αυτή από κάθε δημοκράτη και προοδευτικό άνθρωπο, αλλά πριν από όλους από τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και το κίνημα.

Η εμπλοκή της χώρας με αυτόν τον τρόπο αποτελεί φυσική συνέχεια του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης

και της υποτέλειας, που έχει μετατρέψει τη χώρα σε αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση, σε κόμβο του γεωπολιτικού σχεδιασμού των ΗΠΑ, σε στρατιωτικό γρανάζι και εξάρτημα της πολεμικής τους μηχανής. Αποτελεί την πραγμάτωση των συμβολικών πολιτικών δηλώσεων προς τους Αμερικανούς αξιωματούχους, όπως «παραδίδουμε την Ελλάδα στα χέρια σας» και «θα ματώσουμε ξανά, αν χρειαστεί, δίπλα σας». Έρχεται ως φυσικό επακόλουθο της προώθησης του γεωπολιτικού σχεδιασμού των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή, των αμερικανόπνευστων γεωπολιτικών «συμμαχικών αξόνων» Ελλάδας, Κύπρου, Αιγύπτου, Ισραήλ, αλλά και της πολιτικής στήριξης στο σιωνιστικό φασιστικό κράτος του Ισραήλ, που με ναζιστικές μεθόδους γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης σφαγιάζει τον παλαιστινιακό λαό.

Η επιχείρηση «Prosperity Guardian», σύμφωνα με την πρώτη ανακοίνωση του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ περιλαμβάνει «το Ηνωμένο Βασίλειο, το Μπαχρέιν, τον Καναδά, τη Γαλλία, την Ιταλία, τις Κάτω Χώρες, τη Νορβηγία, τις Σεϊχέλλες και την Ισπανία, για να αντιμετωπίσουν από κοινού τις προκλήσεις ασφαλείας στη νότια Ερυθρά Θάλασσα και στον Κόλπο του Άντεν...». Αργότερα, ο ίδιος μας πληροφόρησε ότι με τη συμμετοχή της Ελλάδας και της Αυστραλίας ο αριθμός των χωρών φτάνει τις 20, ωστόσο οι 8 από αυτές δεν επιθυμούν τη δημοσιοποίησή τους. Εδώ βέβαια ξεκινούν τα παρατάγους με τις ανακοινώσεις βασικών χωρών, όπως η Γαλλία, η Ιταλία και η Ισπανία, που ουσιαστικά δεν αποδέχονται να μπουν υπό την ομπρέλα «Συνδυασμένων Ναυτικών Δυνάμεων (CMF) και την ηγεσία της Task Force 153», δηλαδή υπό την αμερικανική διοίκηση. Το γαλλικό υπουργείο Άμυνας αναφέρει στην ανακοίνωσή του ότι ήδη επιχειρεί στην περιοχή και ότι τα πλοία παραμένουν υπό γαλλική διοίκηση. Το ιταλικό, αντιστοίχως, ότι η παρουσία του πολεμικού ναυτικού στην περιοχή διασφαλίζει το εθνικό συμφέρον και δεν εί-

ναι μέρος της επιχείρησης, ενώ το ισπανικό ότι θα συμμετάσχει μόνο σε αποστολές υπό την ηγεσία του ΝΑΤΟ ή σε επιχειρήσεις που συντονίζονται από την Ε.Ε.

Παράλληλα, άνοιξε η συζήτηση στο πλαίσιο της Ε.Ε. για τη συγκρότηση αντίστοιχης δικής της επιχείρησης στην Ερυθρά Θάλασσα. Σύμφωνα με δημοσίευμα του rolitico, οι διαδικασίες αναμένεται να ολοκληρωθούν ως τα τέλη του Φλεβάρη και η επιχείρηση να είναι υπό γαλλική διοίκηση. Ερωτηματικό παραμένει η στάση της Γερμανίας, που ενώ είναι η τρίτη ισχυρότερη χώρα στο εμπόριο ετησίως, δεν συμμετέχει στην «Prosperity Guardian». Ωστόσο, οι καθυστερήσεις της γερμανικής κυβέρνησης οδηγούν τους Γερμανούς βιομήχανους σε χτηνή παρέμβαση, ώστε η γερμανική κυβέρνηση «να αναλάβει την ευθύνη, χωρίς περαιτέρω καθυστερήσεις και να προβεί στις απαραίτητες ενέργειες, μαζί με τους συμμάχους μας...».

Προφανώς, για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα συνολικά, αλλά και για τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια ειδικά, είναι σοβαρό πρόβλημα να διαταράσσεται η εφοδιαστική αλυσίδα και η μεταφορά πρώτων υλών και εμπορευμάτων. Πιο σημαντικό, μάλιστα, από τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού. Γι' αυτό άλλωστε το Σ.Α. του ΟΗΕ ενώ δεν έχει βγάλει ένα ψήφισμα για κατάπαυση του πυρός στην Παλαιστίνη, έβγαλε ψήφισμα για την κατάπαυση των επιθέσεων των Χούθι στα πλοία, καθώς και να τηρηθεί από όλες τις χώρες το εμπάργκο όπλων προς αυτούς. Το ψήφισμα που ανέκρινε την περασμένη Τετάρτη συντάχθηκε από ΗΠΑ και Ιαπωνία, πέρασε με 11 ψήφους υπέρ, κανένα κατά, αλλά με τέσσερις αποχές (Ρωσίας, Κίνας, Αλγερίας, Μοζαμβίκης) και ουσιαστικά αποτελεί το «νομιμοποιητικό» έγγραφο του ΟΗΕ για την επιχείρηση των ΗΠΑ στην Ερυθρά Θάλασσα.

Ο Ρώσος πρεσβευτής στα Ηνωμένα Έθνη δήλωσε στη συζήτηση ότι «Δεν μπορούμε παρά να ανησυχούμε για την

τρέχουσα κατάσταση στην Ερυθρά Θάλασσα. (...) Όμως ανησυχούμε επίσης διότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους επιλέγουν, όπως συχνά, μονομερή λύση με τη χρήση βίας».

Όπως προφανώς, σημαντικά είναι τα κέρδη των αμερικανικών κολοσσών πετρελαίου που από την κρίση στην Ερυθρά Θάλασσα έχουν εκτοξεύσει τις εξαγωγές τους στην Ευρώπη μέσω του Ατλαντικού, που αποτελεί πλέον τον ασφαλέστερο και φθηνότερο δρόμο.

Αυτό, όμως που πραγματικά διακυβεύεται στην Ερυθρά Θάλασσα είναι ποιός θα την ελέγξει, ελέγχοντας ταυτόχρονα τη Διώρυγα του Σουέζ και το πέρασμα Μπαμπ ελ Μαντέμ στον Κόλπο του Άντεν. Πρόκειται, δηλαδή, για την έκφραση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού στην περιοχή, αλλά και του ρόλου των περιφερειακών δυνάμεων, όπως το Ιράν, που στέλνει 100 πλοία με εκτοξευτές ρουκετών να συνοδεύουν την πολεμική φρεγάτα που ήδη επιχειρεί στην Ερυθρά Θάλασσα.

Οι ΗΠΑ, αξιοποιώντας τα δεδομένα που προκύπτουν από τον πόλεμο του Ισραήλ στην Παλαιστίνη αναδιαμορφώνουν την παρέμβασή τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Αφρικάνικης Ηπείρου. Ιδιαίτερα για την Αφρική, επιδιώκουν να καλύψουν το κενό που αφήσαν το προηγούμενο διάστημα και το οποίο έχουν σπύσει να καλύψουν Κίνα και Ρωσία, ενώ σημαντικός είναι ο ρόλος των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην περιοχή και ιδιαίτερα της Γαλλίας.

Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός απειλεί να βάλει μπουρλότο σε όλη την περιοχή, διευρύνοντας απότομα την εστία γύρω από την Παλαιστίνη. Μέσα στο φλεγόμενο πεδίο του πολέμου, η άρχουσα τάξη και οι πολιτικοί της εκφραστές εμπλέκουν τον λαό και τη χώρα. Μόνη διέξοδος η ανάπτυξη αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Με «ασυνήθιστα πράγματα» και τα συνήθη διαπιστευτήρια ο Κασσελάκης αναζητά για τον ΣΥΡΙΖΑ ρόλο στην αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού

Σε μια παλιά ελληνική ταινία ο Βουτσάς έλεγε την ατάκα «έχω και κότσο, πάμε μια βόλτα;». Κάπως αντίστοιχα μας προέκυψε το κάλεσμα Κασσελάκη στους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ. Έχω και βίλα στις Σπέτσες, πάμε για brainstorming και bonding (στα ελληνικά, καταϊγισμό ιδεών και δέσιμο σχέσεων). Έτσι θα πραγματοποιηθεί το event στο νησί κατά τα πρότυπα των πολυεθνικών και πανεπιστημίων. Και ο πρόεδρος-CEO (διευθύνων σύμβουλος) της επιχείρησής του δηλώνει ότι κάνει πράγματα ασυνήθιστα για τα πολιτικά πράγματα του τόπου. Άλλωστε με τον παρά του, από εισηγήματα στο χρηματιστήριο των ΗΠΑ, δανείζει στο κόμμα του πάνω από 200.000€ για να πληρωθούν οι εργαζόμενοι στην «Αυγή» και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Στο Κόκκινο».

Ο ιδιοκτήτης του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης μας αποκάλυψε μάλιστα ότι είχε πρόταση από τον Μητσοτάκη το 2019 για υποργοποίησή του

σε κυβέρνηση της ΝΔ. Δηλαδή, ο υποστηρικτής και θαυμαστής του Μητσοτάκη με την αρθρογραφία του το 2012 αρνήθηκε να γίνει υπουργός, για να μας προκύψει τέσσερα χρόνια μετά αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ.

Τα όσα συμβαίνουν γύρω από τον Κασσελάκη και τον ΣΥΡΙΖΑ έχουν και μια κωμική, φαιδρή, γκροτέσκα πλευρά, που πολλές φορές υπερκαλύπτει την ουσία, το περιεχόμενο, τους στόχους και τις επιδιώξεις που τίθενται. Πίσω όμως από τις γελοιογραφικές υπερβολές υπάρχει η σοβαρή πλευρά της διαδικασίας διαμόρφωσης εναλλακτικής λύσης για το πολιτικό σύστημα. Τόσο τα κέντρα εκτός της χώρας, με πρωταγωνιστή τις ΗΠΑ, που με παρέμβασή τους «φύτευσαν» τον Κασσελάκη, αλλά και τα ντόπια επιτελεία του συστήματος επιχειρούν να οικοδομήσουν όρους και προϋποθέσεις για να υπάρξει δεύτερος πυλώνας του συστήματος.

Σ' αυτή την αναδιάρθρωση-αναδιμορ-

φωση του αστικού σκηνικού, ο ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη επιδιώκεται να είναι παρών. Είτε ως ο βασικός κορμός είτε ως συνεργαζόμενος με άλλες δυνάμεις, βλέπε ΠΑΣΟΚ. Αυτή η επιδίωξη δεν είναι σίγουρο ότι θα έχει επιτυχία. Σίγουρο όμως είναι ότι θα τύχει στήριξης από όλα αυτά τα κέντρα, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που έχουν ανοίξει ένα σωρό κρίσιμα γεωπολιτικά ζητήματα στην περιοχή και με τη «μεταρρυθμιστική» επίθεση της κυβέρνησης στα λαϊκά δικαιώματα να εντείνεται.

Αναγκαίος όρος, το οριστικό τέλος του ΣΥΡΙΖΑ που γνωρίσαμε. Να ξεφορτωθεί όλα τα βαρίδια της προηγούμενης περιόδου, να γίνει ένα κόμμα αντίστοιχο των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ. Η περιγραφή είναι του Κασσελάκη: «Όταν λέω ότι το μοντέλο του Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ ως μαζικό, μεγάλο, πλουραλιστικό κόμμα, εννοώ ένα κόμμα της κυβερνώσας Αριστεράς, στο οποίο δυνάμεις από την προοδευτική, μεταρρυθμι-

στική αριστερά συμμετέχουν ενεργά μαζί με δυνάμεις του προοδευτικού κέντρου, πρέπει να διασφαλίζει οργανωτικά αυτό το εύρος συμμετοχής και να ανοίγει χώρο για όλες αυτές τις δυνάμεις να συνεργαστούν και να παράγουν μια προγραμματική σύνθεση προοδευτικής διακυβέρνησης για τη χώρα μας». Εκδήλωσε το θαυμασμό του για τις «πολύ σημαντικές προοδευτικές πολιτικές που έγιναν νομοσχέδια από τους Δημοκρατικούς», τονίζοντας στη συνάντησή του με τους απολυμένους των Λιπασμάτων Καβάλας ότι αυτό που βιώνουν δεν θα συνέβαινε ποτέ στις ΗΠΑ! Μάλιστα, σε σχέση με τον όρο «ριζοσπαστική» δήλωσε ότι εννοεί «ρηξικέλευθη» αριστερά.

Ένα κόμμα ακόμη πιο αρχηγικό και προσωποπαγές -πατώντας στο έδαφος που στρώθηκε με τον «άχαστο» Τσίπρα που ξεπερνά συλλογικές διαδικασίες και κομματικά όργανα και «αδιαμεσολάβητα» θα κερδίσει τον Μητσοτάκη. Υπάρχουν όμως και κάποια αρνητικά δεδομέ-

Ελληνοτουρκικά

Η α λα καρτ επίκληση των διεθνών Συνθηκών του κ. Συρίγου



«Αγός» ή όχι; Σύμφωνα με τις «πάγιες θέσεις όλων των ελληνικών κυβερνήσεων από το 1995 και μετά» ή «αιρετικός»; Ταυτισμένος με την πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη ή αποκλίνων; Ό,τι και να είναι, ο κ. Συρίγος με τις δηλώσεις του για τη Συνθήκη της Λοζάνης δημιούργησε μια «ταραχή» στο αστικό και ρεφορμιστικό πολιτικό στερέωμα που δεν λείπει να κοπάσει. Δεν είναι και λίγο πράγμα να «αποδομείς» (έτσι παρωσιάζεται) μέσα σε λίγα λεπτά ολόκληρο το θεμέλιο ύπαρξης της νεοελληνικής αστικής κρατικής οντότητας και την ντόπια διπλωματία των τελευταίων... εκατό ετών. Ο γνωστός καθηγητής, Βουλευτής και πρώην υφυπουργός έσπευσε, πάντως, να το διευκρινίσει: οι δηλώσεις του για το θέμα ήταν άκρως πολιτικές και όχι επιστημονικές!

«Παρωχημένη», λοιπόν, η Συμφωνία της Λοζάνης και μάλιστα σε ποσοστό 97%, κατά τον κ. Συρίγο. Στο θέμα της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του ανατολικού Αιγαίου, ιδιαίτερα. Αλλά και «εν μέρει» στο θέμα των μειονοτήτων στις δύο χώρες. «Αμετακίνητη», ταυτό-

χρονα, στον καθορισμό των συνόρων, της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Τουρκίας και των χωρών που συνορεύουν με αυτήν. Άρα και της Ελλάδας. Όμως, όλα κι όλα. Δεν τίθεται κανένα θέμα «αναθεώρησης» της Συνθήκης! Λόγια ήταν που απλώς ειπώθηκαν για να τα πάρει ο αέρας.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του πρωθυπουργού και ο πρώην κυβερνητικός εκπρόσωπος κράτησαν επιδεικτικά αποστάσεις από αυτές τις δηλώσεις. Έμμεσα αναγνώρισαν ότι το να τεθεί ζήτημα Λοζάνης από ελληνικής πλευράς σ' αυτή τη συγκυρία που η τουρκική επιζήτριά διακαώς κι επί σειρά ετών μια πλήρη αναθεώρησή της δεν είναι ό,τι το καλύτερο. Ή μήπως όχι; Σ' ένα τέτοιο σκεπτικό εδράζεται και η ερώτηση που απήθυνε σύσσωμη η κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ προς τον υπουργό Εξωτερικών για «διευκρίνιση» των κυβερνητικών θέσεων και προθέσεων.

Οι διεθνείς συνθήκες (συμβάσεις), κυρίως αυτές που υπογράφονται ύστερα από πολέμους και πιο ειδικά εκείνες έπειτα από παγκόσμιες πολεμικές ανα-

μετρήσεις, αποτυπώνουν σε κείμενο την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί ως επί το πλείστον στα πεδία των μαχών. Με την έννοια αυτή, καταγράφουν τους συγκεκριμένους συσχετισμούς δύναμης που έχουν προκύψει. Η Ιστορία έχει αποδείξει ότι οι πρώτοι που γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια αυτές τις συνθήκες είναι οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, στο βαθμό που θεωρούν ότι σε μια πορεία οι συσχετισμοί που καταγράφηκαν έχουν διαφοροποιηθεί, επιδέχονται αλλαγή ή έχουν ανατραπεί. Σε μια μικρότερη κλίμακα, και οι εξαρτημένες από τους ιμπεριαλιστές χώρες επιζητούν την αναθεώρηση υφιστάμενων συμβάσεων στο σκέλος που τις αφορούν προς όφελός τους. Δεν είναι ίδιον της τουρκικής άρχουσας τάξης και μόνον. Ανάλογες βλέψεις εκφράζουν οι «απόψεις» του κ. Συρίγου και μερίδων τουλάχιστον της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Η πολιτική «ερμηνεία» των δηλώσεων Συρίγου μπορεί να προκύψει αν ενταχθούν στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης αμερικανόπνευστης ελληνοτουρκικής προσέγγισης και του «Συμφώνου φιλίας και καλής γειτονίας» που πρόσφατα υπογράφηκε ανάμεσα στις δύο χώρες στην Αθήνα. Ο Βουλευτής προφανώς θεωρεί ότι είναι ευνοϊκή η συγκυρία για την άρχουσα τάξη της χώρας μας για να αποσπάσει οφέλη σε βάρος της τουρκικής, με βάση το γεγονός της «καλής διαγωγής» της, εν αντιθέσει με τις «αταξίες» της γείτονος. Το να τεθεί με κάποιον τρόπο θέμα Λοζάνης, επομένως, και από ελληνικής πλευράς, δεν θα πρέπει να θεωρείται ταμπού αλλά να αποτελέσει το διπλωματικό υπόβαθρο για την έκφραση της εύνοιας των ιμπεριαλιστών της Δύσης και πιο ειδικά των ΗΠΑ προς την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου για τις καλές της υπηρεσίες. Είναι επίσης σίγουρο ότι δεν εκφράζει μόνο τον εαυτό του, αλλά απηχεί ευρύτερες σκέψεις τουλάχιστον στο χώρο της Νέας Δημοκρατίας. Στις πιεστικές ερωτήσεις των δημοσιογράφων, πάντως, ο ίδιος απάντησε ότι έχει πλήρη επίγνωση των όσων λείπει, που «ταυτίζονται με τις πάγιες ελληνικές θέσεις»!

Οι απόψεις αυτές έχουν, οπωσδήποτε, ένα «εγγενές», θα λέγαμε, ελάττωμα. Στηρίζονται στο θεώρημα ότι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θα «αναβαθμίσουν» την ελληνική ολιγαρχία του πλούτου, «υποβαθμίζοντας» ταυτόχρονα την τουρκική. Μπροστά στην καλυμμένη ή απροκάλυπτη εθνικιστική-σοβινιστική τους τύφλωση, οι πολιτικοί διαχειριστές του συστήματος «ξεχνούν» ότι οι ιμπεριαλιστές νοιάζονται αποκλειστικά και μόνο, παντού και πάντα, για τα δικά τους συμφέροντα. Αυτά που σήμερα, φερ' ειπείν, υπαγορεύουν την αλληλοσφαγή των λαών στην Ουκρανία, τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, την επέκταση των εγκλημάτων τους, αν χρειαστεί, και σε άλλες χώρες και περιοχές. Μια ενδεχόμενη αναθεώρηση de facto ή de jure στο μέλλον, επομένως, της Συνθήκης της Λοζάνης μόνο κάτω από αυτό το πρίσμα θα μπορούσε να ιδωθεί. Πρώτιστα θα εξυπηρετούσε τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και συμφέροντα, ενώ είναι αμφίβολο αν θα «χωρούσαν» μέσα σε αυτήν οι ονειρώξεις και μωροφιλοδοξίες εξαρτημένων αρχουσών τάξεων, όπως η «δική μας». Ο

κύριος (και) καθηγητής δείχνει διατεθειμένος να πάρει το ρίσκο και μαζί με αυτόν τα κέντρα που εκφράζει. Δεν είναι, πάντως, καθόλου βέβαιο ότι θα ακολουθηθεί από το αστικό πολιτικό προσωπικό αυτή η τακτική.

Αξίζει, επιπρόσθετα, να αναφερθεί το εξής: η α λα καρτ επίκληση της Συνθήκης της Λοζάνης του 1923 αφορά και τις δύο ανταγωνιζόμενες άρχουσες τάξεις, ένθεν κακείθεν του Αιγαίου πελάγους. Κάθε πλευρά επικαλείται μόνο τις διατάξεις που νομίζει ότι τη συμφέρουν, την ίδια στιγμή που κάνει τα στραβά μάτια και θεωρεί «παρωχημένες» άλλες που συμφέρουν την αντίπαλη. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι γνωστό ότι τη «λύση» τη δίνει ο «δαιτητής», που δεν είναι άλλος από τον επικυρίαρχο στην περιοχή. Κάτω από αυτή την οπτική, το μόνιμο στοιχείο είναι αυτό της «εθνικής μειοδοσίας» και των δύο απέναντι πρώτα και κύρια στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές και όχι απέναντι η μία στην άλλη. Αλλά, γι' αυτό το μείζον για τους λαούς ζήτημα, όχι μόνο δεν λέγεται το παραμικρό αλλά, απεναντίας, θεωρείται δεδομένη η ιμπεριαλιστική εξάρτηση και υποτέλεια. Ο «ρηξικέλευθος» λόγος του κ. Συρίγου εδώ παραμένει... βουβός.

Οι συνθήκες δεν είναι θέσφατα. Αποτελούν, ωστόσο, μία βάση. Σε εποχές μεγάλης όξυνσης των ανταγωνισμών παγκόσμια σαν τη σημερινή, το να τίθεται θέμα αναθεώρησής τους οδηγεί αντικειμενικά στην άμεση ή έμμεση επιδίωξη αλλαγής συνόρων. Και επειδή δεν γνωρίζουμε κάποιον ειρηνικό τρόπο που ιμπεριαλιστές και αντιμαχόμενες αστικές τάξεις μπορούν να επανακαράξουν σύνορα, το άνοιγμα τέτοιων ζητημάτων αποτελεί μια επικίνδυνη κατάσταση για την εργατική τάξη, τους λαούς, τη νεολαία. Δίπλα στα τόσα πολεμικά μέτωπα που ματώνουν την ανθρωπότητα, δεν χρειάζεται να προστεθεί ένα ακόμα. Οι λαοί της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου δεν έχουν τίποτε να χωρίσουν. Έχουν κοινούς εχθρούς, τους ιμπεριαλιστές και τις εξαρτημένες άρχουσες τάξεις. Ενάντια σε αυτούς πρέπει να δυναμώσουν το κοινό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό τους μέτωπο!

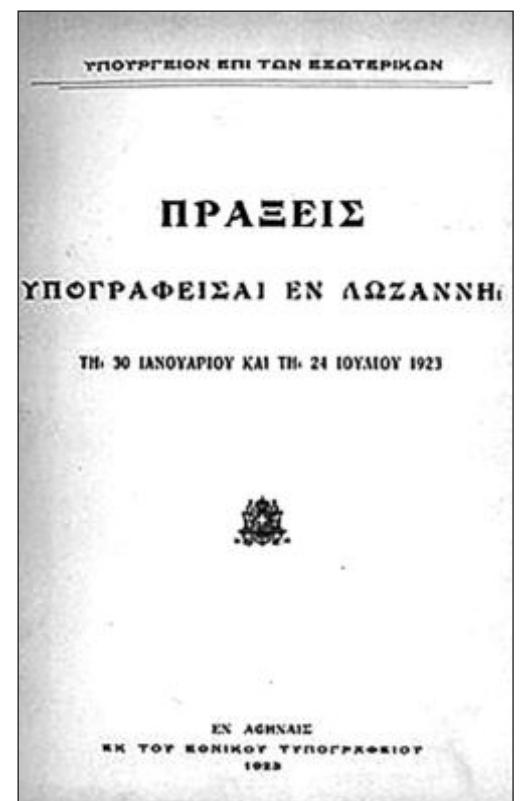
να και αντιφάσεις σ' αυτή τη δεξιά πορεία. Από τη μια ο Κασσελάκης δεν μπορεί να κρύψει τις πολιτικές του αδυναμίες και ανεπάρκειες, έναν πολλές φορές ρηκό λόγο και μια συμπεριφορά αλαζονική και προκλητική. Χαρακτηριστική η δήλωση για τους πρώην συντρόφους της «Νέας Αριστεράς» ότι «η μόνη μετάλλαξη είναι ότι πλέον δεν υπάρχουν αυλικοί που δουλεύουν για τους *servicers* και τις τράπεζες». Από την άλλη, ο κομματικός μηχανισμός ΣΥΡΙΖΑ -αυτός που έχει απομείνει- εξακολουθεί να διατηρεί νοοτροπίες, συνήθειες, να έχει διαφορετικό υπόβαθρο από αυτό που έχει και εκφράζει ο αρχηγός. Γι' αυτό και ο συντονισμός του προέδρου και του κόμματος συχνά πυκνά απουσιάζει.

Τελευταία εξέλιξη, η παρέμβαση τριών στελεχών (Ζαχαριάδη, Θεοχαρόπουλου, Ραγκούση) να ζητούν ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ να φύγει από την ευρωομάδα της Αριστεράς (Left) στο Ευρωκοινοβούλιο και να ενταχθεί στην ομάδα των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών και Δημοκρατών (S&D), υποστηρίζοντας ότι «η μάχη των επόμενων ευρωπαϊκών κι εθνικών εκλογών δεν θα κριθεί στο έδαφος της ριζοσπαστικής Αριστεράς, αλλά στο έδαφος της Κεντροαριστεράς». Άλλα όμως λείπει

το καταστατικό, γι' αυτό το συνέδριο του Φλεβάρη ίσως «λύσει» μια σειρά τέτοια ζητήματα.

Στο περιεχόμενο της πολιτικής γίνονται σημαντικές δεξιές μετατοπίσεις. Από την ψήφιση των αμυντικών δαπανών στον προϋπολογισμό και τα μισά άρθρα για τα «κόκκινα δάνεια», μέχρι τις συναντήσεις με τον πρόεδρο Τσουνη, τον πρώην ΥΠΕΞ Κοτζιά και τον Πατριάρχη εκδηλώνεται η συμφωνία με τις επιλογές του συστήματος και των ξένων αφεντικών με μόνη διαφοροποίηση τη διεκδίκηση ανταλλαγμάτων από τις ΗΠΑ. Αυτό εννοούν με τον όρο «πατριωτική αριστερά».

Οι δημοσκοπήσεις φέρνουν τον ΣΥΡΙΖΑ τρίτο με ποσοστό λίγο πάνω από το 10%. Όμως δημοσκόπηση έφερε τον Κασσελάκη πρόσωπο της χρονιάς για το 2023 με 40,7%, αφήνοντας πίσω του τον Μητσοτάκη με 16,7%. Επίσης πρώτο ως προς τα πρόσωπα που θα πρωταγωνιστήσουν και το 2024 με 23,2%, με τον Μητσοτάκη να ακολουθεί με 21,7%. Σίγουρα αποτελεί στήριξη του Κασσελάκη, αλλά ο δρόμος είναι μακρύς και οι ευρωεκλογές θα αποτελέσουν ένα σημαντικό σταθμό στις εξελίξεις, που θα κρίνει τη συνέχεια.



Δεξιός «προοδευτισμός» και πολιτικά παζάρια με τα ανθρώπινα δικαιώματα

Σε πεδίο αντιπαράθεσων και πολιτικό μοχλό εξελίξεων αναδείχθηκε το ζήτημα του γάμου μεταξύ ανθρώπων του ίδιου φύλου. Κάτω από την πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε μια προσπάθεια ανοίγματος προς τους κεντρικούς ψηφοφόρους, ο Μητσοτάκης είχε δεσμευτεί προεκλογικά να προχωρήσει στην ψήφιση νόμου που θα επιτρέπει τον γάμο μεταξύ ομοφυλόφιλων ανδρών και γυναικών. Το αυτονόητο ανθρώπινο δικαίωμα της ισότητας και της ισονομίας όλων των ανθρώπων ανεξάρτητα από τις σεξουαλικές προτιμήσεις αποτέλεσε αντικείμενο ψηφοθηρίας (όχι μόνο από τη ΝΔ) και εξακολουθεί να εργαλειοποιείται σε ένα παιχνίδι πολιτικής αντιπαράθεσης, εξουσίας και απαξίωσης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Στη συνέντευξη που έδωσε ο Μητσοτάκης την Τετάρτη 10/1 προσπάθησε να κατευθάσει τις έντονες αντιδράσεις τόσο στο εσωτερικό της ΝΔ όσο και στο ευρύτερο ακροδεξιό ακροατήριό της. Η απόφαση να αφήσει εκτός του επερχόμενου νόμου το ζήτημα της τεκνοθεσίας σίγουρα τον διευκολύνει στο μέτωπο της αντιπαράθεσης με το ακροδεξιό κομμάτι. Επιπλέον, δεν έβαλε θέμα κομματικής πειθαρχίας για τους βουλευτές του. Υπέδειξε τη λύση της αποχής από την ψηφοφορία ακόμα και για υπουργούς της κυβέρνησης που έχουν ταχθεί ανοιχτά κατά αυτού του νόμου, όπως ο Βορίδης. Με τον τρόπο αυτό και δεν θα χρεωθεί η ΝΔ την εσωτερική αντιπαράθεση και αφήνει το περιθώριο στα ακροδεξιά στελέχη της να παίξουν ρόλο ανακόματος για τους συντηρητικούς οπαδούς και ψηφοφόρους της ΝΔ, που βάλονται από τις Σειρήνες της επίσημης ακροδεξιάς. Ταυτόχρονα, η επίσημη ψηφοφορία επιδιώκει να εξασφαλίσει όσο το δυνατό μεγαλύτερη απόσταση από τις επερχόμενες ευρωεκλογές, με στόχο να έχει ξεχαστεί το θέμα μέχρι να φτάσουμε στις κάλπες.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, οι αντιδράσεις θεσμών και κομμάτων ήταν ρατσιστικές προς τους ομοφυλόφιλους και προσβλητικές για τη νοημοσύνη κάθε δημοκράτη, ανεξάρτητα από την σεξουαλική του προτίμηση. Η Εκκλησία, από τα δεξιά των δεξιών της ΝΔ και των κέντρων εξουσίας, άνοιξε αντιπαράθεση με την κυβέρνηση. Δήλωσε αντίθετη να συναινέσει σε μια τέτοια εξέλιξη, παρότι η συναίνεση ή η οποιαδήποτε συμμετοχή της δεν απαιτείται, αφού η συζήτηση αφορά την αναγνώριση του πολιτικού γάμου και δεν έχει καμία σχέση με το «μυστήριο» των χριστιανών. Στην πραγματικότητα, διεκδικεί την αναγνώριση του ρόλου της στην ιδεολογική παρέμβασή της στην κοινωνία. Στο όνομα της ιερής, χριστιανικής οικογένειας, υπερασπίζεται τον σκοταδισμό, την

αμάθεια και την συντηρητικοποίηση της κοινωνίας. Πίσω από τα ιερά και τα όσια της Εκκλησίας κρύβονται εγκλήματα σεξουαλικής κακοποίησης, εκμετάλλευσης του ανθρώπινου πόνου. Πίσω από τον φόβο της τιμωρίας σε αυτή ή στην άλλη ζωή κρύβεται ένας ισχυρός οργανισμός, κομμάτι αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος, που θέλει να παίξει ρόλο στο πολιτικό σκηνικό και διεκδικεί πάντα μερίδιο από τα κέρδη. Μένει να φανεί πόσο θα τραβήξει την αντιπαράθεση. Αν θα υπάρξουν, δηλαδή, αυτά τα κέντρα, που για τους δικούς τους λόγους θα θελήσουν να δημιουργήσουν πρόβλημα στην κυβέρνηση μέσω ενός ζητήματος που δεν χαρακτηρίζεται ως πρώτης γραμμής.

Αντίστοιχη και η στάση της ακροδεξιάς αντιπολίτευσης. Το ζήτημα αναδεικνύεται σε κεντρικό και μείζον. Η Ελληνική Λύση το χαρακτηρίζει ως «Πρέσπες της Ορθοδοξίας και της Οικογένειας» και το συγκρίνει με το μεταναστευτικό. Πέρα από το γελοίο του πράγματος και το βλακώδες ύφος που χαρακτηρίζει αυτό τον χώρο, κοιτούν προς ιμπεριαλιστικά συμφέροντα που σίγουρα είναι δυσχερή με τη στάση της κυβέρνησης σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, ιδιαίτερα μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Αλλά και οι μικρότερες κοινοβουλευτικές δυνάμεις της ακροδεξιάς έχυσαν όλο το ομοφοβικό τους δηλητήριο. Στο όνομα του ήθους και τους καθωσπρεπισμού, στοχοποίησαν τους ομοφυλόφιλους, σε μια πρώτη τάξη ευκαιρία να μαζέψουν ψήφους εν όψει ευρωεκλογών.

Από τα αριστερά της ΝΔ, με κοινοβουλευτικούς και χωροταξικούς όρους μιλώντας, όχι και πολύ αριστερά δηλαδή, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ μάλλον βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι έχει «επενδύσει» πολιτικά και προεκλογικά στη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα, πολλές φορές έχει διαψεύσει τις προσδοκίες του κόσμου αυτού. Ακόμα και ως κυβέρνηση, δεν έδωσε βασικά δικαιώματα σε αυτούς τους ανθρώπους. Ο Κασσελάκης χρησιμοποίησε τη σεξουαλική του ταυτότητα για να κρύψει πίσω από αυτήν τη δεξιά στροφή του αναβαπτισμένου ΣΥΡΙΖΑ και τη δική του ταξική προέλευση. Παρότι παρουσιάζεται ως ο «γνήσιος» υπερασπιστής των ομοφυλόφιλων, απέχει πολύ ταξικά και κοινωνικά από αυτό που είναι και βιώνουν οι λαϊκοί άνθρωποι, οι φτωχοί και φτωχές, γκέι και λεσβίες. Το ΠΑΣΟΚ, από την άλλη μεριά, έχει ήδη χρεωθεί την τοποθέτηση Ανδρουλάκη, πως δεν θα δέσει τα κορδόνια της κυβέρνησης. Δήλωσε, δηλαδή, πως δεν θα ψηφίσει τον νόμο, όχι γιατί έχει κάτι άλλο να προτείνει, αλλά για να μην διευκολύνει την κυβέρνηση. Αυτό στα κυβερνητικά και κοινοβουλευτικά σαλόνια δεν είναι αποδεκτό. Ιδιαίτερα όταν προσποιείσαι τον σοσιαλιστή με κυβερνητικό σχέδιο, είναι ακόμα πιο δύσκολο τα πράγματα. Παραμένει ερωτηματικό τι θα κάνουν ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Με δεδομένη την ευθυγράμμισή τους στις ιμπεριαλιστικές επιταγές και το γεγονός ότι ψηφίστηκαν μέχρι και οι στρατιωτικές δαπάνες, πόσες εκπλήξεις μπορεί να κρύβει αυτή η ψηφοφορία; Θα δούμε.

Η συζήτηση που άνοιξε για ένα βασικό δικαίωμα όλων των ανθρώπων αποτέλεσε εξαιρετική ευκαιρία για όλο τον συντηρητικό, θρησκόληπτο, ακροδεξιό και φασιστικό συρφετό να ξεσπαθώσει. Ανυπόστατες, αντιεπιστημονικές και ρατσιστικές αναλύσεις περί φυσιολογικού



και αφύσικου, κανονικού και ανώμαλου, αξιοπρεπούς και χυδαίου κατέκλεισαν τα ΜΜΕ και τα social. Κάνοντας για ακόμα μια φορά ένα μειοψηφικό κομμάτι της κοινωνίας αντικείμενο χλευασμού, απαξίωσης και προσβολής.

Η κανονικότητα που υπερασπίζονται όλοι αυτοί δεν περιλαμβάνει βασικά δημοκρατικά δικαιώματα πολιτικής δράσης, συνδικαλισμού, ελεύθερης έκφρασης και σκέψης. Πώς να χωρέσει σε μια τέτοια κανονικότητα η ελευθερία στον σεξουαλικό προσανατολισμό του κάθε ανθρώπου;

Σε ένα σύστημα που δηλητηριάζει τις ανθρώπινες σχέσεις με όρους εξου-

σίας, καταπίεσης και εμπορικής εκμετάλλευσης, κανένας νόμος δεν μπορεί να ξεπλύνει τη σαπίλα της αλλοτρίωσης. Κυβερνήσεις και κόμματα που εξυπηρετούν μόνο τα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου και στο ζήτημα του γάμου των ομοφυλόφιλων πάλι για αυτούς νομοθετούν. Τα συμφέροντα και η αξιοπρέπεια των φτωχών ομοφυλόφιλων θα συνεχίσουν να καταργούνται και να συνθλίβονται, γιατί το ίδιο το σύστημα θα συνεχίσει να αναπαράγεται σε ταξική βάση. Καμία αυταπάτη για την «προοδευτική» δεξιά, με όποιο πρόσωπο και αν εμφανίζεται. Όλα κατακτιούνται στον δρόμο.

Οι γυναίκες δολοφονούνται πάντα δυο φορές

Νεκρή μέσα σε ένα μπασούλο, μαχαιρωμένη στον λαιμό, βρέθηκε η 41χρονη Γεωργία, έγκυος 6 μηνών από τη Θεσσαλονίκη, που αγνοούνταν επί μέρες. Άφησε πίσω της ένα παιδί 13 χρονών. Ο 39χρονος σύντροφός της, που τη δολοφόνησε, την πέταξε κάπου στη Χαλκιδική, για να εξαφανίσει τα ίχνη του εγκλήματος με τη βοήθεια ενός φίλου του.

Για το αποτρόπαιο και ανατριχιαστικό έγκλημα ανέλαβαν να μας ενημερώσουν τα ΜΜΕ. Εκπρόσωποι της αστυνομίας, ψυχολόγοι και κάθε λογής ειδικοί κλήθηκαν να καταθέσουν τις περισπούδαστες αναλύσεις τους. Δεν άργησαν να ξεπηδήσουν κάθε μορφής σάπιες και αντιδραστικές απόψεις.

«Του είπα να ομολογήσει όσο πιο γρήγορα γίνεται», δηλώνει ο πρόεδρος αστυνομικών υπαλλήλων Ανατολικής Αττικής, φέρνοντας στο νου την όχι τόσο μακρινή δολοφονία της Καρολάιν από τον Μπάμπη. Στο ίδιο έργο θεατές! Παρακολουθούμε σε επανάληψη τις δηλώσεις του συνδικαλιστή αστυνομικού Μπαλάσκα στα κανάλια πως αν ο πιλότος ήταν αρκετά έξυπνος, θα είχε παραδοθεί εξαρχής για να γλιτώσει τα πολλά χρόνια φυλακή!

«Αφού ήξερε ότι ο θύτης είχε κακοποιητική συμπεριφορά σε προηγούμενες σχέσεις του, γιατί έπεσε σε αυτή την παγίδα;», αναρωτήθηκε η ψυ-

χολόγος καλεσμένη του καναλιού. Ακολούθησαν οι γείτονες στα κανάλια να λένε πως ο δράστης «δεν είχε δώσει δικαιώματα» και πως ήταν «καλός άνθρωπος».

Έτσι, κόβοντας ο πρόεδρος των αστυνομικών, ράβοντας η ψυχολόγος με τη βοήθεια των «γειτόνων» και των «έγκριτων» δημοσιογράφων, δικαιολόγησαν τον θύτη και απέδωσαν τις ατομικές ευθύνες στο θύμα. Η επιχείρηση «πλυντήριο» προσπαθεί να ξεπλύνει τα χέρια του δράστη, γιατί η βρωμιά του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος δεν ξεπλένεται.

Η βία του μεταδίδεται σαν πανδημία στον άνθρωπο, σε εποχές σαν την σημερινή που λείπουν οι κομμουνιστικές ιδέες για να ακουμπήσει. Ένα σύστημα που είναι ανιστότιμο γεννά την ανισοτιμία και την υποτίμηση αυτού που ορίζει κάθε φορά ως κατώτερο. Η ατομική ιδιοκτησία γεννά τον εγωισμό και την ιδέα πως κάποιος άνθρωπος είναι ιδιοκτησία κάποιων άλλων ανθρώπων. Στην προκειμένη περίπτωση, η γυναίκα είναι ιδιοκτησία του συντρόφου της. Η λίστα των δολοφονημένων γυναικών για το 2024 ξεκίνησε νωρίς να καταγράφει θύματα! Κάθε ένα από αυτά δολοφονείται δυο φορές. Μια από τον φυσικό δολοφόνο και μια από τα ΜΜΕ. Αυτά δίνουν τη χαρακτηριστική βολή για λογαριασμό του συστήματος. Το σύστημα γεννά τους δολοφόνους των γυναικών.

Η αύξηση των λοιμώξεων από covid και γρίπη ξεσκεπάζει ξανά τη γύμνια των νοσοκομείων της χώρας

Βρισκόμαστε σε περίοδο έξαρσης του επικίνδυνου μείγματος covid, γρίπης, αδενοϊών, ρινοϊών με εκθετική αύξηση των περιστατικών που καταλήγουν σε νοσηλεία. Δεν χρειάζεται να απαριθμήσουμε τις κατηγορίες ασθενών που είναι αναγκαίο να νοσηλευθούν και για κανέναν λόγο δεν αρκεί να «κάτσουν σπίτι». Από βδομάδα σε βδομάδα οι εισαγωγές σοβαρών περιστατικών στα νοσοκομεία αυξάνονται και οι εφημερίες κλείνουν με ασθενείς χωρίς κρεβάτι. Οι ανάγκες για διασωλήνωση και ΜΕΘ είναι επίσης υπαρκτές. Η πανδημία που στέρησε τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων στον πλανήτη, παράλληλα με την εποχική γρίπη η οποία ανέκαθεν έδινε βαριά νόσηση και θάνατο, ήταν απολύτως βέβαιο και αναμενόμενο να δώσει αυτήν την εξέλιξη. **Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά τα πράγματα.**

Ο νέος υπ. Υγείας Γεωργιάδης έκανε δηλώσεις για την πίεση που ασκείται στο σύστημα υγείας. Τι ΔΕΝ είπε στις δηλώσεις; Για τα οκτώωρα αναμονής στα ΤΕΠ, για τις συνθήκες πολέμου των υγειονομικών εργαζόμενων ειδικά σε μέρες εφημερίας, για τις «φιλοξενίες» σε χειρουργικά τμήματα αρρώστων με υψηλή μεταδοτικότητα. Επίσης στις συγκεκριμένες δηλώσεις ΔΕΝ δήλωσε «υπερήφανος» που έκλεισε νοσοκομεία το 2013 (γιατί αλλού το έκανε κι αυτό). Δήλωσε όμως πως ασκείται πίεση στα νοσοκομεία γιατί ούτε λίγο ούτε πολύ ο κόσμος (πάλι) δεν εμβολιάζεται και πως η κοινωνία (βλέπε ο λαός) είναι χαλαρή. Έδειξε τον λαό ως υπεύθυνο για τη μεγάλη πίεση που ασκείται στο σύστημα υγείας και μάλιστα ξεκαθάρισε ότι η οικονομική δραστηριότητα στη χώρα δεν πρόκειται να σταματήσει. **Σκοτίστηκε ο**

υπουργός και η κυβέρνησή του για την υγεία του λαού! Ο καημός τους είναι να μην καταρρεύσει το σύστημα υγείας απ' την μεγάλη πίεση (πριν νομοθετήσει ο ίδιος το «Νέο ΕΣΥ» - οδοστρωτήρα όσων ελάχιστων δικαιωμάτων και παροχών έχουν απομείνει στην περίθαλψη) και να μην διαταραχτεί ο κύκλος κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Ας θυμηθούμε: (1) Γ.Ν. «Η Αγία Βαρβάρα», (2) Πολυκλινική (Ομόνοια), (3) Γ.Ν. Πατησίων (Κωνσταντινούπολαιο - Ν. Ιωνία), (4) Σπηλιοπούλειο «Η Αγία Ελένη», (5) 1ο θεραπευτήριο ΙΚΑ, (6) 3ο θεραπευτήριο ΙΚΑ, (7) 6ο θεραπευτήριο ΙΚΑ, (8) 7ο θεραπευτήριο ΙΚΑ, (9) Γ.Ν. Αμαλία Φλέμιγκ (Μελίσσια), (10) Λοιμωδών Θεσσαλονίκη, (11) Δερματολογικό και Αφροδισίων Θεσσαλονίκη, (12) Θεραπευτήριο ΙΚΑ «η Παναγία» Θεσσαλονίκη, (13) Γ.Ν. «ο Άγιος Παύλος» στην οδό Φράγκων Θεσσαλονίκη.

Αυτή είναι η λίστα των νοσοκομείων τα οποία μετά την περίοδο 2012-2013 έπαψαν να έχουν πλήρη λειτουργία και εφημέρευση ή μπήκε οριστικό λουκέτο και εκατοντάδες εργαζόμενοι υγειονομικοί βγήκαν σε διαθεσιμότητα και κινητικότητα.

Διπλή χαρά και περηφάνια για τον υπουργό Γεωργιάδη, ο οποίος αναφέρθηκε σε 7 μόνο νοσοκομεία στην εκπομπή του Πορτοσάλτε, σχεδόν τα μισά από όσα ξεπάστρεψε την περίοδο 2012-2013 με τις ευλογίες ΕΕ-ΔΝΤ-κυβέρνησης. Όλα τα παραπάνω νοσοκομεία και θεραπευτήρια παρέμειναν κλειστά στην περίοδο της πανδημίας στερώντας εκατοντάδες κλίνες από τους πάσχοντες -τη στιγμή που χρυσοπληρώνονταν τα ιδιωτικά θεραπευτήρια για να αποσυμφορηθούν τα νοσοκομεία του ΕΣΥ. **Περί-**

σευαν τότε; Περισσεύουν μήπως τώρα;

Με τα συστημικά ταξικά μαθηματικά πρόκειται να περισσέψουν πολλά ακόμη στο εγγύς μέλλον, όταν εφαρμοστεί ο νέος υγειονομικός χάρτης, ο οποίος φαίνεται πως παίρνει την τελική του μορφή τόσο στην Αττική όσο και στην περιφέρεια. Προς το παρόν, ετοιμάζουν «διορθώσεις» στο σύστημα εφημεριών και την υποδοχή ασθενών στα ΤΕΠ (σε επικοινωνιακό και όχι ουσιαστικό, εννοείται, επίπεδο, για εντυπωσιασμό των «ιθαγενών» που θα ψήνονται στον πυρετό σε ευρύχωρες αίθουσες αναμονής!). Σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα της διακηρυγμένης επίθεσης από το κυβερνητικό επιτελείο, σύντομα θα μπει σε εφαρμογή μέρος του σχεδίου για το «νέο ΕΣΥ» που αφορά συγχωνεύσεις νοσοκομείων, κινητικότητα των εργαζομένων και νέα λουκέτα. Θα ακολουθήσει, πιθανά λαμβάνοντας υπ' όψη και τις απαιτήσεις των ευρωεκλογών, η είσοδος ιδιωτών γιατρών στο ΕΣΥ και γιατρών του ΕΣΥ στον ιδιωτικό τομέα. Η αλλαγή από ΝΠΔΔ σε ΝΠΙΔ (με πληροφορίες στον τύπο να βρίσκουν ήδη σύμφωνο το ΠΑΣΟΚ) είναι επίσης στην ατζέντα εδώ και καιρό. Επίσης, στο φάρμακο προστίθενται νέοι «κόφτες» στην συνταγογράφηση και μέσω του «clawback» ωθούν τις ντόπιες φαρμακοβιομηχανίες να πουλάνε μόνο στο εξωτερικό καθιστώντας τη χώρα ασύδοτο πεδίο για τις ξένες πολυεθνικές κι ενώ ο λαός στερείται την πρόσβαση ακόμη και στα πιο βασικά φάρμακα.

Σαν περιμένοντας να «πιάσουμε πάτο», έχουμε στον ορίζοντα μία προκηρυγμένη απεργία της ΠΟΕΔΗΝ για τις 22 Φλεβάρη (απεργία που αποφασίστηκε στις 18 Δεκεμβρίου με τη συνήθη τακτι-

κή) και καμία από την ΟΕΝΓΕ. Η μαχητικότητα των πρωτοβάθμιων σωματείων δυστυχώς ανύπαρκτη, υποταγμένη στο κλίμα παραίτησης, ηττοπάθειας και μοιρολατρίας. Λαός και υγειονομικοί βρίσκονται εγκλωβισμένοι στον αντιδραστικό κλοιό της κυβερνητικής επίθεσης, η οποία δεν έχει τέλος καθώς στην παρούσα φάση δείχνει να «παίζει μόνη της». Οι φωτεινές εξαιρέσεις λαϊκών κινητοποιήσεων υπεράσπισης των νοσοκομείων στην επαρχία της τελευταίας περιόδου και κινητοποιήσεις των υγειονομικών εργαζόμενων με καλύτερη μαζικότητα από παλιότερα πρέπει να βρουν τη συνέχειά τους.

Τα αδιέξοδα που συσσωρεύονται δεν πρέπει να πτοήσουν τα πρωτοπόρα τμήματα τόσο της κοινωνίας όσο και των υγειονομικών στους χώρους δουλειάς. **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ.** Ξαναπιάνουμε το νήμα του αγώνα με Γενικές Συνελεύσεις, συγκεντρώσεις στην πόλη, κοινή δράση με εργαζόμενους άλλων χώρων δουλειάς, πλατιές επιτροπές αγώνα. Καταγγέλλουμε το σάπιο, εκμεταλλευτικό, ανήθικο καπιταλιστικό σύστημα το οποίο, δέσμο της εξάρτησής του απ' τον ξένο ιμπεριαλισμό, καταδικάζει τον λαό μας σε συστηματικό αποκλεισμό από ιατροφαρμακευτική υγειονομική περίθαλψη. Τα τραύματα που άφησε πίσω της η πανδημία σ' όλη την κοινωνία είναι ωπά. Η οργή κι η αγανάκτηση του λαού οφείλει να μετουσιωθεί σε αγώνα αντίστασης και διεκδίκησης. Οι αγωνιζόμενοι υγειονομικοί απ' την πλευρά τους οφείλουν να υπάρξει οργανωμένο και συγκροτημένο **κάλεσμα σε αγώνα για Ίση Πλήρη Δωρεάν Περίθαλψη για Όλους.**

Ερυθρός Σταυρός

Ο λαός με την πάλη του να τους βγάλει τα γλέντια ξινά

Μάλλον δεν είναι και πολύ τολμηρή η εκτίμηση ότι το λαϊκό αίσθημα κινείται μεταξύ οργής και αγανάκτησης μπροστά σε γεγονότα σαν αυτό που αναδείχθηκε με το βίντεο από το γλέντι που στήθηκε στον Ερυθρό Σταυρό (Κοργιαλένιο - Μπενάκειο) στις 20 Δεκεμβρίου απ' τη διοικήτρια του νοσοκομείου. Είναι το λιγότερο προκλητική η εικόνα της διοικήτριας να χορεύει Ζεϊμπέκικο δίπλα στους ασθενείς, συνοδευόμενη από ζωντανή ορχήστρα, την ίδια στιγμή που ο λαός πασχίζει να βρει την υγεία του. Αυτή η ευθυμία κι η καλοπέραση πώς να ταιριάζουν με τις πολύωρες αναμονές στα επείγοντα, την ταλαιπωρία της νοσηλείας σε ράντζα, την αγωνία της αναμονής για χειρουργείο για μήνες και με τα υπέρογκα κόστη που φορτώνεται ο λαός; Το πρόβλημα για το σύστημα μ' αυτές τις εικόνες είναι ότι θυμίζουν αποκάλυπτα στον λαό ότι η ακρίβεια, η φτώχεια και η αγωνία για επιβίωση δεν αφορούν τους δυνάστες του, που καλοπερνάνε πάνω στις πλάτες του.

Αυτό το λαϊκό αίσθημα προσπαθεί να εκμεταλλευτεί κι ο ΣΥΡΙΖΑ μέσω του Πολάκη με τη χρεοκοπημένη αντιπολίτευση, που αποκαλύπτει τάχα στα μάτια του λαού τον αντιλαϊκό χαρακτήρα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Μόνο που ο λαός -όπως φάνηκε και στις εκλογές- δεν ξέχασε ότι και ο ΣΥΡΙΖΑ υπηρέτησε επά-

ξια την ίδια αντιλαϊκή πολιτική. Αυτή η ευτελής αντιπολιτευτική κόντρα είναι που συντήρησε και το γεγονός στη δημοσιότητα, μιας και η διοικήτρια δεν οδηγήθηκε στον συνήθη δρόμο της παραίτησης που περιπάτησαν άλλοι ομολογοί της, όταν ο Χρυσοχοϊδης έκρινε ότι εκτιθόταν η κυβερνητική πολιτική. Κατά τ' άλλα, για τον λαό δεν είναι τίποτα περισσότερο από άλλο ένα πικρό ποτήρι δίπλα στην καθημερινή προπαγάνδα για την ακρίβεια που τάχα ελέγχεται, τις κοροϊδίες περί αυξήσεων στους μισθούς, της μιζέριας της υποτιθέμενης ανάπτυξης, της σαπίλας της «σωστής πλευράς της ιστορίας» που σφαγιάζει εκατοντάδες παιδιά καθημερινά στην Παλαιστίνη.

Ο λαός προφανώς δεν έχει τίποτα να περιμένει από έναν πιο «αξιοκρατικό» διορισμό διοικητών νοσοκομείων. Πολιτική που πρώτη η κυβέρνηση διαφημίζει και πρωμοδοτεί απ' την αντιπολιτευτική τακτική. Οι διοικητές είναι το μακρύ χέρι της κυβερνητικής πολιτικής στον χώρο των νοσοκομείων και αυτόν τον ρόλο θα συνεχίζουν να υπηρετούν και μάλιστα αναβαθμισμένα με βάση τη λειτουργία των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Γι' αυτό άλλωστε έλαβαν και γενναία μισθολογική αύξηση και μόνους.

Αν έχει σε κάτι αξία όμως να αναφερθούμε με αφορμή το γεγονός είναι τα εξής: Πρώτον, απόψεις

που βλέπουν την απάντηση από πλευράς λαού και εργαζομένων στην υπεράσπιση του ΕΣΥ ως σύστημα φτάνουν ν' αναγνωρίζουν μέχρι και τους διοικητές ως εργαζόμενους που από κοινού παλεύουμε απ' την ίδια πλευρά. Δεύτερον, αυτά τα γλέντια καθόλου δεν αφορούν τους εργαζόμενους οι οποίοι βρίσκονται υπό καθεστώς εντατικοποίησης, εξευτελιστικών μισθών και υπό την απειλή της απόλυσης. Αυτή όμως που κρατούσε το χέρι της διοικήτριας στο χορό και την υπεράσπιση δημοσίως ήταν η πρόεδρος του σωματίου των εργαζομένων, που ανήκει στο ΠΑΣΟΚ. Τρίτον, μετά τη δημοσιοποίηση του συμβάντος κυκλοφόρησε δημόσιο έγγραφο στους εργαζόμενους του νοσοκομείου να προσυπογράψουν τη στήριξή τους προς την διοικήτρια. Τρομοκρατία που μάλλον δεν κατάφερε να πάρει την έκταση που σκόπευε. Στην ίδια γελοία εικόνα, λοιπόν, πέρα απ' τη σαπίλα του συστήματος, αποτυπώνεται και το σοβαρό πρόβλημα του κινήματος. Οι εργαζόμενοι για να αναμετρηθούν με την πολιτική της επίθεσης του συστήματος οφείλουν να ξεδιαλύνουν με τις ρεφορμιστικές απόψεις να ξεπεράσουν συνδικαλιστικές ηγεσίες που καμία σχέση δεν έχουν με τα συμφέροντα των εργαζομένων και τις λαϊκές ανάγκες.

Θεσσαλονίκη

Συνέντευξη με απολυμένο στην TaskUs και ανταπόκριση από τον αγώνα ενάντια στις απολύσεις

Η Προλεταριακή Σημαία και το ΚΚΕ(μ-λ) βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη, στο πλευρό των απολυμένων της αμερικάνικης πολυεθνικής εταιρίας τηλεφωνικών υπηρεσιών TaskUs. Οι εργαζόμενοι στην TaskUs έχουν ξεκινήσει μια διαδικασία πρωτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης, διεκδίκησης και συμμετοχής στις απεργιακές κινητοποιήσεις. Για δεύτερη φορά μέσα στη χρονιά, η εργοδοσία της TaskUs προβαίνει σε εκδικητικές απολύσεις, ομαδικές αυτή τη φορά. Για να απαντηθεί η εργοδοτική τρομοκρατία, έχουν ξεκινήσει απανωτές συγκεντρώσεις και στάσεις εργασίας μέσα απ' το κλαδικό σωματείο ΣΕΤΗΠ, μπροστά στα γραφεία της εταιρίας. Οι κινητοποιήσεις κορυφώθηκαν την Πέμπτη 11/1, με συγκέντρωση που κατέστηκε μετά από σύσκεψη σωματείων στο ΕΚΘ, όπου πάρθηκαν αποφάσεις συνέχισης των κινητοποιήσεων. Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία βρέθηκε στο πλάι των εργαζομένων, στηρίζοντας τον αγώνα και ανοίγοντας συζητήσεις για το δυνάμωμά του. Οι συνδικαλιστικές μας δυνάμεις σε σωματεία και ΕΛΜΕ βοήθησαν σημαντικά στο να πλατύνει η αλληλεγγύη και να ανοίξει το ζήτημα στην πόλη.

Συζητάμε με τον Ορέστη Αλεξίου, απολυμένο εργαζόμενο στην TaskUs.

Π.Σ.: Τι διεκδικούν οι εργαζόμενοι στην TaskUs;

Ο.Α.: Πρώτα και κύρια να ανακληθούν οι άδικες και εκδικητικές απολύσεις. Ωστόσο, τα αιτήματά μας δε σταματάνε μόνο στο ζήτημα των απολύσεων. Ο αγώνας που δίνουμε τις τελευταίες 4 εβδομάδες δεν αφορά μόνον εμάς, δηλαδή τους απολυμένους. Είναι μια μάχη που δίνουμε για να βελτιωθούν γενι-

κότερα οι εργασιακές συνθήκες στην TaskUs, με καλύτερους μισθούς που να καλύπτουν το αυξανόμενο κόστος ζωής και με ανθρώπινους ρυθμούς δουλειάς. Πρόκειται για βασικά ζητήματα που πιστεύουμε ότι δεν αφήνουν σε καμία περίπτωση αδιάφορους τους εργαζόμενους της εταιρείας. Σε συζητήσεις που έχουμε με τους συναδέλφους, οι περισσότεροι αναγνωρίζουν την ανάγκη για αύξηση του μισθού, καθώς αυτός δεν αρκεί για να καλύψει τις ανάγκες μέχρι το τέλος του μήνα. Ωστόσο, το «μεγάλο στοίχημα» είναι να πιστέψουν οι συνάδελφοι ότι μπορούμε να καταφέρουμε νίκες, όπως μπορεί να είναι μια αύξηση του μισθού, μέσα από τη συλλογική διεκδίκηση και από τη δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου απέναντι στην εργοδοσία.

Π.Σ.: Γιατί οι τελευταίες μαζικές απολύσεις χαρακτηρίζονται «εκδικητικές»; Ποια στάση κράτησε η εταιρία;

Ο.Α.: Οι απολύσεις είναι όντως εκδικητικές λόγω της δράσης που είχαμε αναπτύξει όλο το προηγούμενο διάστημα. Αρχικά, σχεδόν όλοι μας συμμετείχαμε στις απεργιακές κινητοποιήσεις της προηγούμενης χρονιάς, όπως αυτές για το έγκλημα στα Τέμπη, της Πρωτομαγιάς -γιατί ακόμη και αυτήν την μέρα, η εταιρεία καλεί τους εργαζόμενους να δουλέψουν κανονικά-, της 21ης Σεπτεμβρίου ενάντια στον νόμο Γεωργιάδη, καθώς επίσης και στην τρίωρη στάση εργασίας που κήρυξε το ΣΕΤΗΠ στις 22 Δεκεμβρίου ως ένα μέτρο πίεσης για να μην γίνουν πράξη οι απολύσεις.

Δε μείναμε όμως μόνον σε αυτά. Καταθέσαμε επίσημο κείμενο στην εταιρεία με τα αιτήματά μας για αύξηση του μισθού και για καλύτερες συνθήκες εργασίας, στο οποίο μας απάντησαν εμμέσως

πλην σαφώς, ότι είμαστε προνομιούχοι μιας και αμειβόμαστε πάνω από τον κατώτατο μισθό. Τέτοιο είναι το θράσος τους.

Γενικότερα, η στάση της εταιρείας απέναντι στα δίκαια αιτήματά μας ήταν από απαξιωτική έως εκφοβιστική σε κάποιες περιπτώσεις, καθώς επιχείρησε να απομονώσει κάποιους συναδέλφους και τους προειδοποίησε ότι αν θέλουν να έχουν μέλλον στην εταιρεία πρέπει να κοιτάνε τη δουλειά τους και μόνο. Προφανώς, το γεγονός ότι διεκδικούσαμε καλύτερες εργασιακές συνθήκες είναι κάτι που δεν πέρασε απαρατήρητο από τη διοίκηση της εταιρείας, η οποία και αποφάσισε να μας απολύσει, ενώ θα μπορούσε κάλλιστα να μας απορροφήσει σε άλλο τμήμα ή να μας κρατήσει μέχρι να βρεθεί νέο πρότζεκτ όπως είχε κάνει σε προηγούμενες περιπτώσεις.

Π.Σ.: Με ποιον τρόπο συγκροτήθηκε η οργάνωση στη βάση και τι συμπεράσματα βγαίνουν από την εμπειρία σας;

Ο.Α.: Καθ' όλο το προηγούμενο διάστημα, είχαμε αναπτύξει μεταξύ μας (ενν. μεταξύ των απολυμένων) μια πραγματικά συναδελφική σχέση στον χώρο εργασίας, μια σχέση αλληλεγγύης στην πράξη όπου ο ένας αφιέρωνε χρόνο για να βοηθήσει τον άλλον. Αυτό αποτέλεσε μια γερή βάση για το μετά.

Από κει και πέρα, λόγω της αυξανόμενης πίεσης λόγω της φύσης της δουλειάς και της εντατικοποίησης, αρχίσαμε να συζητάμε ότι δεν μπορεί να συνεχίζουμε να δουλεύουμε κάτω απ' αυτούς τους όρους και με έναν μισθό ο οποίος δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες μας. Με λίγα λόγια, η βάση συγκρότησης ήταν ζητήματα που αφορούν όλους τους εργαζόμενους. Ωστόσο, λόγω της πολύ

καλής σχέσης και της εμπιστοσύνης που είχαμε και έχουμε ακόμη ο ένας για τον άλλο, ήταν και πιο εύκολο να προχωρήσουμε στα επόμενα βήματα, όπως το κείμενο με τα αιτήματα που καταθέσαμε στην εργοδοσία χωρίς να σημαίνει ότι ήταν μια εύκολη διαδικασία, καθώς προσαθήσαμε η κίνησή μας αυτή να στηριχθεί και από συναδέλφους από άλλα τμήματα, πράγμα το οποίο απαιτούσε χρόνο και αρκετή «συνωμοτική δουλειά» πριν βγει προς τα έξω.

Από την άλλη, όμως, κάνοντας μια γρήγορη αναδρομή των όσων πραγματοποιήσαμε το προηγούμενο διάστημα, σίγουρα θα θέλαμε να είχαν γίνει μερικά βήματα παραπάνω, όπως η συγκρότηση μιας επιτροπής εργαζομένων με παρέμβαση στον χώρο της εταιρείας ή ακόμη και η δημιουργία επιχειρησιακού σωματείου, πράγμα που θα διευκόλυνε αναμφίβολα τον αγώνα που δίνουμε σήμερα. Θα μιλούσαμε με άλλους όρους, αν είχαν γίνει αυτά τα βήματα. Τούτο δε σημαίνει ότι δε γίναν τέτοιες προσπάθειες το προηγούμενο διάστημα, ειδικά την άνοιξη του 2023. Παρ' όλο που έγιναν συζητήσεις για τη συγκρότηση μιας επιτροπής ακόμη και επιχειρησιακού σωματείου, δεν υπήρξε εκείνη η κρίσιμη μάζα κόσμου που θα μπορούσε να το στηρίξει. Ίσως και να μην ήταν ο καιρός του. Αλλά, και πάλι, υπό τις παρούσες συνθήκες η ανάγκη συγκρότησης μιας επιτροπής ή μιας πρωτοβουλίας των εργαζομένων της TaskUs -με στόχο πάντα τη συγκρότηση επιχειρησιακού σωματείου- παραμένει ακόμη βασικός στόχος, κατά τη γνώμη μου, καθώς είναι ένα εργαλείο που μπορεί να συσπειρώσει κατ' αρχήν τους εργαζόμενους στην εταιρεία και να αποτελέσει όχημα για την προώθηση των δίκαιων αιτημάτων τους στον χώρο της εταιρείας.

Με κατάργηση τριών επιδομάτων άλλαξε η χρονιά

Λίγες μέρες πριν την Πρωτοχρονιά καταργήθηκαν τρία ειδικά επιδόματα που παρείχε η ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) σε ειδικές κατηγορίες. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για το ειδικό επίδομα που χορηγείται μετά τη λήξη της τακτικής επιδότησης ανεργίας, το ειδικό βοήθημα μετά την τρίμηνη παραμονή στο μητρώο ανέργων και το ειδικό επίδομα που λάμβαναν όσοι εργαζόμενοι ήταν σε επίσκεψη εργασίας, καθώς ο εργοδότης δεν τους πλήρωνε.

Επιδόματα-ψίχουλα της τάξης των 200-300 ευρώ καταργούνται κι αυτά, διαμορφώνοντας ακόμα πιο ασφυκτικό κλίμα για τους χιλιάδες ανέργους, οι οποίοι ήδη βιώνουν μια μαύρη καθημερινότητα. Το κράτος, με την κατάργηση των επιδομάτων, επιλέγει να χτυπήσει για ακόμη μια φορά τους ανέργους, έχοντας ήδη μειώσει δραματικά το επίδομα ανεργίας αλλά κι έχοντας εισάγει μια σειρά κριτήρια και παραμέτρους για την απόκτηση και τη διατήρησή του. Παράλληλα, η ΔΥΠΑ διαφημίζει ότι παρέχει «ευκαιρίες εργασίας», ενώ στην ουσία λειτουργεί σαν σύγχρονο σκλαβοπάζαρο, παρέχοντας φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα, σε μια σειρά επιχειρήσεις-κάτεργα, ενώ η καταβολή του πενιχρού μισθού που δίνεται καθυστερεί πολλούς μήνες, βάζοντας τους εργαζόμενους να δουλεύουν τσάμπα για μήνες.

Επιπλέον, η κυβέρνηση έρχεται να καταργήσει το επίδομα σε περίπτωση επίσκεψης, εξαναγκάζοντας τους εργαζόμενους που μένουν απλήρωτοι σε άμεση παραίτηση,

με αποτέλεσμα να μην μπορούν να διεκδικήσουν αποζημίωση αλλά ακόμη και τα δεδουλευμένα τους απ' τον εργοδότη, για τον οποίο θα καταλήγουν να εργάζονται δωρεάν για μήνες!

Η κυβέρνηση επιδιώκει να καταργήσει κάθε δικαίωμα και μέτρο προστασίας που είχε κατακτηθεί για τους άνεργους, με σκοπό να τους καταστήσει έρμαιο στις ορέξεις της εργοδοσίας και, κάτω απ' το βάρος της ανάγκης, να εξαναγκάζονται να δουλέψουν ακόμη και υπό τις χειρότερες συνθήκες και με πενιχρούς μισθούς στην πρώτη «ευκαιρία» που θα βρουν. Έτσι, η ανεργία κι η κατάργηση οποιουδήποτε μέτρου για τους ανέργους γίνεται εργαλείο για το κεφαλαίο, καθώς διαμορφώνεται ένα πολύ αρνητικό κλίμα στους εργαζόμενους, που έχουν να αντιμετωπίσουν απ' τη μία πλευρά σκληρότερες πιέσεις απ' την εργοδοσία για μείωση μισθών και ελαστικοποίηση των εργασιακών τους σχέσεων, και απ' την άλλη πλευρά την τρομοκρατία εάν προσπαθήσουν να πάνε κόντρα σ' αυτήν την κατάσταση. Εργαζόμενοι και άνεργοι πρέπει να παλέψουν από κοινού για την ανατροπή αυτής της ζοφερής κατάστασης και να διεκδικήσουν πλήρη και σταθερή δουλειά για όλους, αύξηση του επιδόματος ανεργίας και καταβολή του για ολόκληρο το διάστημα της ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις, μέτρα διευκόλυνσης για τους ανέργους (δωρεάν μετακινήσεις κ.ά.) και πλήρη κάλυψη του μισθού σε περίπτωση επίσκεψης.

Προστατεύει τη κυβέρνηση;

Την «προστασία της μητρότητας» ισχυρίζεται πως επιδιώκει η κυβέρνηση, μέσα απ' τις σχετικές διατάξεις που προβλέπει το πρόσφατο ασφαλιστικό νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στη Βουλή. Συγκεκριμένα, προβλέπεται ειδική παροχή προστασίας της μητρότητας για ελεύθερες επαγγελματίες, αυτοαπασχολούμενες και αγρότισσες, αλλά και επέκταση της ήδη ισχύουσας για όλες τις μισθωτές του ΕΦΚΑ, που αντιστοιχεί σε μηνιαία καταβολή απ' τη ΔΥΠΑ ποσού ίσου με τον εκάστοτε κατώτατο μισθό (780 ευρώ σήμερα) για 9 μήνες, με ισχύ από 1/1/2024. Είναι η πρώτη φορά που μη μισθωτές εργαζόμενες μητέρες (μεγάλο μέρος των οποίων εργάζεται με μπλοκάκι) δικαιούνται επίδομα μητρότητας, ενώ μέχρι πρότινος το μόνο που προβλεπόταν ήταν μια μείωση των ασφαλιστικών εισφορών για 4 μήνες (που πρέπει να συνεχίζεις να καταβάλλεις) και, σε κάποιες περιπτώσεις, η καταβολή ενός επιδόματος 150-200 ευρώ. Τα τελευταία χρόνια και ειδικά μετά την επέλαση των μνημονίων, τα δικαιώματα των εργαζομένων

Πίσω από τα παραμύθια της κυβέρνησης κρύβεται ένταση της αντεργατικής επίθεσης...

Με αγώνες να απαντήσουν οι εργαζόμενοι για να διεκδικήσουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους!

Με αμείωτη ένταση συνεχίζεται η κυβερνητική προπαγάνδα, η οποία, συστηματικά και με στόχο να αποπροσανατολίσει, αντιστρέφει την πραγματικότητα. Η κυβέρνηση, έχοντας στο πλευρό της τα καλοπληρωμένα παπαγαλάκια της που χύνουν τόνους μελάνι για να παρουσιάσουν το μαύρο άσπρο, κάνει τα πάντα για να αποκρύψει αυτό που έχει συντελεστεί αλλά και αυτό που έρχεται...

Παρά όμως τις συντονισμένες προσπάθειες, η πραγματικότητα για το λαό και τους εργαζόμενους είναι εντελώς διαφορετική. Έτσι, παρά τα κούφια λόγια, μέρα με τη μέρα επιβεβαιώνεται ότι το νέο έτος δεν επιφυλάσσει τίποτα άλλο για τους εργαζόμενους πέρα από ένταση της επίθεσης απέναντι στα δικαιώματα και τις όποιες κατακτήσεις έχουν απομείνει όρθιες. **Μπροστά σ' αυτήν την πραγματικότητα ένα είναι βέβαιο: όσο το σύστημα επιτίθεται με αμείωτη ένταση, τόσο αναδεικνύεται ότι η μόνη διέξοδος για τους εργαζόμενους βρίσκεται στον αγώνα για τη διεκδίκηση των κατακτήσεών τους, τη διεκδίκηση της ίδιας τους της ζωής.**

Μπορεί τα πρόσωπα ν' αλλάζουν, όπως έγινε με τον πρόσφατο κυβερνητικό ανασχηματισμό, αλλά η πολιτική στόχευση και κατεύθυνση παραμένει ίδια και εκ διαμέτρου αντίθετη με τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Οι δηλώσεις της Δόμνας Μιχαηλίδου, που ανέλαβε τη σκυτάλη απ' τον Γεωργιάδη, ότι παραλαμβάνει το υπουργείο από έναν «πολύ γρήγορο και αποτελεσματικό υπουργό, ο οποίος έχει θέσει τον πήχη πάρα πολύ υψηλά» είναι ενδεικτικές και προδιαγράφουν το μέλλον δυσοίωνο για τους εργαζόμενους, όσο κι αν φρόντισε να ρίξει στάχτη στα μάτια θέτοντας τάχα στόχους για «περισσότερες, καλύτερες και καλοπληρωμένες δουλειές».

Αλήθεια, για ποιες ακριβώς «καλο-

πληρωμένες δουλειές» προσπαθούν να πείσουν την ίδια στιγμή που οι μισθοί είναι στα τάρταρα μη φτάνοντας ούτε για τα βασικά κι η ανεργία τσακίζει κόκκαλα; Μπορεί τάχα η απάντηση να δοθεί μέσα απ' την προώθηση των προγραμμάτων εφτάμηνης επιδότησης 100% μισθών και εισφορών που ετοιμάζει η ΔΥΠΑ για το δεύτερο τρίμηνο του 2024, μέσω ΕΣΠΑ, με στόχο να διευκολύνει τους εργοδότες, προωθώντας παράλληλα την ανακύκλωση των ανέργων; Μ' αυτά τα τερτίπια πιστεύει η κυβέρνηση ότι θα παρουσιάσει έργο; Ή μήπως μέσα απ' τα φτιαχτά μειωμένα ποσοστά της ανεργίας; Ο λόγος για τα νούμερα της ΕΛΣΤΑΤ, η οποία απέκρυψε 368.909 ανέργους προκειμένου να εμφανίσει τον περασμένο Σεπτέμβριο το ποσοστό της ανεργίας στο 10%! Ουσιαστικά, φρόντισε με μαγικό τρόπο να εξαφανίσει το 44% των εγγεγραμμένων στον ΟΑΕΔ ανέργων, με το πρόσχημα ότι στον ΟΑΕΔ παραμένουν εγγεγραμμένοι ως άνεργοι όσοι εργάζονται υπό καθεστώς «μαύρης εργασίας».

Με όλα τα παραπάνω προσπαθεί να στηθεί το προφίλ μιας κυβέρνησης που μπορεί δήθεν να παράσχει σταθερότητα και να δώσει προοπτική στο λαό. Στο ίδιο ακριβώς μοτίβο προσπαθεί να κινηθεί η κυβερνητική προπαγάνδα όλο αυτό το διάστημα, προσπαθώντας να πείσει ότι έρχονται αυξήσεις στα εισοδήματα μέσω του ξεπαγώματος των τριετιών. **Σπεύδει ο Γεωργιάδης να το παρουσιάσει σαν επιτυχία κατά τη διάρκεια της θητείας του, αποφεύγοντας τεχνηέντως να αναφέρει ότι πρακτικά με τη νέα ρύθμιση θεσμοθετήθηκε η κατάργηση των τριετιών για το διάστημα από 15.02.2012 έως και 31.12.2023!** Γράφουν οι κάθε λογής κονδυλοφόροι του συστήματος γι' αυτό το περιβόητο ξεπάγωμα το οποίο τάχα θα συνεπάγεται αυξήσεις στους μισθούς κυμαινόμενες από 10% έως 30% από την 1.1.2024, αλλά ο μισθός που μπαίνει

στην τσέπη της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων παραμένει ίδιος. Κι αυτό γιατί αφενός η προσαύξηση για όσους εργάζονται με ημερομίσθιο είναι της τάξης του 5% και για όσους εργάζονται με μισθό είναι 10%, αφετέρου όσοι προσλήφθηκαν από 15.2.2012 έως 31.12.2023 θα δουν την πρώτη τους αύξηση λόγω προϋπηρεσίας την 1η Ιανουαρίου 2027! Κι αυτό φυσικά μόνο υπό την προϋπόθεση ότι έως τότε οι τριετίες δεν θα «ξαναπαγώσουν»...

Την ίδια στιγμή, μαζί με το νέο έτος έρχονται αυξήσεις στις τιμές των τροφίμων και τα είδη νοικοκυριού έως και 5,7% διαψεύδοντας τα «κούφια λόγια» της κυβέρνησης ότι οι αυξήσεις θα ήταν ένα παροδικό φαινόμενο. Παράλληλα, ο χειμώνας που μόλις μπήκε και είναι μπροστά μας, βρίσκει τα λαϊκά νοικοκυριά να μην μπορούν να καλύψουν ούτε τις βασικές τους ανάγκες, ενώ η θέρμανση αποτελεί είδος πολυτελείας. Όλη αυτή η ασφυκτική πραγματικότητα δημιουργεί πιέσεις στην κυβέρνηση, η οποία ξέρει ότι το καζάνι που βράζει μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκραγεί. Προσπαθεί λοιπόν να πνίξει τη λαϊκή οργή και δυσaréσκεια με τα επικοινωνιακά τρικ περί δήθεν αύξησης του κατώτατου μισθού το 2024. Μιας «αύξησης φάντασμα» που δεν πρόκειται να έρθει πριν τον Μάιο και που, ακόμα κι αυτή που τυχόν έρθει, σε καμία περίπτωση δεν θα μπορεί να καλύψει ούτε τις βασικές

ανάγκες με τα ποσοστά του πληθωρισμού να παραμένουν υψηλά.

Μπροστά σ' αυτήν την ασφυκτική κατάσταση, η σιγή νεκροταφείου που έχουν κρατήσει οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες είναι εκκωφαντική και συνάμα εξοργιστική. Ταγμένοι στο πλευρό της κυβέρνησης, κάνουν ό,τι μπορούν για να μην ανοίξει ρουθούνι. Ακόμα και μπροστά στον κατάπτυστο προϋπολογισμό τήρησαν σιγή ιχθύος, ενώ το ΚΚΕ «κλιμάκωνε» με απογευματινά συλλαλητήρια...

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι απ' τα παραμύθια της κυβέρνησης και τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Είναι δεδομένο ότι κι αυτή η κυβέρνηση -όπως και όλες οι προηγούμενες- δεν πρόκειται να σταματήσει την αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική της. Τα όποια ψίχουλα τάζει μόνο στόχο έχουν να κατευνάσουν την οργή και την αγανάκτηση του λαού και να διαχειριστούν τη φτώχεια του. Η οργή όμως που όλο μεγαλώνει και σιγοβράζει πρέπει να γίνει οργανωμένη πάλη ενάντια στην αντεργατική πολιτική για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, οι οποίες να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Να γίνει μαζική αντίσταση απέναντι στο σάπιο αυτό σύστημα που τίποτα δεν έχει να προσφέρει στο λαό και τους εργαζόμενους, παρά μόνο φτώχεια και εξαθλίωση.

Δώρο; Ζήτα απ' τον νονό σου!

Αλλη μια χρονιά, οι εργοδότες στον κλάδο του επισιτισμού-τουρισμού έδωσαν μαθήματα αυθαιρεσίας κι εκμετάλλευσης. Στις χιλιάδες παραβάσεις του ωραρίου και των εξαντλητικών ρυθμών δουλειάς την περίοδο των γιορτών, προστίθεται κι η μη καταβολή δώρου Χριστουγέννων για 200.000 εργαζόμενους στον κλάδο. Οι εργοδότες χρησιμοποίησαν μια ευρεία γκάμα «επιχειρημάτων»: απ' το «Δώρο; Δε δίνω» και τις απειλές για απόλυση σε όποιον τολμήσει να το διεκδικήσει, μέχρι τα ψέματα ότι έχει καταργηθεί στον ιδιωτικό τομέα ή ότι τα δώρα ενσωματώνονται στον μηνιαίο μισθό του εργαζομένου. Πολλές ήταν οι περιπτώσεις που οι εργαζόμενοι εξαναγκάστηκαν να βγάλουν απ' την τράπεζα το δώρο και να το επιστρέψουν στο χέρι στους εργοδότες τους.

Μα υπογράφηκε κλαδική ΣΣΕ που η κυβέρνηση κήρυξε υποχρεωτική την εφαρμογή και τήρησή της, μα η κυβέρνηση πέρασε μέτρα για την προστασία των εργαζομένων του κλάδου, θα έλεγε κάποιος. Κάποιος που δεν έχει ιδέα τι συνθήκες διαμορφώνει η άγρια αντεργατική επίθεση τα τελευταία χρόνια. Η κυβέρνηση που τόσο πάσχισε να «προστατεύσει» τους εργαζόμενους, πέρασε τους νόμους-τετρατομήματα Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, λύνοντας τα χέρια των εργοδοτών. Κατοχυρώνοντας και νομοθετικά τις ήδη εξασθλωμένες συνθήκες εργασίας, αποδεικνύει ότι τα μόνα που στρατηγικά και αποφασισμένα προστατεύει είναι το συμφέρον του κεφαλαίου, η διευκόλυνση των εργοδοτών να ασυδοτούν και να ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους, η μετατροπή της δουλειάς σε δουλεία, συντρίβοντας κάθε εργατικό δικαίωμα.

Ο κατακερματισμένος κλάδος του επισιτισμού-τουρισμού, τα τελευταία δέκα χρόνια παρακολουθεί τις κατακτήσεις του να γκρεμίζονται η μία μετά την άλλη. Η βία κι η απειλή της ανεργίας, της φτώχειας και της ακρίβειας εξαναγκάζει τους εργαζόμενους σε υποχώρησεις. Όπως όμως ποτέ ο λύκος δε φύλαξε τα πρόβατα, έτσι και το σύστημα της εκμετάλλευσης δε θα φυλάξει ποτέ τα δικαιώματα των εργαζομένων. Καμιά βελτίωση σε μισθούς κι όρους εργασίας δεν θα δουν οι εργαζόμενοι απ' την «καλή καρδιά» του εργοδότη, όσο καλά κι αν πηγαίνουν οι δουλειές του. Κανένα μέτρο και καμιά σύμβαση δε θα τηρηθεί αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δεν παλέψουν για τη ζωή και τη δουλειά τους.

Η προδοτική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι «κινητοποιήσεις» με όρους θεάματος κι οι απεργίες-τουφεκίες στον αέρα, τα κηρύγματα ότι οι αγώνες δε φέρνουν αποτέλεσμα, η απομάκρυνση των εργαζομένων απ' τα όργανα πάλης τους, έχουν ως αποτέλεσμα την υποχώρηση των συλλογικών και οργανωμένων αγώνων, την αδυναμία να χτιστούν όροι αντίστασης και συλλογικής διεκδίκησης. Δημιουργούν δεδομένα που το σύστημα μετράει σε κάθε γύρο αναβάθμισης της επίθεσής του. Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ οι εργαζόμενοι να γυρίσουν την πλάτη σε ψεύτικους φίλους, να βρουν τον σύμμαχο στον συνάδελφό τους, ν' αγωνιστούν συλλογικά και αποφασιστικά ενάντια στην πολιτική που διψά για την υποταγή τους. Μόνο έτσι η εκμετάλλευση δεν είναι μονόδρομος, μόνο έτσι μπορούν να έρθουν νίκες!

μητρότητα για τις νέες εργαζόμενες

γυναικών σε σχέση με τη μητρότητα έχουν δεχτεί απανωτά χτυπήματα.

Μπορεί η κυβέρνηση να πανηγυρίζει για τα νέα μέτρα «αποκατάστασης της ισότητας μεταξύ όλων των ασφαλισμένων μητέρων» και «προστασίας της μητρότητας», αλλά η αλήθεια είναι αρκετά διαφορετική. Μπορεί να μην υπάρχουν εισοδηματικά κριτήρια για τη λήψη του επιδόματος, όμως υπάρχουν αρκετές προϋποθέσεις, όπως η μη κάλυψη από ανάλογη παροχή (πχ. η φύλαξη του παιδιού σε βρεφονηπιακό σταθμό), η μη λήψη άλλου σχετικού επιδόματος από οποιονδήποτε άλλο φορέα, αλλά και η τακτοποίηση των ασφαλιστικών εισφορών της μητέρας, η οποία θα ελέγχεται σε μηνιαία βάση. Η ΔΥΠΑ συγκεκριμένα, σε συνεργασία με τον e-ΕΦΚΑ, θα ελέγχει κάθε μήνα αν οι δικαιούχοι είναι ασφαλιστικά ενήμερες ώστε να χορηγεί την παροχή. Επομένως, το ποσό που τελικά θα λαμβάνει η δικαιούχος θα είναι αρκετά πετσοκομμένο.

Απ' την άλλη, το πενιχρό αυτό επίδομα δεν μπορεί να καλύψει ούτε στο ελάχιστο της ανάγκες που έχουν οι εργαζό-

μενες μητέρες σήμερα. Η ακρίβεια κι η εκτίναξη των τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης θα το εξανεμίζουν απ' τις πρώτες μέρες του μήνα. Χαρακτηριστικό είναι το σκάνδαλο με την τιμή του βρεφικού γάλακτος στη χώρα μας! Συνολικότερα όμως, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι νέες εργαζόμενες, η καταστρατήγηση μιας σειράς εργασιακών δικαιωμάτων, πόσο μάλλον για τις εργαζόμενες με μπλοκάκι, που δουλεύουν σε καθεστώς απόλυτης επισφάλειας, η ασυδοσία των εργοδοτών, οι απολύσεις εγκύων κι οι εκβιασμοί που τους ασκούνται, σίγουρα δεν περιγράφουν μια καθημερινότητα «προστασίας της μητρότητας». Αντίθετα, πρόκειται για μια ιδιαίτερα δύσκολη καθημερινότητα που καλείται να αντιμετωπίσει η νέα εργαζόμενη μητέρα, είτε είναι μισθωτή είτε όχι, και αυτό το κυβερνητικό μέτρο δεν μπορεί να μετριάσει τις δυσκολίες αυτές. Μάλλον επιδιώκει να παίξει το ρόλο του τσιρότου και ιδιαίτερα για τους αυτοαπασχολούμενους, τους οποίους ταυτόχρονα χτυπάει με ιδιαίτερη ένταση το τελευταίο διάστημα.

Καταιγισμός νομοσχεδίων στην εκπαίδευση

Στόχοι και προοπτικές της εκπαιδευτικής (αντι)μεταρρύθμισης

Μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις στις 11/1 Να μην γίνουν τουφεκιά στον αέρα!

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι προγραμματισμένες πρώτες διαδηλώσεις ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη στις περισσότερες πόλεις. Χιλιάδες φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις ενάντια στην ίδρυση παραρτημάτων ιδιωτικών πανεπιστημίων, δίνοντας μια πρώτη απάντηση στα σχέδια της κυβέρνησης. Μαθητές πραγματοποιήσαν κάποιες καταλήψεις σε σχολεία, κάποιες σχολές τελούσαν υπό κατάληψη, ενώ και εκπαιδευτικοί πλαισίωσαν την κινητοποίηση συμμετέχοντας στη στάση εργασίας. Οι διαδικασίες αυτές συνέβαλαν στη μαζικοποίηση της διαδήλωσης.

Ζήτημα αποτελεί το πώς θα δοθεί συνέχεια στις κινητοποιήσεις ενόψει της κατάθεσης του νομοσχεδίου Πιερρακάκη, με τις κυρίαρχες δυνάμεις στα πανεπιστήμια να μην υποσχωθούν πολλά. Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ είχαν κανονίσει ήδη από νωρίς τον «κινήματικό τους σχεδιασμό». Πανελλαδικός συντονισμός των φοιτητικών συλλόγων που «συσπειρώνονται με το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών», μάχη των «εκλεγμένων με την ΠΚΣ» σε ένα αμφιθέατρο και λήψη πλήρως ελεγχόμενων αποφάσεων, κοιμμένων και ραμμμένων στα μέτρα της ρεφορμιστικής τους γραμμής.

Η εμπροφυματιστική της παιδείας και το πανεπιστήμιο επικείμενη γύρω από τα οποία περιστρέφεται η τοποθέτηση του ΚΚΕ για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν μπορεί να δώσει καμία απάντηση στον φοιτητικό κόσμο, γιατί δεν αναγνωρίζει τους όρους και τα όρια της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Στο καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να υπάρξει πλήρως ιδιωτική εκπαίδευση, γιατί μόνο το αστικό κράτος ως ο συλλογικός καπιταλιστής μπορεί να εξυπηρετήσει αποτελεσματικά τον ιδεολογικό και τον ταξικά κατενεμημένο ρόλο του πανεπιστημίου. Φτάνουν, μάλιστα, να καταλήγουν στην αντιδραστική θέση ότι «θα περνάνε και αυτοί που δεν έδωσαν πανελλαδικές στην ίδια σχολή με εμάς που μοχθήσαμε», καλλιεργώντας τον συντεχνιακό ανταγωνισμό και αποκρύπτοντας ότι τα επαγγελματικά δικαιώματα όλων θα συμπειστούν προς τα κάτω.

Αυτά κατά βάση έθετε το πλαίσιο-πρόταση των 115 φοιτητικών συλλόγων που παρουσιάστηκε στις γενικές συνελεύσεις αυτής της βδομάδας. Αυτή η πρακτική αντιμετώπιση των φοιτητικών συλλόγων σαν φραγίδες της ΚΝΕ είναι εδώ και χρόνια γνωστή. Όπως είναι εδώ και χρόνια γνωστή η αντιμετώπιση τους σαν ταψίλικι της. Γιατί από αυτούς τους 115 συλλόγους που τα αποτελούν να συντονιστούν, κανείς δεν είχε πραγματοποιήσει έστω και μία γενική συνέλευση. Γιατί σε αυτόν τον συντονισμό δεν συμμετείχαν πλατιά οι φοιτητικές μάζες, αλλά οι εκλεγμένοι με την ΠΚΣ, οι οποίοι πλέον τείνουν να αντικαταστήσουν κιόλας τους φοιτητικούς συλλόγους. Με αυτούς

τους όρους προσπάθησε να καπελώσει τις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών, «φορώντας» τους το προαποφασισμένο πολιτικό πλαίσιο. Κάπως έτσι φτάσαμε στο σημείο να υπάρχουν τα καλέσματα για τη φοιτητική-μαθητική διαδήλωση της Πέμπτης πολύ πριν πραγματοποιηθούν οι συνελεύσεις.

Το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να έχει καμία αυταπάτη ότι το ΚΚΕ και η ΚΝΕ θα βάλουν ανάχωμα στην ψήφιση του νομοσχεδίου Πιερρακάκη. Θα λοβοτομήσουν την όποια κίνηση κόσμου ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια σε κάτι ακίνδυνο για το σύστημα και θα κλείσουν τους αγώνες όπως έκαναν όλα τα προηγούμενα χρόνια. Αποκορύφωμα στη δράση τους, εκτός από τις γνωστές σε όλους συμβολικές δράσεις, θα είναι οι «επικαιρες ερωτήσεις στη Βουλή», ένα γιγαντοπανό στο Σύνταγμα την μέρα της ψήφισης κοκ. Γιατί δεν θέλουν ο φοιτητόκοσμος και ο λαός συνολικά να βγουν στον δρόμο μαζί και να διεκδικήσουν το δικό τους. Θέλουν κάτι που δεν θα ενοχλεί το σύστημα. Κάτι το οποίο θα μπορούν να καναλιζάρουν στα δικά τους μέτρα.

Φοιτητές και μαθητές πρέπει να προσπεράσουν τις αδιέξοδες πρακτικές του ΚΚΕ. Να προσπεράσουν τις αντίστοιχα αδιέξοδες πρακτικές των ΕΑΑΚ, που αναζητούν συμμαχίες στο μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο, που επίσης αδυνατούν να ερμηνεύσουν τις πραγματικές στοχεύσεις της ίδρυσης των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Και οι μιν και οι δε, θέλουν απλά να κάνουν μία «φασαρία», άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγότερο, μέχρι να ψηφιστεί ο νόμος, ώστε να θεθεί αργότερα το αδιέξοδο αίτημα «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά». Αίτημα το οποίο μοιράζεται σύσσωμη η ρεφορμιστική αριστερά και που μάλιστα παρουσιάζει ως ριζοσπαστικό. Αυτό που πετυχαίνει στην πραγματικότητα, βέβαια, είναι να θέτει το κίνημα σε κατάσταση εφησυχασμού, αποσιωπώντας το καθήκον για την ανατροπή του. Δίνει παράλληλα τη δυνατότητα στο σύστημα να εφαρμόζει κάθε ψηφισμένο νόμο, αξιοποιώντας τον εκάστοτε συσχετισμό.

Οι φοιτητές πρέπει παρά τη δυσκολία της περιόδου (εξεταστικές) να πραγματοποιούν επόμενες γύρους γενικών συνελεύσεων, ακόμα πιο μαζικών και καταληψιών που θα μετατραπούν σε πραγματικά κέντρα αγώνα. Να προχωρήσουν σε ακόμα πιο μαζικές διαδηλώσεις μαζί με τους πραγματικούς τους συμμαχούς, τον λαό και τη νεολαία. Γιατί η εκπαίδευση είναι λαϊκό δικαίωμα και με τέτοιους όρους πρέπει να υπερασπίζεται. Με όρους παλλαϊκού ξεσηκωμού μπορούν ο λαός και η νεολαία να αναγκάσουν την κυβέρνηση στη μη κατάθεση του νομοσχεδίου Πιερρακάκη, μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους για την αναθεώρηση του άρθρου 16.

Καταιγισμός νομοσχεδίων στην εκπαίδευση φέρνει η κυβέρνηση, ανακοινώντας την κατάθεση έξι νομοσχεδίων στη Βουλή μέσα στους πρώτους μήνες του 2024 με την παρακάτω σειρά:

1. Το νομοσχέδιο για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση», που κατατέθηκε ήδη
2. Το νομοσχέδιο για την «Ακαδημαϊκή αναδιάρθρωση του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης»
3. Το νομοσχέδιο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων με τίτλο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο», που αναμένεται να κατατεθεί μέσα στον Φλεβάρη
4. Το νομοσχέδιο για την Ακαδημία Αθηνών
5. Το νομοσχέδιο για την «Πλήρη διοικητική αυτοδυναμία του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ)»
6. Το νομοσχέδιο για την «Ευρωπαϊκή Σύμβαση της Λισαβόνας»

Αιχμή για το φοιτητικό κίνημα αποτελεί το νομοσχέδιο για τη δημιουργία μη κρατικών (ιδιωτικών) ξένων πανεπιστημίων με τίτλο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο», που έχει σαφή στόχο να παρακάμψει το άρθρο 16 του Συντάγματος, το οποίο διασφαλίζει τη δημόσια δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση στην Ελλάδα και να στρώσει το έδαφος για την πλήρη αναθεώρηση του πριν από τη λήξη της κυβερνητικής θητείας. Είναι ξεκάθαρο ότι η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων -ξένων ή ελληνικών- θα αποτελέσει ριζική τομή για το ελληνικό σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης, με σκοπό να διαλύσει τις κατακτήσεις της νεολαίας στο σύνολο των πανεπιστημίων της χώρας και να τελειώσει με την «ελληνική ανορθογραφία» των φοιτητικών δικαιωμάτων.

Αρκεί να αναλογιστεί κανείς πού αλλού στον δυτικό κόσμο υπάρχουν σήμερα 100% προπτυχιακές σπουδές χωρίς διδάκτρα; Πού υπάρχουν ακόμη για τους φοιτητές δωρεάν φοιτητικές λέσχες, φοιτητικές εστίες και δωρεάν βιβλία;

Πού ακούστηκε να συζητείται ακόμη στην Ελλάδα η διαγραφή των φοιτητών στα ν+2 έτη σπουδών, όταν σε ΗΠΑ και ΕΕ υπάρχουν προ πολλού σχολές όπου οι φοιτητές διαγράφονται ήδη από τα ν έτη και για ποικίλους λόγους (π.χ. πειθαρχικούς);

Πώς επιτρέπεται να επιβιώνει μία εκτεταμένη υποδομή «φοιτητικών σωματείων», όπως κατηγοριάζουν εκνευρισμένοι οι Αμερικάνοι σε απόρρητη έκθεση της Αμερικανικής Πρεσβείας το 2009, σχετικά με τα αίτια που οδήγησαν στην έκρηξη της νεολαίας το Δεκέμβρη του 2008;

Πώς είναι δυνατόν να «συνεχίζει το ελληνικό πανεπιστήμιο να αποτελεί 'φωτώριο' αριστερών ιδεών» και ελεύθερης συνδικαλιστικής έκφρασης σε πλήρη αντίθεση με ό,τι υπάρχει τριγύρω; Πόσο μάλλον όταν στους χώρους δουλειάς οι αντεργατικοί νόμοι έχουν καταφέρει σοβαρά κτυπήματα στον εργατικό συνδικαλισμό.

Αυτά είναι τα κυριότερα ζητήματα που έρχεται να απαντήσει η κυβέρνηση με το νομοσχέδιο περί «Ελεύθερου Πανεπιστημίου», με τις πλάτες των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και ΕΕ που πιέζουν εδώ και δεκαετίες για τη λύση τους.

Στη φωτοκομική, το «μπολίτσισμα» είναι μία τεχνική κατά την οποία γίνεται μεταμόσχευση ενός μέρους ενός φυτού σε ένα άλλο φυτό προκειμένου να προκύψει μία νέα ποικιλία. Με ανάλογο τρόπο, μέσα από την ίδρυση ιδιωτικών παραρτημάτων ξένων πανεπιστημίων, οι ιμπεριαλιστές επιχειρούν να «μπολιάσουν» τα ελληνικά πανεπιστήμια με τα δικά τους κεκτημένα ιδιωτικά-οικονομικά κριτήρια λειτουργίας της ανώτατης εκπαίδευσης, δημιουργώντας σχολές-νησίδες ανυπαρ-

ξίας όλων των ιστορικών κατακτήσεων του ελληνικού φοιτητικού κινήματος, συνθέτοντας (επιτέλους) ένα νέο τοπίο στην ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Κι επειδή οι μήνες του νικηφόρου κινήματος του 2006-2007, που μπλόκαρε την αναθεώρηση του άρθρου 16, είναι ακόμη νωπές, οι δυνάμεις της επίθεσης επιστρατεύουν τα πιο γελοία τεχνάσματα, όπως είναι η παράκαμψη του άρθρου 16 μέσα από την επίκληση του άρθρου 28. Το άρθρο 28 είναι αυτό που γενικούς και ασορίτως προκρίνει το διεθνές δίκαιο «όταν πρόκειται για κανόνες γενικά παραδεγμένους» έναντι άλλων «νόμων». Φυσικά, τίποτα «γενικά παραδεγμένο» δεν υπάρχει σχετικά με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα, μα όπως έχουμε ήδη πει, η παράκαμψη του ελληνικού Συντάγματος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι ζήτημα νομικό, αλλά καθαρά πολιτικό.

Η ίδια η έννοια του πτυχίου διαλύεται ολοσχερώς, αφού μετατρέπεται σε μια απλή πιστοποίηση Bachelor που αντιστοιχεί σε ένα άθροισμα πιστωτικών μονάδων. Η προοπτική όλων αυτών των αλλαγών είναι το φαινόμενο που επικρατεί σε χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Μεγάλη Βρετανία, όπου οι προοπτικές εύρεσης εργασίας δεν είναι ποτέ ενιαίες για τους αποφοίτους, αλλά καθορίζονται από το «όνομα» και τη «φήμη» του πανεπιστημίου που απονέμει το εκάστοτε «πιστοποι-



ητικό», είτε πρόκειται για ιδιωτικό είτε πρόκειται για δημόσιο.

Παράλληλα, βαθαίνει η εξάρτηση της χώρας. Τα ελληνικά πανεπιστήμια γίνονται όλο και περισσότερο παράρτημα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης των ισχυρών της ΕΕ και των ΗΠΑ και ανοίγει νέο πεδίο κερδοφορίας για το ξένο και το ντόπιο κεφάλαιο. Ταυτόχρονα, δημιουργούνται «ιδρύματα»-γέφυρες μεταβίβασης της ιμπεριαλιστικής πολιτικής (της ΕΕ και των ΗΠΑ) μέσα στη χώρα, δεξαμενές «ψαρέματος μυαλών» στην υπηρεσία των συμφερόντων τους.

Οστόσο, η αλλαγή τοπίου στην τριτοβάθμια, όσο επείγουσα κι αν είναι για την κυβέρνηση, την ΕΕ και τις ΗΠΑ, δεν μπορεί να σταθεί μόνη της. Γιατί πού θα καταλήγουν όλες αυτές οι δεκάδες χιλιάδες μαθητές που πετιούνται έξω από τα πανεπιστήμια με την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, τη διάλυση του δωρεάν πλέγματος και το «νέο Λύκειο»-εξεταστικό κάτεργο; Τι θα απογίνει όλη αυτή η νεολαία που πιέζει για μια εργασιακή προοπτική; Για την πλειοψηφία των αποκλεισμένων μαθητών, οι ιδιωτικές σχολές θα είναι ταξικά απλοϊστές (ενδεικτικά το κόστος των ιδιωτικών πτυχίων στην Κύπρο κυμαίνεται μεταξύ 15.000 και 120.000€). Φυσικά, ένα τμήμα νεολαίας με μεσοία και υψηλή ταξική καταγωγή πιθανά θα έχει την επιλογή του ιδιωτικού πανεπιστημίου, αλλά αυτό δεν θα αφορά την πλειοψηφία. Η παρανόηση που αναπαράγεται από το σύνολο σκε-

δόν των αριστερών δυνάμεων (με κύρια την ΚΝΕ) ότι η νεολαία πετιέται έξω από τα δημόσια πανεπιστήμια μόνο και μόνο για να ενισχυθούν τα ιδιωτικά, είναι προϊόν ιδεοληψίας που αντικρύζει ως καπιταλιστικό φετίχ την «ιδιωτικοποίηση των πάντων» και δεν βλέπει ότι «οικ αν λάβει παρά του μη έχοντος». Δεν βλέπει δηλαδή ένα βασικό προϊόν της εκπαιδευτικής (αντι)μεταρρύθμισης που συντελείται: τον ταξικό αποκλεισμό.

Ακριβώς στο προηγούμενο ερώτημα έρχεται να απαντήσει το νομοσχέδιο για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση», που κατατίθεται πρώτο-πρώτο. Αυτό προβλέπει τη δημιουργία 60 campuses πανελλαδικά. Σε κάθε campus πρόκειται να ενσωματωθούν τα ΕΠΑΛ, τα ΙΕΚ (τα οποία μετονομάζονται σε Σχολές Ανώτερης Επαγγελματικής Κατάρτισης - ΣΑΕΚ) και τα Επαγγελματικά Εργαστήρια. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση θέλει να στρέψει ένα μεγάλο τμήμα της αποκλεισμένης νεολαίας προς τα εκεί. Συγχωνεύοντας όλη τη μεταλυκειακή «σούπα» με τα ΕΠΑΛ, θέλει να προβάλλει με πειστικότητα έναν δῆθεν εναλλακτικό χώρο υποδοχής όσων πετιούνται έξω από το πανεπιστήμιο και να μπλώσει το κενό της αναπαράστασης της εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να στηθεί μία ελκυστική εναλλακτική διέξοδος για τη νεολαία που πετάγεται έξω από τις σπουδές, όσο καμία εθνική στρατηγική για την εκπαίδευση και την οικοδόμηση βιομηχανικής παραγωγής στη χώρα δεν υπάρχει. Έτσι, όσο και να μιλούν τάχα για «αναβάθμιση», ο πραγματικός προορισμός των αποφοίτων της λεγόμενης Επαγγελματικής Εκπαίδευσης στην Ελλάδα θα είναι η «βαριά βιομηχανία του τουρισμού», τα άθλια μεροκάματα, ο καιάδας της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος, η υποαπασχόληση και η εποχιακή ή πλήρης ανεργία.

Το τελευταίο νομοσχέδιο για την «Ευρωπαϊκή Σύμβαση της Λισαβόνας», φαίνεται ότι έρχεται να επιστεγάσει όλα τα προηγούμενα. Η Συνθήκη της Λισαβόνας, που τροποποιεί τα εθνικά συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπογράφηκε στις 13 Δεκεμβρίου 2007 στη σύνοδο κορυφής της Λισαβόνας. Η

συνθήκη αυτή υποκαθιστά το εγκαταλειφθέν «Ευρωπαϊκό Σύνταγμα» και στον τομέα της εκπαίδευσης αποτελεί συνέχεια της Συνθήκης της Μπολόνια (1999) και της δημιουργίας του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΥΧΑΕ), που σήμανε το ξήλωμα δικαιωμάτων ολόκληρων δεκαετιών για τους έλληνες φοιτητές. Χάρη στην πάλη του φοιτητικού κινήματος, η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν την έχει κυρώσει ως τώρα. Η επικύρωση της συνθήκης της Λισαβόνας αποσκοπεί στο να προσπεραστούν τα κωλύματα των κρατών-μελών μπροστά σε κεντρικές επιδιώξεις της ΕΕ, όπως είναι και η ύπαρξη του άρθρου 16 του Συντάγματος. Έτσι και με το τελευταίο νομοσχέδιο, μεθοδικά επιχειρείται από τα «έξω» προς τα «μέσα» η μονοπωλιακή αναπροσαρμογή της ελληνικής εκπαίδευσης.

Προσπερνώντας τα υπόλοιπα νομοσχέδια, που αφορούν επιμέρους ιδρύματα, μπορούμε να καταλήξουμε στο βασικό συμπέρασμα: Τα νομοσχέδια που φέρνει το υπουργείο Παιδείας αποτελούν μια ενιαία και αδιάσπαστη αλυσίδα, όπου κάθε κρίκος συμπληρώνει τον επόμενο, με στόχο να ξεμπερδέυουν με τα κεκτημένα δικαιώματα της νεολαίας στις δημόσιες και δωρεάν σπουδές. Πρόκειται για μία ενιαία πολιτική. Ενιαία πρέπει να είναι και η απάντηση μαθητών-φοιτητών-εκπαιδευτικών-γονιών/λαού με την ακλόνητη πεποίθηση ότι οι σπουδές για τα παιδιά του λαού δεν είναι «προνόμιο», αλλά Δικαίωμα.

Να μην περάσει το νέο νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση Η πρόταση των Αγωνιστικών Κινήσεων

Με το νομοσχέδιο Πιερρακάκη που τον πάλιν, η κυβέρνηση της ΝΔ προχωράει προς τη νομοθετική αναθεώρηση του άρθρου 16, υλοποιώντας έτσι έναν στόχο δεκαετιών της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστικών πατρώνων. Όσο βλέπουμε να επιβεβαιώνεται -για άλλη μια φορά- η επιδίωξη του συστήματος να βαθύνει την επίθεση απέναντι στη νεολαία και να διαλύσει κάθε έννοια δικαιώματος, τόσο αναδεικνύονται τα πολλαπλά καθήκοντα του φοιτητικού κινήματος προς την κατεύθυνση της ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής που ξεδιπλώνεται. Από μεριάς του συστήματος επιδιώκεται διαχρονικά η εμπέδωση -στις συνειδήσεις της νεολαίας- της υποταγής και της ήττας και η αποδοχή του ατομικού δρόμου ως μονόδρομου. Πρόκειται για ένα ιδεολόγημα που βρίσκει μεγαλύτερο έρεισμα σε περίοδο απασυγκρότησης του κινήματος και ιστορικής ρεβάνς απέναντι σε λαϊκά και εργατικά δικαιώματα, αλλά που ωστόσο το διαφεύγει η ίδια η ιστορία των αγώνων του φοιτητικού κινήματος. Το οργανωμένο μαζικό φοιτητικό κίνημα του 2006-2007, το οποίο μπλόκαρε την αναθεώρηση του άρθρου 16, παίρνοντας πίσω τις μεταρρυθμίσεις της τότε υπουργού Παιδείας Μαριέττας Γιαννάκου, δεν αποτέλεσε απλά μία σελίδα στην ιστορία των νικηφόρων ημερών της νεολαίας στη χώρα. Πολύ περισσότερο -στο σήμερα- επιβεβαιώνει πως υπάρχει για τη νεολαία ο «άλλος δρόμος», εκείνος στον οποίο πρωταγωνιστεί, που συλλογικά και οργανωμένα, με μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες, κερδίζει το μέλλον της.

Είναι ο δρόμος, που από την άλλη πλευρά, οι δυνάμεις του ρεφορμισμού αρνούνται να «προτείνουν», επιβεβαιώνοντας την ανεμπιστοσύνη που τις διακατέχει απέναντι στις δυνάμεις των νεολαιιστικών και λαϊκών μαζών και την αντίληψη ότι η συγκρότηση του κινήματος είναι υπόθεση των λίγων πεφωτισμένων εκλεγμένων. Και επειδή ακριβώς κανένας νόμος «δεν μένει στα χαρτιά», όπως το 2006-2007, έτσι και σήμερα, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ η αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι υπόθεση του μαζικού και οργανωμένου κινήματος, μέσα από τα συλλογικά του όργανα. Κόντρα σε αυταπάτες εναλλακτικών προτάσεων και μακριά από τα τραπέζια της συνδιαλλαγής, οι φοιτητές με μαζικές γενικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις σε όλες τις σχολές, μπορούν να βάλουν ξανά φραγμό στα σχέδια της κυβέρνησης.

Η υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, απόθεση όλου του λαού

Ο πρωθυπουργός δηλώνοντας ότι συντελείται «ένα πρώτο θεμελιώδες βήμα στον δρόμο και για την αναθεώρηση του άρθρου 16...», γνωρίζει πολύ καλά πως αγγίζει ζήτημα που γίνεται συνολικά τον λαό και που μπορεί να γενήσει εκτεταμένες λαϊκές αντιδράσεις, όπως προκάλεσε και στο παρελθόν. Πρόκειται για μεθόδευση που πλήττει

ευρύτερα τα λαϊκά στρώματα, για αυτό και πρέπει το φοιτητικό κίνημα να ενισχύσει τις δυνάμεις του μαζί με αυτά, συγκροτώντας Πανεκπαιδευτικό και Παλλαϊκό Μέτωπο για την υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Πλάι στους μαθητές που πετιούνται κατά δεκάδες χιλιάδες εκτός των πανεπιστημίων για να προωθηθούν στα κότερα της μαθητείας, δίπλα στους εκπαιδευτικούς που με την αξιολόγηση και της καταστρατήγηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων δεν σταματάνε να γίνονται δέκτες επίθεσης των εκάστοτε κυβερνήσεων. Μαζί με τους γονείς και τον λαό, που βιώνουν όλα τα αντιλαϊκά μέτρα που προωθούνται προκειμένου να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Ο αγώνας για τη δημόσια και δωρεάν παιδεία θα πρέπει να εκτυλίσσεται σε κάθε φοιτητικό σύλλογο και σχολείο, σε συλλόγους εργαζομένων και σε γειτονίες, να δυναμώνει στις συλλογικές διαδικασίες, να παλεύουν από κοινού φοιτητές, μαθητές, εκπαιδευτικοί, γονείς, λαός στους δρόμους.

Οι σπουδές δεν είναι προνόμιο, είναι δικαίωμα

«Ανοικτό σχολείο», «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο» και «Ανώτερη Επαγγελματική Κατάρτιση» βαφτίζονται αυτή τη φορά η παιδεία των ταξικών φραγμών και το πέταγμα των λαϊκών στρατωμάτων έξω από την εκπαίδευση. Η συμπίεση προς τα κάτω των δικαιωμάτων της νεολαίας που μένει εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και που προορίζεται για το αυριανό φθινό και ελαστικό εργατικό δυναμικό των εργοδοτών, δίνει τον τόνο για το ποιο είναι το μέλλον που ετοιμάζουν για τη νεολαία μέσα και έξω από τις σχολές. Ένα μέλλον που θα είναι εχθρικό προς τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών, στείρο από έννοιες δικαιοσύνης, συλλογικής πάλης και έκφρασης. Για αυτό και ο αγώνας που πρέπει να ξεδιπλωθεί χρειάζεται να έρχεται συνολικά απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται στην εκπαίδευση. Να διεκδικεί την κατάργηση της ΕΒΕ και της Τράπεζας Θεμάτων στα σχολεία, τη δωρεάν πρόσβαση σε συγγράμματα-αίτηση-στέγαση-μεταφορές για όλους τους φοιτητές, την παροχή ανθρωπίνων ρυθμών σπουδών στις σχολές, κόντρα στην εντατικοποίηση, τα όρια σπουδών και τις διαγραφές των φοιτητών. Να κατοχυρώνει ενιαία πτυχία με όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα μέσα σε αυτά, ενάντια στον κατακεραματισμό και την πολυδιάσπαση που προωθούνται για να φέρουν αργότερα αντιμετώπιση τη φοιτητική νεολαία με τον εργασιακό μεσαίωνα που έχουν ετοιμάσει. Να υπερασπίζεται τον ελεύθερο φοιτητικό συνδικαλισμό, ενάντια στην καταπίεση του Ασύλου και την κρατική παρέμβαση στη λειτουργία των φοιτητικών συλλόγων. Η φοιτητική νεολαία μπορεί και πρέπει να βάλει φραγμό στα σχέδιά τους. Όχι στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων - όχι στην αναθεώρηση του άρθρου 16!

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ιδεολογίας και πολιτικής

Η εφηβική βία και η έκπληκτη κοινωνία

«**Μ** από την κόλασή μου στο φωνάζω: εικόνα σου είμαι, κοινωνία, και σου μοιάζω.» Από τότε που αυτή η εκκωφαντική κραυγή επιχείρησε να σπάσει την ένοχη σιωπή της κοινωνίας, πολύ νερό έχει κυλήσει στο ποτάμι του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού που σαρώνει τις ζωές του λαού και της νεολαίας. Η σημερινή άγρια έξαρση της νεανικής βίας μέσα κι έξω από το χώρο του σχολείου αποκαλύπτει με τον πιο καθαρό τρόπο την υποκρισία μιας κοινωνίας που δεν είναι αλλά καμώνεται την έκπληκτη.

Το θέμα είναι πολύ ψηλά στην επικαιρότητα. Όλοι οι γνωστοί δημοσιολογούντες παρέα με ψυχαναλυτές, εισαγγελείς και συνδικαλιστές της αστυνομίας περιφέρουν την «ανησυχία» τους στα συστημικά μέσα. Τι μας λένε; Πρώτα απ' όλα ότι το κακό έχει παραγίνει και πρέπει να παταχθεί με αυστηρότερες ποινές. «Νόμος και τάξη» η μόνη θεραπεία. Στο σχολείο, στο δρόμο, στη γειτονιά. Ορισμένοι δε, ορμώμενοι από ακραία περιστατικά βίας σε φτωχές και πλούσιες γειτονιές, σε δημόσια και ιδιωτικά σχολεία, συμπεραίνουν ότι «το αφήγημα των κοινωνικών αιτιών της βίας έχει καταρρεύσει!»! Δήθεν δεν ξέρουν πως, αν κάποια παιδιά αντιδρούν βίαια στη φτώχεια και στον αποκλεισμό, κάποια άλλα μαθαίνουν από νωρίς για το δικαίωμα της εξουσίας να ασκεί βία στον πιο αδύναμο. Άλλοι, πιο... «διανοούμενοι», ανακαλύπτουν έντρομοι το φόβο των νέων για το μέλλον, που μπορεί να προκαλείται, το διαβάσαμε κι αυτό, από φαινόμενα όπως η κλιματική αλλαγή! Ακόμα και οι πιο ευαίσθητοι, προοδευτικοί σχολιαστές αναφέρονται στις επιπτώσεις της πανδημίας και στα κοινωνικά - οικονομικά αίτια μόνο και μόνο για να επιρρίψουν ευθύνες στην οικογένεια και να ζητήσουν περισσότερους ψυχολόγους στα σχολεία, έχοντας ήσυχη τη συνείδησή τους.

Οτιδήποτε μπορεί να ειπωθεί, οσοδήποτε επιφανειακό, ακραίο και ανόητο, αρκεί να μείνει στο απυρόβλητο η σκληρή, καθημερινή βία που ασκεί το σύστημα πάνω στη ζωή, στο σώμα και την ψυχή των νέων ανθρώπων. Ας δούμε, λοιπόν, τι έχει να θυμάται από την κοινωνική του ζωή ένας σημερινός 15χρονος στην Ελλάδα.

Τη βία της φτώχειας, της ακρίβειας και της ανεργίας που στερούν την πρόσβαση στα πλέον στοιχειώδη αγαθά. Τη βία των αντικλεπτικών στα βρεφικά γάλατα και στο λάδι.

Τη βία του πολέμου που πλησιάζει επικίνδυνα, της αιματοβαμμένης «σωστής πλευράς της ιστορίας», των εικόνων του παλαιστινιακού λαού και των παιδιών του, που σφαγιάζονται ανελέητα για το «δίκιο» των κατακτητών.

Τη βία της περιόδου της πανδημίας, της απομόνωσης και του εγκλεισμού μιας ολόκληρης γενιάς στις τοξικές θόνες της τηλε-εκπαίδευσης, που επιβλήθηκε με πρωτοφανή αυταρχισμό και εξακολουθεί να χρησιμοποιείται ως εργαλείο καταστολής των μαθητικών κινητοποιήσεων.

Τη βία των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Των ατέλειωτων εξετάσεων, της τράπεζας θεμάτων, της ΕΒΕ και ενός ολόκληρου οπλοστασίου που στοχεύει στον αποκλεισμό όλο και περισσότερων παιδιών λαϊκών οικογενειών από το δικαίωμα στις σπουδές.

Την αστυνομική βία απέναντι σε όποιο κομμάτι του λαού ή της νεολαίας βγει στο δρόμο να διαδηλώσει.

Τη βία της γλώσσας της εξουσίας που αλλάζει το νόημα των λέξεων, που ονομάζει «βία» τις κινητοποιήσεις των μαθητών και τιτλοφορεί «ζούμε αρμονικά μαζί» το νόμο που επιδιώκει να μετατρέψει τους μαθητές σε ηλεκτρονικούς καταδότες με πρόσχημα την αντιμετώπιση της «σχολικής» βίας.

Αυτό είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο μεγαλώνει ένας έφηβος σήμερα. Ένα πλαίσιο από το οποίο απουσιάζει κάθε προοπτική, κάθε ευγενές όραμα για ένα καλύτερο μέλλον. Η εφηβική βία δεν είναι παρά η αντανάκλασή του. Πραγματική πηγή της είναι οι διεφθαρμένες κοινωνικές και ηθικές αξίες του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού. Η ατομική ευθύνη που μετατρέπει κάθε ανθρώπινη οδύνη σε προσωπική αποτυχία, η αποθέωση του εύκολου πλουτισμού, ο κυνισμός ενός συστήματος που σχετικοποιεί την αξία της ανθρώπινης ζωής ανάλογα με τα συμφέροντα των ισχυρών.

Όση σύγχυση κι αν προκαλεί η όλη κατάσταση, δύο πράγματα είναι καθαρά. Το ένα είναι η εμμονική προσπάθεια των παραγόντων του συστήματος να αποκρύψουν τις πραγματικές αιτίες του φαινομένου. Το άλλο είναι η δική μας απάντηση στην επέλαση της βαρβαρότητας. Αν θέλουμε να υπερασπιστούμε τα παιδιά μας, ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Τη βία που γεννά ο καπιταλισμός μόνο οι ανυποχώρητοι κοινωνικοί αγώνες, με τις αξίες και την ευαισθησία που τους δίδουν, μπορούν να την ανατρέψουν. Αυτοί που γεννιούνται στο δρόμο, στο έδαφος της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης και των μαζικών κινημάτων. Στους αγώνες που έρχονται, η θέση της νεολαίας είναι δικαιωματικά στην πρώτη γραμμή.

K.A.

Για την τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ για το ν/σ Πιερρακάκη ‘Ηξεις-αφήξεις...

Οι πρώτες αντιδράσεις στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ έδειχναν θετικά προσκείμενες στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη για την ίδρυση μη κρατικών Πανεπιστημίων. Η Αθηνά Λινού, τομεάρχης Παιδείας του ΣΥΡΙΖΑ, άφηνε το παράθυρο ανοικτό στη στήριξη του νομοσχεδίου. Επίσης, άλλοι βουλευτές, όπως ο Μαρουλάκης και ο Παππάς, δήλωναν διάθεση να συμμετέχει ο ΣΥΡΙΖΑ στον διάλογο για το νομοσχέδιο και την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Δεν έλειψαν και αυτοί που έβγαιναν κάθετα αντίθετοι, όπως ο Τεμπονέρας, μια κατάσταση που ανέδειξε το γεγονός ότι συνυπάρχουν αντιφατικές τοποθετήσεις εντός του κόμματος. Όλοι τους, βέβαια, παρ' ότι «έτρεξαν» να δηλώσουν τις ατομικές τους απόψεις, κατέληξαν ότι αφορά τις εσωτερικές διαδικασίες του κόμματος να καταλήξει σε μια ενιαία τοποθέτηση.

Με καθυστερήσεις και συγχύσεις εν τέλει ο ΣΥΡΙΖΑ φάνηκε να δηλώνει τη διαφωνία του με το νομοσχέδιο Πιερρακάκη και με την ίδρυση μη κρατικών Πανεπιστημίων. Η κύρια άποψη, βέβαια, με την οποία μέχρι στιγμής βγαίνει, είναι ότι τα παραρτήματα ξένων Πανεπιστημίων που θα ανοίξουν δεν θα είναι στην πραγματικότητα και τίποτε ιδρύματα περιωπής και δεν θα προσφέρουν κάτι στη χώρα σε επίπεδο γνώσης και επιστημονικού έργου. Επίσης, εστιάζει πολύ στο ότι στόχος της κυβέρνησης είναι να εξυπηρετήσει συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα. Ο πυρήνας του νομοσχεδίου στην πραγματικότητα δεν τους βρίσκει αντίθετους και δεν θα μπορούσε άλλωστε.

Είναι αλήθεια ότι ως αντιπολίτευση ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να στήσει... αντιπολιτευτικό λόγο. Να πείσει έναν κόσμο για τις καλές και αγαθές του προθέσεις, να πείσει ότι μπορεί να είναι καλύτερος διαχειριστής της εξουσίας. Άλλωστε, παρά την τωρινή του τοποθέτηση, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα προχωρήσει σε κάποια αυτοκριτική για το λιθαράκι που έβαλε ο ίδιος όσο συγκυβερνούσε με τους ΑΝΕΛ, για το προχώρημα της επίθεσης. Δεν ακούγεται κάποια αυτοκριτική για τον νόμο Γαβρόγλου, που έφερνε διετή προγράμματα φοίτησης των 120 ECTS, χτύπημα στο Άσυλο, συγχωνεύσεις σχολών και κατάργηση των TEI, υποχρεωτικά δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά και ενίσχυε την έννοια της «ανταποδοτικότητας» στη φοιτητική μέριμνα (σίτιση, στέγαση μεταφορές, συγγράμματα). Είχε την «ευκαιρία» ως κυβέρνηση να πάρει πίσω, αν ήθελε, μια σειρά από νόμους, αλλά προφανώς δεν το έκανε. Όπως και οι προεκλογικές δηλώσεις του ΣΥΡΙΖΑ ότι θα καταργήσει την ΕΒΕ και την Τράπεζα Θεμάτων δεν σημαίνουν κάτι. Κάποιος... «κακεντρεχής» θα υπενθύμιζε σε αυτό το σημείο τις δηλώσεις του ΣΥΡΙΖΑ πριν βγει πρώτη φορά κυβέρνηση και πώς κατέληξε να ψηφίζει μνημόνιο, να περνάει αντεργατικά μέτρα (ν. Αχτσιόγλου), να χτυπάει το δικαίωμα στην εκπαίδευση και το Άσυλο, να ενισχύει την εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Για να μην μιλήσουμε για τα συνδικαλιστικά του σχήματα, σε όσους χώρους υπάρχουν, που κινούνται ομορτυνιστικά και κυρίως διαλυτικά προς τη συγκρότηση όρων συγκρούσεως με την κυρίαρχη πολιτική.

Έχουμε δει πως τα αστικά κόμματα τάζουν ένα πράγμα την μια μέρα και πολύ εύκολα την επό-

μενη το ξεχνάνε. Καμία κυβέρνηση δεν θα πάει κόντρα σε βασικές επιδιώξεις του συστήματος και τέτοιες είναι η επιβολή ταξικών φραγμών και το πέταγμα των πλατιών στρωμάτων έξω από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ποιος έχει καταφέρει να βάλει όντως φραγμό σε στοχεύσεις χρόνων για την εκπαίδευση; Το 1990-1991 ήταν το μεγάλο φοιτητικό και μαθητικό κίνημα που ανάγκασε την τότε κυβέρνηση της ΝΔ να αποσύρει το νομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου, που ήθελε να επαναφέρει τις σχολικές ποδιές, να καταργήσει την εξεταστική του Σεπτεμβρίου και να φέρει μια σειρά από άλλα μέτρα. Δεν ήταν κάποια εναλλακτική κυβερνητική διαχείριση της εξουσίας. Το 2006-2007 ήταν το φοιτητικό κίνημα που έβαλε φραγμό στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Και ενώ μπορεί να μην κατάφερε να παλέψει μέχρι την ανατροπή του νόμου Γιαννάκου, η επίδρασή του ήταν τέτοια που για χρόνια διάφορες διατάξεις του νόμου έμειναν ανενεργές και παραμένουν ακόμη και σήμερα.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση θα μετρήσουν τη συμμετοχή των φοιτητών τόσο στις Γενικές Συνελεύσεις των συλλόγων τους όσο και στις διαδηλώσεις ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη. Όπως θα μετρήσουν και το αν θα υπάρξει συνέχεια στις κινητοποιήσεις αυτές από βδομάδα. Στη βάση αυτή, αν δούμε συνέχιση των κινητοποιήσεων, δεν θα πρέπει να προξενήσει εντύπωση ακόμη και μια πιο ξεκάθαρη στάση του ΣΥΡΙΖΑ κατά του νομοσχεδίου. Αυτό προκειμένου να «κερδίσει» τις εντυπώσεις σε ένα πιο νέο κοινό, ιδιαίτερα μετά και την αποκώρση του πολύ μεγάλου κομματιού της νεολαίας του. Από την άλλη, επειδή το νομοσχέδιο Πιερρακάκη έρχεται να εξυπηρετήσει και ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στη χώρα, δεν είναι δεδομένο για πόσο καιρό θα μπορεί ένα κόμμα που φιλοδοξεί να εκλεγεί στην εξουσία, να στρέφεται γενικά και αόριστα και χωρίς προϋποθέσεις ενάντια στην ίδρυση παραρτημάτων ξένων Πανεπιστημίων. Μπορεί ο ίδιος ο Κασσελάκης να απαρνήθηκε τις τοποθετήσεις που είχε κάνει στο πολύ πρόσφατο παρελθόν υπέρ της ΝΔ, αλλά δεν μπορεί να απαρνηθεί τόσο εύκολα τα μαθήματα που πήρε από τη ζωή του στην Αμερική....

Η επίθεση δεν σταματάει στο ν/σ για την ίδρυση μη κρατικών Πανεπιστημίων και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Κατατέθηκε στη Βουλή και το νέο νομοσχέδιο για την Επαγγελματική Εκπαίδευση. Μπορεί να προσπαθούν με νύχια και με δόντια να πείσουν ότι μπορεί να υπάρξει μια εναλλακτική διαχείριση της εξουσίας, η πραγματικότητα όμως δείχνει ότι τα κινήματα ήταν τα μόνα ικανά να ανατρέψουν σχεδιασμούς χρόνων των κυβερνήσεων και να υπερασπιστούν το δικαίωμα στις σπουδές, τη δουλειά και τις ελευθερίες για την πλατιά πλειοψηφία.



Εκλογές σε ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ

Περίοδος εκλογοαπολογιστικών συνελεύσεων και εκλογών ήταν η προηγούμενη για αρκετά σωματεία της εκπαίδευσης ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Όσα σωματεία δεν είχαν τέτοιες διαδικασίες μέσα στον Δεκέμβρη, είτε έχουν την αμέσως επόμενη περίοδο, είτε πραγματοποιούν αρχαιρεσίες κάθε δύο χρόνια.

Οι εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις κατέγραψαν ακόμα μια φορά το πολιτικό-συνδικαλιστικό κλίμα που υπάρχει στους εκπαιδευτικούς. Η καταϊστική δεξιά μετατόπιση του κεντρικού πολιτικού σκηνικού εκφράζεται με εντυπωσιακό τρόπο στην παρέμβαση των βασικών συστημικών και ρεφορμιστικών παρατάξεων. Ο εξοβελισμός από τη συζήτηση κάθε κουβέντας για μια αγωνιστική προοπτική, η μετατροπή των σωματείων σε διεκπεραιωτές των αποτελεσμάτων της κυβερνητικής και διοικητικής επίθεσης και η συνακόλουθη απουσία κάθε ζωντανής αγωνιστικής δράσης από τα σωματεία που ελέγχουν αυτές οι παρατάξεις, οι εικονικές -χωρίς καμία προετοιμασία- «κινητοποιήσεις» και οι ακόμα πιο εικονικές «νίκες», είναι οι πλευρές που διαμορφώνουν ένα βαρύ κλίμα στον κλάδο των εκπαιδευτικών και λύνουν τα χέρια στην κυβερνητική επίθεση.

Η άτακτη υποχώρηση-ξεπούλημα του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση από τις ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ/Δίκτυο, ΠΕΚ/ΔΗΣΥ, ΑΣΕ/ΠΑΜΕ έχει παίξει τον ρόλο της σε αυτή την κατάσταση, ενώ οι Παρεμβάσεις δείχνουν παραλυμένες κάτω από την κατάρρευση των αυταπατών αλλά και τη μονομανία τους με την απεργία-αποχή ως το μόνο (και δεν τις αδικούμε, αυτή ήταν ουσιαστικά η προσέγγισή τους) μέσο πάλης ενάντια στην αξιολόγηση.

Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ (ειδικά στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση όπου είναι σοβαρές) κληρονομούν την κρίση του φορέα τους. Παρόλα αυτά, η επαπειλούμενη διάσπαση, όπως όλα δείχνουν, περιμένει τις ευρωεκλογές και τα εκπαιδευτικά συνέδρια. Οι δυνάμεις αυτές είχαν πώση, αλλά όχι συντριβή, στις εκλογές, παρά το γεγονός της πολύ υποτονικής παρουσίας-παρέμβασής τους.

Αντίστοιχα, η ΔΑΚΕ, με βάση και την πολιτική κυριαρχία της ΝΔ στο μπλοκ των δυνάμεων του συστήματος, κατέγραψε σε μερικές περιπτώσεις πώση, αλλά όπου διαθέτει μηχανισμό παρέμεινε ισχυρή. Πιο μεγάλο πρόβλημα δείχνουν να έχουν οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ-ΠΕΚ/ΔΗΣΥ.

Η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ κάνει αυτόν τον καιρό μια ολότελα δεξιά παρέμβαση, σε πλήρη αντίστοιχία με τον κομματικό της φορέα, φιλοδοξώντας να της αναγνωριστεί από το σύστημα ο ρόλος του συννομιλητή ως επιβράβευση των εγγυήσεων που προσπαθεί να παρέχει ότι δεν θα κινηθεί τίποτα αγωνιστικό στην εκπαίδευση. Η εκλογική της ενίσχυση θυμίζει (και ίσως δεξιότερα) την εκλογική ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ πριν μερικά χρόνια.

Οι Παρεμβάσεις διατήρησαν τις δυνάμεις τους, αλλά αυτό δεν μπορεί να κρύψει την ολοένα μεγαλύτερη αδυναμία που έχουν να κινητοποιήσουν το ίδιο το δυναμικό τους. Στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, η δεξιά τους τάση (κείμενα συμμετοχής στην αξιολόγηση, ούρα στο ΠΑΜΕ) είναι ισχυρή και με έναν τρόπο καθοριστική στη φυσιογνωμία τους.

Θα λέγαμε, συνολικά, ότι τα εκλογικά αποτελέσματα:

Α) Ήταν καθαρά... εκλογικά, δηλαδή δεν συνοδεύτηκαν από καμία κινηματική παρέμβαση και

Β) Σε σύνδεση με το προηγούμενο, οι εκλογικές μετατοπίσεις δεν εξέφρασαν καμία δραματική αλλαγή.

Σε αυτό το κλίμα που περιγράφηκε παραπάνω, είναι φανερό ότι η παρέμβαση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών ήταν ιδιαίτερα δύσκολη και απολύτως κόντρα στο ρεύμα της αδράνειας, της ήττας και των συμβιβασμών.

Πραγματικά μιλούσαν εντελώς «άλλη γλώσσα» από την κυρίαρχη αστική και ρεφορμιστική.

Με βάση τα δεδομένα αυτά, το συνολικό αποτέλεσμα που καταγράφηκε είναι θετικό. Θα σημειώσουμε ιδιαίτερα κάποια σημεία:

1) Η παρέμβαση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών πλατύνει όλο και περισσότερο, αυξάνοντας τον αριθμό των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Αυτή είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρα διαπίστωση.

2) Ιδιαίτερα, απλώνεται σιγά σιγά η παρέμβαση στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

3) Θετικό ήταν, επίσης, το αποτέλε-

Νομοσχέδιο Φλωρίδη

«Κοινωνοφελής» εργασία αντί φυλακής

Τη δυνατότητα μετατροπής των ποινών που δεν υπερβαίνουν τα δύο (02) έτη σε κοινωνοφελή εργασία προβλέπει, μεταξύ άλλων, το νομοσχέδιο Φλωρίδη που αναμένεται να εισαχθεί στη Βουλή το επόμενο διάστημα.

Η δυνατότητα αυτή θα δίνεται στον καταδικασθέντα ύστερα από αίτησή του, εκτός αν το Δικαστήριο κρίνει, με ειδική αιτιολογία, ότι αυτή δεν είναι αρκετή για να τον αποτρέψει από την τέλεση άλλων εγκλημάτων. Σε κάθε ημέρα φυλάκισης αντιστοιχούν δύο (02) ώρες χρηματικής ποινής, συνεπώς καταδικασθείς σε ποινή φυλάκισης 10 μηνών (300 ημερών) θα πρέπει να παράσχει κοινωνοφελή εργασία 600 ωρών.

Για τον σκοπό αυτόν, όπως ανέφερε ο Υπουργός Δικαιοσύνης, θα δημιουργηθεί ψηφιακή πλατφόρμα η οποία θα ελέγχει το σύστημα μετατροπής των χαμηλών ποινών σε κοινωνοφελή εργασία, σε πανελλαδική βάση. Στην πλατφόρμα αυτή φέρεται να έχουν ενταχθεί 1.520 φορείς του Δημοσίου, ΝΠΔΔ, ΟΤΑ, νοσοκομείων, κ.λπ. και έχουν προβλεφθεί 339 κατηγορίες εργασιών!

Ός προς τη διαδικασία, αξίζει να σημειωθεί ότι θα δημιουργείται ατομικός φάκελος με τα απαραίτητα έγγραφα του καταδικασθέντα, ενώ μέσω προσωπικής συνέντευξης του ίδιου θα λαμβάνεται το «κοινωνικό ιστορικό» του και θα αξιολογούνται τα «προσωπικά, οικονομικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά»

του, έτσι ώστε η πρόταση επιλογής του φορέα από τον αρμόδιο επιμελητή κοινωνικής αρωγής να είναι «κατάλληλη και εξατομικευμένη».

Επίσης, καθ' όλη τη διάρκεια της παροχής κοινωνοφελούς εργασίας και προς διασφάλιση της συνεπούς και αδιάλειπτης παροχής της, θα τηρείται παρουσιολόγιο και θα πραγματοποιούνται έλεγχοι από τους εποπτευόμενους Επιμελητές Κοινωνικής Αρωγής. Σε περίπτωση που η παροχή εργασίας ανατιολογητά διακοπεί ή παρέχεται πλημμελώς, θα ειδοποιείται ο εισαγγελέας εκτέλεσης ποινών, ο οποίος δύναται, ανάλογα και με τη βαρύτητα της παραβίασης, να παραγγείλει την πραγματική έκτιση της ποινής σε σωφρονιστικό κατάστημα.

Η δυνατότητα αυτή παροχής κοινωνοφελούς εργασίας αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των υπόλοιπων τροποποιητικών διατάξεων του Ποινικού Κώδικα και Κώδικα Ποινικής Δικονομίας που ομοίως φέρει το νομοσχέδιο Φλωρίδη. Μην ξεχνάμε ότι σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο, η εκτέλεση της ποινής πλημμελήματος θα αναστέλλεται μόνον στην περίπτωση επιβολής ποινής που δεν υπερβαίνει το ένα (01) έτος και εφόσον ο κατηγορούμενος δεν έχει άλλη αμετάκλητη καταδίκη. Για ποινές από ένα (01) έως δύο (02) έτη το δικαστήριο θα μπορεί να διατάξει μετατροπή της ποινής σε χρηματική ή σε παροχή κοινωνοφελούς εργασίας.

να δυναμώσει ο αγώνας να ανατραπεί αυτή η «νέα» πραγματικότητα και όχι να γίνει καθεστώς.

Είναι βέβαια, προφανές, ότι η πραγματική μάχη θα δοθεί το επόμενο διάστημα εκεί που εξελίσσεται η επίθεση. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών αλλά και συνολικότερα οι αγωνιστριες και αγωνιστές εκπαιδευτικοί δεν έχουν να αναμετρηθούν μόνο με την αξιολόγηση, την τρομοκρατία και τη φτώχεια. Έχουν να αναμετρηθούν και με τον κυρίαρχο «συνδικαλισμό», που λερώνει τις λέξεις, που αποτελεί δεκανίκι του συστήματος και που οδηγεί τους εκπαιδευτικούς από ήττα σε ήττα.

Σύλλογος	2023			2022		
	Ψήφοι	Ποσοστό	Έδρες	Ψήφοι	Ποσοστό	Έδρες
ΕΛΜΕ Α Έβρου	8	2,3%				
Β ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	30	5,3%		22	4,6%	
Γ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	17	5,6%				
Ε ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης	35	3,8%		56	6,2%	
ΕΛΜΕ Ημαθίας	5	1,5%				
ΕΛΜΕ Χαλκιδικής	15	7,9%	1	14	5,5%	
ΕΛΜΕ Κέρκυρας				6	1,8%	
ΕΛΜΕ Σάμου	13	16,9%	1	18	17,0%	1
Α ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής	9	2,4%		11	2,5%	
Γ ΕΛΜΕ ΑΘΗΝΑΣ	3	0,4%		2	0,4%	
ΕΛΜΕ Πειραιά*	262	20,9%	2	206	20,6%	2
ΕΛΜΕ Τρικάλων	40	12,6%	1	32	9,3%	1
ΕΛΜΕ Καρδίτσας*	145	45,3%	4	123	34,3%	3
ΕΛΜΕ Ηρακλείου	124	9,9%		112	12,8%	1
ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ						
ΣΕΠΕ Χαλκιδικής						
ΣΕΠΕ Ανατολικής Αττικής «Σωκράτης»	9	1,1%				
ΣΕΠΕ «Δελμούζος»	24	5,0%				
ΣΕΠΕ Άνω Λιόσια, Ζεφύρι, Φυλή	9	4,2%				
ΣΕΠΕ Σάμου	20	9,7%		27	14,7%	1

* Στα σωματεία αυτά οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν σε πλατύτερα σχήματα συνεργασίας

** Επίσης, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παρεμβαίνουν στα εξής σωματεία, στα οποία δεν έγιναν εκλογές αυτήν την περίοδο:

ΣΕΠΕ Α Θεσσαλονίκης «Προμηθέας», ΣΕΠΕ Θεσπρωτίας, Ζ ΕΛΜΕ Αθήνας, ΕΛΜΕ Ζερρών, Β ΕΛΜΕ Δωδεκανήσου.

Γάζα - Δυτική Όχθη

Η σφαγή και η αντίσταση στην Παλαιστίνη συνεχίζονται

Ο ισραηλινός στρατός αντιμετώπιος για πρώτη φορά ύστερα από δεκαετίες με έναν σκληρό ανταρτοπόλεμο και βαριές απώλειες!

«Μεταξύ των Εβραίων υπήρχαν και οι Σιωνιστές .. αυτοί ήθελαν ΟΛΗ την Παλαιστίνη ήθελαν να τους τη δώσουμε σε ασημένιο πιάτο χωρίς να κάνουν τίποτα .. Αυτό μπορούσε να γίνει, αλλά θα πρέπει να την πάρετε σε μικρές δόσεις, δεν είναι όμως εφικτό τώρα να δώσουμε 5-6 εκατομμύρια ανθρώπους (Παλαιστίνιους και Άραβες) και να φέρουμε άλλους 5-6 εκατομμύρια (Εβραίους) στη θέση τους και όλοι να είναι ευχαριστημένοι...»
Χάρι Τρούμαν πρόεδρος των ΗΠΑ, 1948

Από τη μια οι διακηρυγμένες -σχεδόν 80 χρόνια πριν- προθέσεις των ιμπεριαλιστών να πραγματοποιήσουν τον βίαιο ξεριζωμό των εκατομμυρίων Παλαιστίνιων, για να φέρουν στη θέση τους ισραηλινούς σιωνιστές (!) και από την άλλη η ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού που για δεκαετίες, άοπλος σχεδόν και χωρίς καμιά στήριξη, μάχεται για λεύτερη πατρίδα!

Καθώς έχουν περάσει 3 μήνες από την έναρξη των συγκρούσεων, έχει αρκετό ενδιαφέρον να δούμε τι έχει πετύχει ο στρατός του Ισραήλ με την πλήρη κάλυψη Αμερικανών και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Στα τέλη του Δεκέμβρη, οι ανακοινώσεις των σιωνιστών θριαμβολογούσαν πως είχαν «τελειώσει με την βασική δύναμη πυρός των Παλαιστίνιων». Γρήγορα όμως διαψεύστηκαν, καθώς στην αυγή του νέου χρόνου οι σειρήνες της αντιαεροπορικής άμυνας ήχησαν στο Τελ Αβίβ. Ένα σμήνος πυραύλων της Χαμάς, που είχε εκτοξευτεί από τη Λωρίδα της Γάζας, χτύπησε την πόλη. Για την αποτελεσματικότητα των χτυπημάτων δεν έχουμε πληροφόρηση, καθώς έχει επιβληθεί πλήρης λογοκρισία από το Ισραήλ. Παραμένει όμως το ερώτημα, πώς

μετά από τόσες βδομάδες ανηλεών βομβαρδισμών και χερσαίων επιδρομών, η ικανότητα των Παλαιστίνιων να πλήττουν με πυραύλους και ρουκέτες το Ισραήλ δεν έχει εξουδετερωθεί! Μετά από τρεις μήνες σχεδόν στρατιωτικών επιχειρήσεων, ο φημιζόμενος ως πιο ισχυρός και αποτελεσματικός στρατός του κόσμου ΔΕΝ έχει καταφέρει να πετύχει τον πιο αυτονόητο στόχο του!

Το αντάρτικο του παλαιστινιακού λαού όχι μόνο δεν θάφτηκε κάτω από τα χαλάσματα των συνεχών σφοδρών αεροπορικών, χερσαίων και από θαλάσσης δολοφονικών επιχειρήσεων, αλλά μπόρεσε να συνεχίσει να μάχεται με μικρές σχετικά απώλειες, σύμφωνα με τις δηλώσεις των Ισραηλινών.

Στην ουσία, μετά από τρεις μήνες επιχειρήσεων και έχοντας ρίξει στα 365 τετραγωνικά χλμ. της Λωρίδας της Γάζας, βόμβες που έχουν ισοδύναμη εκρηκτική ισχύ ίση με 4 ατομικές βόμβες (τύπου Χιροσίμα), ο ισραηλινός στρατός παραδέχτηκε ότι δεν έχει επιφέρει συντριπτικά πλήγματα σε έναν στρατιωτικά υποδεέστερο αντίπαλο, ο οποίος μάλιστα δεν έχει ούτε την πολυτέλεια σταθερού ανεφοδιασμού! Εντυπωσιακή παραδοχή για έναν στρατό που έχει επιστρατεύσει (σύμφωνα με όσα λέει ο ίδιος) τριακόσες χιλιάδες εφέδρους και που φημιζείται για τις μαχητικές του επιδόσεις. Η Παλαιστινιακή Αντίσταση συνεχίζει με αμείωτη ένταση και ρυθμό να πλήττει όπου βρει τους εισβολείς σιωνιστές στο έδαφος της Λωρίδας της Γάζας, αλλά και στη Δυτική Όχθη, όπου σημειώνονται διαδηλώσεις!

Ήδη, οι δυνάμεις του Ισραήλ ξεκίνησαν μια σταδιακή απόσυρση όταν άνοιξε το θέμα της «δημιουργίας ζωνών ασφαλείας» μέσα και έξω από τη Λωρίδα της Γάζας. Αναφέρεται πως η αποχώρηση έγινε στις περιοχές Sheikh Radwan, Tal Al-Hawa, Sheikh Ajlin, Al-Rimal, Beit Lahia και Beit Hanoun.

Αρχές Γενάρη, οι σιωνιστές, κάτω από τις βαριές απώλειες που υπέστησαν στη βόρεια Λωρίδα της Γάζας, απέσυραν 8 ταξιαρχίες αφήνοντας μόνο τις 4! Μεταξύ αυτών που απέσυραν και η ονομαστή Ταξιαρχία «Γκολάνι»! όμως ακόμα και αυτές οι 4 ταξιαρχίες που παρέμειναν έλαβαν εντολή να υποχωρήσουν μετά τα βαριά χτυπήματα που δέχτηκαν τα τανκς, οι μπουλντόζες και τα τζιπ στις περιοχές Shuja'iya, al-Daraj και al-Tuffah. Η υποχώρησή τους ξεκίνησε λόγω της αδυναμίας των Ισραηλινών να εισδύσουν πιο βαθιά στις περιοχές αυτές, καθώς συναντούσαν όλο και σκληρότερη αντίσταση και είχαν μεγάλες απώλειες.

Ούτε η αλλαγή της τακτικής από τον στρατό του Ισραήλ τους ωφέλησε. Οι Σιωνιστές δοκίμασαν να εισβάλουν σε διαφορετικά σημεία στη Λωρίδα κατά τη διάρκεια της νύχτας, επειδή τα τανκς τους διαθέτουν τεχνολογική υπεροχή με τα στρατιωτικά συστήματα νυχτερινής όρασης. Πολύ γρήγορα όμως ήρθε κι η απάντηση από το παλαιστινιακό αντάρτικο, που μπόρεσε κι αυτό με επιτυχία να διεξάγει νυκτερινές επιδρομές -πολλές φορές βιντεοσκοπώντας τις- και να απαντά στις ισραηλινές επιθέσεις! Σε πολλά βίντεο που έχουν αναρτηθεί στο διαδίκτυο φαίνονται τέτοιες συγκρούσεις. Αυτά τα στιγμιότυπα των μαχών αποδεικνύουν πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι η αντίσταση των αποφασισμένων μαχητών μόνο με ένα ρουκετοβόλο, απέναντι στα πανάκριβα τεθωρακισμένα τανκς και μηχανοκίνητα οχήματα! Η παραδοχή των εκπροσώπων του ισραηλινού στρατού, πως μέχρι τώρα έχει καταφέρει να εξουδετερώσει μόνο τα τρία από τα τριάντα τάγματα της Χαμάς (δηλ το 10%!) επιβεβαιώνει τα παραπάνω.

Σημαντικές είναι και οι απώλειες των ισραηλινών στρατιωτών σε νεκρούς και τραυματίες. Πρόσφατη επίσημη δήλωση

κάνει λόγο για 500 στρατιώτες νεκρούς (που σημαίνει πως οι πραγματικές απώλειες μάλλον είναι περισσότερες). Παρά τη λογοκρισία που ισχύει, η ισραηλινή εφημερίδα Yedioth Ahronoth αναφέρει ότι μέχρι στιγμής «Ο επίσημος αριθμός των τραυματιών στρατιωτών από τον πόλεμο της Γάζας είναι 2.300...», ενώ, με βάση διαρροές από το υπουργείο Άμυνας, υπολογίζεται ότι 12.500 στρατιώτες θα αναγνωριστούν ως ανάπηροι!

Το στρατιωτικό αδιέξοδο και οι απώλειες οδήγησαν στην «Τρίτη Φάση» των επιχειρήσεων κατά τους ισραηλινούς ιθύνοντες. Ανακοινώθηκε ότι:

- σταματούν οι μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις,
- αποσύρονται δυνάμεις του ισραηλινού στρατού, όπως αναφέραμε, ενώ άλλες θα διατεθούν σε άλλα μέτωπα, στον βορρά, στα σύνορα με τον Λίβανο,
- πολλοί έφεδροι θα απολυθούν, ώστε να επαναλειτουργήσει η ισραηλινή οικονομία,
- οι επιχειρήσεις στη Γάζα θα είναι από εδώ και πέρα πολύ «συγκεκριμένες». Κάνοντας χρήση των «νεκρών ζωνών» (δηλαδή των ανασκαμμένων και «επίπεδων» περιοχών που έχουν δημιουργήσει οι μπουλντόζες και οι βομβαρδισμοί του στρατού) ο φασιστικός στρατός κατοχής θα ενεργεί επιδρομές οποτεδήποτε κρίνει και ενάντια σε οτιδήποτε ορίζεται ως στόχος.

Φυσικά η αεροπορία και το πυροβολικό θα συνεχίσουν το δολοφονικό-καταστροφικό έργο τους.

Κλείνοντας αυτή την σύντομη αναφορά, να το ξαναπούμε: Η ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού ήδη έχει καταφέρει να «στριμώξει» τους σιωνιστές και τους ιμπεριαλιστές που τους στηρίζουν. Αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι η δύναμη κρύβεται στην κνήμη των όπλων των λαών που αγωνίζονται για το δικό τους!

Γερμανία

Άνευ προηγούμενου κυνήγι του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη

Στις 15 Δεκέμβρη φοιτητικές οργανώσεις υπό τον τίτλο «FU Students for a Free Palestine» προχώρησαν σε κατάληψη του κεντρικού αμφιθεάτρου στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο Βερολίνου αφού δεν τους παραχωρήθηκε από τη διοίκηση του πανεπιστημίου. Διαμαρτυρόμενοι για το γεγονός πως η φωνή των φοιτητών που υποστηρίζουν τον δίκαιο αγώνα των Παλαιστίνιων φημιζείται, πραγματοποίησαν εκδήλωση-συζήτηση, ενώ στο φουαγιέ ανάρτησαν πανό και έκθεση με φωτογραφικό και ενημερωτικό υλικό. Η διοίκηση του πανεπιστημίου αρχικά έδωσε περιθώριο κάποιων ωρών για να εκκενωθεί ο χώρος. Παράλληλα, μέλη οργάνωσης εβραίων φοιτητών συγκεντρώθηκαν στο χώρο με σκοπό να καταστρέψουν το αναρτημένο υλικό και να εισβάλουν στο χώρο της εκδήλωσης. Οι διοργανωτές περιφρούρησαν την εκδήλωσή τους και αρνήθηκαν την είσοδο στο χώρο όσων θεωρούσαν επικίνδυνους. Αυτό έδωσε το πρόσχημα στις αρχές του πανεπιστημίου να καλέσουν την αστυνομία και να εκκενώσουν το χώρο με βίαιο τρόπο. Η αστυνομία επιλεκτικά και βάσει φυλετικού προφίλ κράτησε πάνω από 20 φοιτητές.

Το γεγονός αυτό, όπως είναι φυσικό, παρουσιάστηκε με συκοφαντίες από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, προβάλλοντας μόνο κάποιους εβραίους φοιτητές, αποκρύπτοντας πως είναι μέλη πρόσφατα συσταθείσας φοιτητικής οργάνωσης αλλά με πλούσια δράση παρενόχλησης φιλοπαλαιστινιακών εκδηλώσεων. Έκαναν λόγο για προκλητική και βίαιη συμπεριφορά από τους διοργανωτές και για «αποκλεισμό βασισμένο σε καταγωγή ή θρησκεία». Κατηγόρησαν δε τους συμμετέχοντες για τρομοκρατία και αντισημιτισμό. Οι κατηγορίες ήταν τόσο υπερβολικές, που η ίδια η διοίκηση του πανεπιστημίου αναγκάστηκε να διαψεύσει τα περί τρομοκρατίας και αποκλεισμού, κρατώντας όμως ίσες αποστάσεις, σημειώνοντας πως «δεν υπάρχει χώρος για αντισημιτισμό, ρατσισμό και διακρίσεις». Το Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου έχει υιοθετήσει, όπως τα περισσότερα γερμανικά πανεπιστήμια, τον ορισμό του αντισημιτισμού του IHRA (International Holocaust Remembrance Alliance - Διεθνής Συμμαχία Μνήμης του Ολοκαυτώματος). Ολοένα και πιο καθαρά όμως ο ορισμός αυτός χρησιμοποιείται για τον περιορισμό της ελευθερίας του λόγου και τη φίμωση της κριτικής προς τις πολιτικές του Ισραήλ.

Από τον Οκτώβρη, οπότε και ξεκίνησε ο πόλεμος στη Γάζα, πραγματοποιούνται δράσεις, συζητήσεις, διαδηλώσεις. Καθώς όμως η καταστροφή της Γάζας έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που θα μπορούσε να συγκριθεί με τους πιο καταστροφικούς πολέμους στην ιστορία της ανθρωπότητας, το Ισραήλ βομβαρδίζει αδιακρίτως, δολοφονεί, στερεί ηλεκτρισμό, καύσιμα, φαγητό και νερό, στερεί σε περισσότερα από δύο εκατομμύρια Παλαιστίνιους ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, πληθαίνουν και ακούγονται πιο δυνατά οι φωνές που απαιτούν τον τερματισμό του πολέμου. Είναι δύσκολο να τηρεί κάποιος ίσες αποστάσεις.

Κάθε διαδήλωση υπέρ του παλαιστινιακού λαού απαγορεύεται την ίδια στιγμή που επιτρέπεται κάθε διαδήλωση υπέρ του Ισραήλ. Αυτό συνέβη και το βράδυ της 29ης Δεκεμβρίου, οπότε και συγκεντρώθηκε κόσμος σε κεντρική συνοικία του Βερολίνου. Η δημοτική και ομοσπονδιακή αστυνομία (περίπου 5.000) απαγόρευσε στους συγκεντρωμένους να πραγματοποιήσουν τη διαδήλωσή τους, την ίδια στιγμή που επέτρεψε την αντιδιαδήλωση σιωνιστών. Το σύστημα απέδειξε για άλλη μια φορά ποιον υποστηρίζει.

Συνέχιση της σιωνιστικής σφαγής-αντοχή της αντίστασης στην Παλαιστίνη

Επέκταση και διάχυση των πολεμικών κινδύνων στη Μέση Ανατολή

Ηρωική ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση αντέχει και προκαλεί σοβαρές απώλειες στο σιωνιστικό στρατό παρά τη συνεχιζόμενη γενοκτονική σφαγή εναντίον του άμαχου πληθυσμού της Λωρίδας της Γάζας. Παράλληλα οι Παλαιστίνιοι στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη δεν σταματούν τις διαδηλώσεις τους εν μέσω κλιμάκωσης των δολοφονικών επιθέσεων από τον κατοκτικό στρατό και τους εποίκους. Έτσι, έχει μεγαλώσει η διεθνής κατακραυγή για τα σιωνιστικά εγκλήματα και τους αμερικάνους και ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές που τα στηρίζουν. Αλλά όχι μόνο αυτό! Αυτές οι εξελίξεις προκαλούν ολόένα και μεγαλύτερα προβλήματα στην ισραηλινή ηγεσία, στις ΗΠΑ και στις αναμεταξύ τους σχέσεις. Στα προβλήματα και στα βραχυκυκλώματά της, η ισραηλινή ηγεσία, που φαίνεται να βρίσκεται σε ανοιχτή γραμμή με κάποια τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου που επιδιώκουν την ένταση, απαντά με ολόένα και μεγαλύτερους τυχοδιωκτισμούς, που επεκτείνουν και διαχέουν τους πολεμικούς κινδύνους σε όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Αδιέξοδα και τυχοδιωκτισμοί

Στην πρόσφατη εκτέλεση του ιρανού υποστράτηγου στη Δαμασκό αλλά και την εντατικοποίηση των ισραηλινών βομβαρδισμών εναντίον αεροδρομίων στη Συρία είχαμε τη σαφέστατη κλιμάκωση με την εν ψυχρώ δολοφονία του μέλους του Πολιτικού Γραφείου της Χαμάς και αναπληρωτή επικεφαλής της παλαιστινιακής οργάνωσης, Σαλάχ αλ-Αρούρι, σε προάστιο της Νότιας Βηρυτού, που αποτελεί μάλιστα και προπύργιο της λιβανέζικης Χεζμπολάχ. Συνάμα είχαμε την πολύνεκρη διπλή βομβιστική επίθεση στο Ιράν, την πραγματοποίηση της οποίας ανέλαβε το «εργαλείο» ISIS. Ειδικά για

την τελευταία επίθεση, το ερώτημα ποιος ακριβώς -μόνο το Ισραήλ ή και οι ΗΠΑ και «ποιες» ΗΠΑ- βρίσκεται πίσω από την επιχείρηση που πραγματοποίησε το «εργαλείο», είναι σημαντικό, διότι συνδέεται με το ποιος επιδιώκει να σύρει το Ιράν σε μια πολεμική σύγκρουση.

Η δολοφονία του αναπληρωτή επικεφαλής της Χαμάς στόχευε στον τορπιλισμό των συζητήσεων που είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται για μια νέα -αυτή τη φορά μεγαλύτερη ή και διαρκή- εκκείρεια. Αν και πέτυχε βραχυπρόθεσμα το στόχο της, οι κατοπινές εξελίξεις θα δείξουν εάν τελικά γυρίσει ή όχι μπούμερανγκ στους ισραηλινούς εμπνευστές της.

Πάντως, τις μέρες που δολοφονούνταν ο Αλ Αρούρι, το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ ακύρωνε μία βασική ρύθμιση της υπεραντιδραστικής «δικαστικής μεταρρύθμισης» της κυβέρνησης Νετανιάχου, που είχε προκαλέσει το πρώτο εξάμηνο του 2023 μαζικές διαμαρτυρίες ισραηλινών πολιτών. Εν τω μεταξύ, στο σιωνιστικό υπουργικό συμβούλιο επικρατούσε ένα χάος αντεγκλήσεων, με τους (πιο...) ακροδεξιούς υπουργούς να ωρύνονται μετά την ανακοίνωση του επικεφαλής του στρατού ότι ξεκινά έρευνα για τις ευθύνες του αιφνιδιασμού της 7ης Οκτώβρη. Επιπλέον, οι δηλώσεις των ίδιων ακροδεξιών υπουργών για μαζικό εκτοπισμό των εκατομμυρίων της Λωρίδας, που αποκάλυπταν ακόμη μια φορά το σχέδιο συνολικά του σιωνιστικού Ισραήλ, προκαλούσε την άμεση αντίδραση των ΗΠΑ. Στις δηλώσεις αυτές η Ουάσιγκτον έβλεπε πως η κυβέρνηση Νετανιάχου συνεχίζει να αγνοεί τις αμερικανικές στοχεύσεις και να προκαλεί τα αραβικά καθεστώτα, για τα οποία φυσικά -για τους δικούς τους λόγους- η παραμονή των Παλαιστίνιων στη Λωρίδα της Γάζας αποτελεί όρο για μια οποιαδήποτε μελλοντική συμβολή ή έστω ανοχή τους στους αμερικανικούς σχεδιασμούς για την περιοχή.

Παράλληλα οι εξελίξεις στη Λωρίδα της Γάζας δεν ήταν οι καλύτερες για τους σιωνιστές. Μπορεί, εξαπολύοντας τερατώδεις βομβαρδισμούς κατοικημένων περιοχών, να προκαλούν καθημερινά εκατόμβες νεκρών, παιδιών και γυναικών ως επί το πλείστον, αλλά και να στερεί εγκληματικά το φαγητό, το νερό, το ρεύμα, την ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη από τους Παλαιστίνιους, οδηγώντας τους στην πείνα και στον θάνατο. Όμως ο αδόλωτος λαός της Παλαιστίνης δεν σκύβει το κεφάλι, αγωνίζεται. Όπως καταδεικνύει η ανακοίνωση του ισραηλινού στρατού για αποχώρηση πέντε ταξιαρχιών (μεταξύ αυτών και των επίλεκτων) από τη Βόρεια Γάζα, οι ένοπλες αντιστασιακές οργανώσεις του παλαιστινιακού λαού έχουν προκαλέσει σοβαρές απώλειες στα κατοκτικά στρατεύμα-

τα, κάτι που φαίνεται να επαναλαμβάνεται τώρα και στη Νότια Γάζα (Χαν Γιουνίς και όχι μόνο).

Έτσι, δίπλα στην εσωτερική πολιτική κρίση που βιώνει το Ισραήλ και τη δυσανεξία των μεγάλου αφεντικού στην Ουάσιγκτον, ήρθε να προστεθεί και το εντεινόμενο στρατιωτικό αδιέξοδο που από την αρχή επισήμαιναν, πάντα κεκλεισμένων των θυρών, στην κυβέρνηση Νετανιάχου οι ιμπεριαλιστές προστάτες της.

Ισραήλ-ΗΠΑ: αντιθέσεις, προβλήματα και σχεδιασμοί

Η επίσκεψη Μπλίνκεν στην περιοχή - η πέμπτη από τη στρατιωτική επιχείρηση της 7ης Οκτώβρη- είχε πολλαπλούς στόχους, όλοι τους εστιασμένοι στο σκοπό της επανάκτησης της πρωτοβουλίας των κινήσεων και της επικυριαρχίας των ΗΠΑ στην περιοχή. Πρωταρχικός στόχος, να κλιμακώσουν την πίεση στην ηγεσία του Ισραήλ, ώστε να δημιουργηθεί ένα πλαίσιο και να αναζητηθεί ένας δρόμος απεμπλοκής από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Εξίσου σημαντικός στόχος ήταν να πιέσει τις ηγεσίες των αραβικών καθεστώτων αλλά και την Παλαιστινιακή Αρχή, αλλά και να διαπιστώσει με ποιες προϋποθέσεις είναι διατεθειμένες να συνδράμουν στο σχέδιασμά της «επόμενης μέρας». Αυτοί οι στόχοι έχουν δύο βασικές και αλληλένδετες πλευρές: την υπονόμηση/απομόνωση του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του παλαιστινιακού λαού και την επανέναρξη της προσέγγισης αραβικών καθεστώτων με το Ισραήλ μέσω του λεγόμενου σχεδίου του «δύο κρατών».

Το ταξίδι του προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής στο Αμάν της Ιορδανίας αμέσως μετά τη συνάντησή του με τον Μπλίνκεν, για να παραστεί στην τριμερή συνάντηση με τον ιορδανό μονάρχη και τον αιγύπτιο πρόεδρο, και η ανακοίνωση των στόχων της συνάντησης (για την επίτευξη εκκείρειας, την αποτροπή του εκτοπισμού των Παλαιστίνιων και την εισροή ανθρωπιστικής βοήθειας στη Λωρίδα) δείχνει να είναι ένα πλαίσιο που συμφωνήθηκε με τις ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ, όπως δεν θα κουραστούμε να επισημαίνουμε, δεν διαπραγματεύονται τη στήριξη τους στο σιωνιστικό κράτος. Οι εξελίξεις όμως από την 7η Οκτώβρη και έπειτα δημιουργούν ολόένα και μεγαλύτερα βραχυκυκλώματα στη μεσανατολική τους πολιτική, εν μέσω μάλιστα σοβαρών ανακατατάξεων που προκαλούν τα «χωσίματα» Ρωσίας και Κίνας, τα οποία πολλαπλασιάζουν τα προβλήματα.

Οι «Συμφωνίες του Αβραάμ» και ειδικότερα η προσέγγιση Ισραήλ - Σαουδικής Αραβίας που προωθούνταν το Σεπτέμβρη έχει παγώσει επ' αόριστον. Σε πλήρη αντίστιξη από την προηγούμενη εξέλιξη, στις αρχές του νέου χρόνου η Σαουδική Αραβία μαζί με τον «προαιώνιο εχθρό» της, Ιράν, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, την Αιθιοπία και την Αίγυπτο εντάσσονταν και επίσημα στο σχήμα των BRICS.

Σαν να μην έφταναν τα υπόλοιπα προβλήματα και βραχυκυκλώματα, την προηγούμενη εβδομάδα η ιρακινή κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι σχηματίζει μια

επιτροπή η οποία θα προετοιμάσει τον τερματισμό της υπό τις ΗΠΑ αποστολής του «διεθνούς συνασπισμού ενάντια στον ISIS» στη χώρα!

Σημαντική πλευρά των εξελίξεων αποτέλεσε και το γεγονός πως η ατελείωτη σφαγή στη Γάζα ενεργοποίησε (είτε αυτόνομα είτε μετά από ιρακινή παραίνεση) δυνάμεις όπως οι Χούθι, που πρόσθεσαν έναν ακόμη πονοκέφαλο στα αμερικανικά και γενικότερα δυτικά επιτελεία -με τις επιθέσεις τους στα πλοία που κατευθύνονταν ή συνδέονταν με το σιωνιστικό Ισραήλ και με δεδομένο ότι από την Ερυθρά Θάλασσα και τη Διώρυγα του Σουέζ περνά το 10% του παγκόσμιου εμπορίου. Επιπρόσθετα, η Ερυθρά Θάλασσα και η Διώρυγα του Σουέζ ήταν κομβικό τμήμα της ανταγωνιστικής προς τον κινέζικο «δρόμο του μεταξίου» διαδρομής που οι ΗΠΑ συμφώνησαν μεταξύ άλλων κρατών και με την Ινδία, επίσης τον περασμένο Σεπτέμβρη.

Η ναυτική επιχείρηση που σκάρωσαν οι ΗΠΑ για την «προστασία του ασφάλειας του εμπορίου» σίγουρα αποτελεί μια επίδειξη δύναμης προς τους Χούθι και όχι μόνο. Ωστόσο, δεν κατάφεραν να σύρουν στην επιχείρηση παρά μόνο τη Γερμανία, με τη Γαλλία, την Ισπανία και την Ιταλία να διαφοροποιούνται. Γεγονός που, ανεξάρτητα εάν αναδεικνύει για μια ακόμη φορά τη στρατηγική αναπηρία της ΕΕ, δεν είναι και η πιο καλή εξέλιξη για την Ουάσιγκτον. Αλλά και η συμμετοχή, από τις αραβικές χώρες, μόνο του Μπαχρέιν δείχνει το μέγεθος της δυσανεξίας των τοπικών κλικών έναντι των ΗΠΑ.

Επιπρόσθετα θα επισημαίναμε πως τόσο αυτή όσο και όλες οι κινήσεις των ΗΠΑ στην περιοχή, αν δεν θέλουν να αυτοτραυματίσουν τους σχεδιασμούς τους για την περιοχή, είναι αναγκασμένες να μην ξεπερνούν ένα όριο. Με άλλα λόγια, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να ισορροπήσουν σε ένα ολόένα και πιο δυσδιάκριτο πλαίσιο υποστήριξης του Ισραήλ από τη μια και από την άλλη κινήσεων επανάκτησης του ελέγχου και της επιρροής στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, για την οποία δεν φτάνει μόνο το σιωνιστικό μαντρόσκυλο.

Αυτό το δυσδιάκριτο όριο, συνολικότερα η δυναμική των εξελίξεων αλλά και το γεγονός πως μια σπύθα αρκεί για να αναφλεγεί η περιοχή δημιουργούν σοβαρή ανησυχία στις ΗΠΑ μιας και, τουλάχιστον μέχρι τώρα, φαίνεται ότι η κυρίαρχη προσέγγιση των αμερικανικών επιτελείων δείχνει την εξής κατεύθυνση: δεν είναι προς το συμφέρον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού το άνοιγμα ενός τέτοιου μετώπου. Την ίδια στιγμή μάλιστα που οι έως τώρα εξελίξεις ήδη έχουν προκαλέσει σοβαρά μπλοκαρίσματα στο μέτωπο της Ουκρανίας, εντεινώντας με τη σειρά τους τους εσωτερικούς διχασμούς.

Βέβαια, τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί αφού, όπως μας έχει αποδείξει πολλές φορές, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός λειτουργεί τυχοδιωκτικά, επιλέγει τη «φυγή προς τα εμπρός», πιστεύοντας ότι έτσι μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα αδιέξοδά του. Ίδωμεν.

Ουκρανία

Για τη δυτική προπαγάνδα, τα «καύσιμα» τέλειωσαν Το πεδίο ξεκαθαρίζει, αλλά η επόμενη μέρα παραμένει περίπλοκη

Τόσο τα δημοσιεύματα σε ΗΠΑ και Ευρώπη όσο και οι δηλώσεις δυτικών αξιωματούχων προδικάζουν μία και μόνη εξέλιξη της σύγκρουσης στην Ουκρανία: πλήρη επικράτηση των Ρώσων αφού δεν διαφαίνεται αξιόπιστο σχέδιο για το πώς η Ουκρανία θα ξεπεράσει τις προκλήσεις στο πεδίο της μάχης. Τα πραγματικά δεδομένα δείχνουν πως το Κίεβο έχει χάσει εντελώς την πρωτοβουλία σε όλους τους τομείς του μετώπου, ενώ οι ρωσικές επιδρομές σε στόχους σε όλη την Ουκρανία αυξάνονται.

Εδώ και αρκετό καιρό η Μόσχα εδραίωνει τον έλεγχο της στη μία όχθη του ποταμού Δνείπερου, ο οποίος αποτελεί τον γεωγραφικό πυρήνα της Ουκρανίας και την οικονομική ραχοκοκαλιά της. Η σημερινή γραμμή του μετώπου στην περιφέρεια Χερσώνα διαμορφώθηκε το Νοέμβριο του 2022, όταν οι ρωσικές δυνάμεις αποσύρθηκαν από την ομώνυμη πόλη. Έκτοτε στην περιοχή έχουμε απεγνωσμένες προσπάθειες του Κιέβου να δημιουργηθούν προγεφυρώματα στην αριστερή όχθη του ποταμού Δνείπερου. Η σκοπιμότητα αυτού του εγχειρήματος, που συνεχίζεται αποκλειστικά για λόγους προπαγάνδας, «αποτελεί μυστήριο» όχι μόνο για δυτικούς αναλυτές, αλλά και για ουκρανούς στρατιώτες και αξιωματικούς.

Η εφημερίδα Dumskaaya της Οδησού χαρακτηρίσε εγκληματικές τις προσπάθειες «να κρατηθούν αυτά τα μικροσκοπικά κομμάτια γης» και οι New York Times αποκαλούν την όλη επιχείρηση «αποστολή αυτοκτονίας». Η Βρετανική Daily Express αναφέρει: «στη Δύση πλέον κατανοούν ότι για να επιτευχθεί ειρήνη στην Ουκρανία, η χώρα θα πρέπει να διαιρεθεί», σημειώνοντας ότι «περισσότεροι Ουκρανοί είναι έτοιμοι για εδαφικές παραχωρήσεις προς τη Ρωσία». Όλα αυτά πάντως προδικάζουν άδεια Ζελένσκι.

Κάπως έτσι η πραγματικότητα αρχίζει να επιβάλλεται πάνω από την αφήγηση. Όσοι έλεγαν αυτά τα «ηττοπαθή μηνύματα» πριν, χαρακτηρίζονταν «προπαγαν-

διστές του Πούτιν», τώρα στα κυρίαρχα μέσα δυτικά ΜΜΕ τέτοια μηνύματα πολλαπλασιάζονται σταδιακά, πράγμα που σημαίνει πως υπάρχει «άνωθεν εντολή» να προετοιμαστεί το κοινό για τα χειρότερα. Η κατοχή μεγάλων τμημάτων της Ουκρανίας από τη Ρωσία εντείνει την, ήδη υπάρχουσα, πολιτική πόλωση στη Δύση και ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, όπου και ξεκίνησε η προεκλογική εκστρατεία. Πολλοί, κυρίως στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, υποστηρίζουν ότι τα δισεκατομμύρια δολάρια που έχει δαπανήσει η Ουάσινγκτον για την υποστήριξη της αντίστασης της Ουκρανίας ήταν όλα άχρηστα!

Το κρίσιμο ζήτημα αφορά το πώς θα διαχειριστούν ΗΠΑ, NATO, ΕΕ την επόμενη μέρα. Το Stratfor (αποκαλούμενο και «σκιάδης CIA») εξηγεί γιατί είναι καταστροφή (για όλους!) μία ρωσική νίκη στην Ουκρανία. Το χρηματοοικονομικό Bloomberg με τη σειρά του αναρωτιέται: «Τι θα γίνει αν κερδίσει ο Πούτιν;». Δεν είναι απλώς ρητορικό ερώτημα. Είναι κόκκινος συναγεμρός! Για τους αμερικανονατοϊκούς, η επόμενη μέρα δεν πρέπει να καταγραφεί ως νίκη των Ρώσων. Αλλά πώς;

Η συνέχιση της σύγκρουσης, με τους διαμορφούμενους όρους, επιβάλλει τη μετάβαση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης σε μια μακροπρόθεσμη φάση, προετοιμάζοντας το έδαφος για κλιμάκωσή της σε περιφερειακή στρατιωτική σύγκρουση, με το ενδεχόμενο εμπλοκής μελών του NATO, όπως η Πολωνία, η Ουγγαρία και η Ρουμανία. Σε μια τέτοια εξέλιξη η Ρωσία ξεκαθάρισε ότι οι στρατηγικές στρατιωτικές εγκαταστάσεις του NATO σε διάφορες χώρες αποτελούν στόχους ακόμα και με τακτικά πυρηνικά όπλα! Αυτό θα οδηγούσε τη στρατιωτική αντιπαράθεση μεταξύ Ρωσίας -NATO από το πλαίσιο ενός περιφερειακού πολέμου σε γενικευμένη πολεμική σύγκρουση.

Ενδεχόμενα οι ΗΠΑ να επιχειρήσουν μετάβαση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης με τη Ρωσία με ένα «πάγωμα της σύγκρουσης» και, στη συνέχεια, ενίσχυ-

ση της Ουκρανίας σε πιο «ομαλές συνθήκες». Στρατηγικά αυτό σημαίνει να παραμείνει «γκρίζα ζώνη» και πρακτικά αναβολή της ένταξης σε ΕΕ και NATO. Ωστόσο αυτό προϋποθέτει συμφωνίες «τύπου Μινσκ». Όμως η Ρωσία δεν δείχνει να έχει λόγους να διανύσει διάστημα παρόμοιο με το 2014 - 22!

Αν η επόμενη μέρα καταγραφεί ως νίκη της Ρωσίας, αυτό θα αποτελέσει βαθιά τομή στις γεωπολιτικές ισορροπίες. Ένας πιθανός στόχος για τη Ρωσία το 2024 μπορεί να είναι η «απελευθέρωση» των κύριων τμημάτων της Νοβορωσίας και στρατηγικά σημαντικών περιοχών, όπως το Χάρκοβο και η Οδησός. Ο έλεγχος της τελευταίας θα παρέχει πρόσβαση στην Υπερδνειστερία, γεγονός που αποτελεί ρήγμα στη σημερινή περικύκλωσή της από το NATO.

Αμερικανοί στρατιωτικοί αναλυτές έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η σύγκρουση στην Ουκρανία αποκάλυψε σοβαρά προβλήματα για την πολεμική τους μηχανή (NATO), αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τα όρια ισχύος της Ουάσινγκτον και την αναξιοπιστία των δεσμεύσεών της, αφού από το «για όσο χρειαστεί» καταλήγει στο «για όσο μπορούμε». Η ήττα του ουκρανικού σχεδίου της Δύσης όχι μόνο θα καταδείξει την απαξίωση του NATO και την αδυναμία του να υπερασπιστεί τους συμμάχους του, αλλά θα αφήσει επίσης τη Ρωσία σε θέση ισχύος και ενισχυμένης αξιοπιστίας σε πολιτικοστρατιωτικά θέματα, έχοντας κάθε λόγο να αισθάνεται ότι μπορεί και περισσότερα. Αυτό θα είχε ιδιαίτερα σημαντικές επιπτώσεις και σε άλλες περιοχές.

Αν η επόμενη μέρα καταγραφεί ως νίκη της Ρωσίας, τότε:

- Η Ρωσία, εκτός του ότι θα έχει ενσωματώσει 4 νέες περιοχές στην επικράτειά της, θα βγει από αυτόν τον πόλεμο καλύτερα προετοιμασμένη ως στρατιωτική, οικονομική και πολιτική δύναμη, διεκδικώντας ηγετική θέση και πρωταγωνιστικό ρόλο στις παγκόσμιες αποφάσεις.

- Η στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας

θα αποδειχτεί στο πεδίο και όχι στην προπαγάνδα, θέτοντας στην πράξη ζήτημα αλλαγής της ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ των δύο ανταγωνιστικών μπλοκ.

- Αυτό που κάποτε ήταν προσπάθεια περικύκλωσης (που η ένταξη της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο NATO το υπογράμμισε) αποτελεί τώρα μεγαλύτερο κίνδυνο και για τις δύο χώρες. Οι προηγουμένως ουδέτερες αυτές χώρες θα βρεθούν τώρα στη γραμμή πυρός των όπλων της Ρωσίας, έχοντας ανταλλάξει την ουδετερότητα με επισφάλεια.

- Η Ρωσική Ομοσπονδία αποδεικνύει ότι είναι ικανή να επιβιώνει και να ενδυναμώνει απέναντι στο μέτωπο ΗΠΑ-ΕΕ και στο... «πιο ενωμένο από ποτέ» NATO. Και αυτό το κύρος θα της προφέρει ενδεχόμενα πολλά διαπραγματευτικά πλεονεκτήματα.

Εάν η Ρωσία κερδίσει, θα ασκήσει πρωτοφανή πίεση τόσο στην προστάτιδα του «ελεύθερου κόσμου» Αμερική όσο και κύρια στην ΕΕ. Το «περισσότερο NATO στα σύνορα με τη Ρωσία» συμπληρώνεται πλέον διαζευκτικά με το ερώτημα «ή περισσότερη Ρωσία στα σύνορα του NATO;». Οι Στόχοι του Πούτιν ενισχύθηκαν, όπως φάνηκε στο ετήσιο διάγγελμα του. Οι δηλώσεις του υπογραμμίζουν την ενισχυμένη αυτοπεποίθηση της Μόσχας για την τροχιά του πολέμου στην Ουκρανία, για την οικονομία της Ρωσίας και τη μεγαλύτερη εδραίωσή της στην εξουσία ενόψει των προεδρικών εκλογών το Μάρτιο του 2024.

Όλα αυτά μπορεί για την ώρα να είναι μια προειδοποίηση για τις ΗΠΑ, αλλά μια προειδοποίηση βασισμένη σε μια ολοένα και πιο αδυσώπητη πραγματικότητα και σε αντίθεση με όλα όσα, τόσο δυνατά, προπαγάνδιζαν στην αρχή. Αλλά τέτοια «παιχνίδια» δεν τα κερδίζει στην αρχή, τα κερδίζεις στο τέλος!

Τελικά το ερώτημα «Τι θα γίνει αν κερδίσει ο Πούτιν» είναι ένας κόκκινος συναγεμρός για τις ΗΠΑ.

XB

Εκουαδόρ

Ο «εμφύλιος» με τις οργανωμένες συμμορίες οδηγεί τη χώρα σε κατάσταση πολιορκίας

Στο δεύτερο γύρο των πρώτων προεδρικών εκλογών, τον περασμένο Οκτώβρη, αναδείχθηκε ο Ντανιέλ Νομπόα, πρώην βουλευτής του κυβερνώντος κεντροδεξιού κόμματος και απροσδιόριστης ιδεολογικής τοποθέτησης (οι αναλυτές τον κατατάσσουν ανάμεσα στη σκληρή νεοφιλελεύθερη δεξιά και την κεντροαριστερά...), για να καλύψει το δεκαοκτάμηνο χρονικό διάστημα που απέμενε μέχρι τις τακτικές εκλογές, μετά την παραίτηση του προκατόχου του, Γκιγιέρμο Λάσο. Από την πρώτη στιγμή της ανάληψής των καθηκόντων του, ο Νομπόα υποσχέθηκε να πάρει δραστικά μέτρα για την πάταξη της βίας και για βελτίωση των βιοτικών συνθηκών του λαού. Δηλώνοντας δημαγωγικά πως προτίθεται να «διαλύσει το παλιό κατεστημένο της διαφθοράς», δεσμεύθηκε μέχρι και να αντιταχθεί στις πολυεθνικές εξορυκτικές εται-

ρείες που λυμαίνονταν τον πλούτο της χώρας - και που προκάλεσαν τις μεγαλύτερες εκδηλώσεις αντίστασης των ιθαγενών πληθυσμών το 2019.

Όμως το καθεστώς διαφθοράς είναι από καιρό παγιωμένο στο Εκουαδόρ, καθ' όλη τη χώρα αποτελεί σταυροδρόμι και διαμετακομιστικό κέντρο της διακίνησης ναρκωτικών από τα μεγάλα καρτέλ της Κολομβίας και του Περού. Υπάρχει αгаστή σύμπτωση και συμπαράταξη ανάμεσα σε κυβερνητικές υπηρεσίες, παράγοντες των πολυεθνικών και οργανωμένες εγκληματικές συμμορίες, με αποτέλεσμα την επικράτηση ενός άτυπου «εμφυλίου πολέμου» που κορυφώθηκε τις τελευταίες μέρες.

Στις 7 Γενάρη, ο αρχηγός μίας από τις ισχυρότερες συμμορίες, της Los Choneros, ο Χοσέ Αδόλφο Μασίας Βιγιαμάρ, διέφυγε από τη φυλακή της παραλιακής πόλης Γκουαγιακίλ την ημέρα της μεταγωγής

του σε κρατητήριο υψίστης ασφαλείας, μάλλον υποβοηθούμενος από δύο δεσμοφύλακες. Κατόπιν τούτου, ο Ντανιέλ Νομπόα κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης για 60 ημέρες, παρέχοντας στις αρχές την εξουσία να άρουν κάποια δικαιώματα ελεύθερης κυκλοφορίας των πολιτών και επιβάλλοντας στρατιωτικό νόμο στις φυλακές. Ακολούθησαν εξεγέρσεις σε διάφορα σωφρονιστικά ιδρύματα, με απαγωγές και δολοφονίες αστυνομικών.

Ως απάντηση, οι συμμορίες κήρυξαν πόλεμο ενάντια στις κρατικές αρχές και προέβησαν σε γενικευμένες, μεγάλης κλίμακας ένοπλες επιθέσεις σε φυλακές, αγορές, δρόμους και πανεπιστήμια. Σκληραίνοντας τη στάση του, ο πρόεδρος Νομπόα κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση ένοπλης εμφύλιας σύρραξης, βγάζοντας το στρατό στους δρόμους με σκοπό «την πάταξη των εγκληματικών ομάδων». Στις 9 του μηνός, ένοπλοι της συμ-

μορίας Los Choneros εισέβαλαν σε τηλεοπτικό στούντιο της Γκουαγιακίλ την ώρα του δελτίου ειδήσεων, κρατώντας ομήρους τους δημοσιογράφους. Την ίδια μέρα, χώροι του Προεδρικού Μεγάρου και άλλων κρατικών υπηρεσιών εκκενώθηκαν για λόγους ασφαλείας, ενώ τα καταστήματα και τα γραφεία έκλεισαν νωρίτερα. Μια άλλη ομάδα απήγαγε φοιτητές του Πανεπιστημίου της Γκουαγιακίλ. Επίσης, δύο άνθρωποι πυροβολήθηκαν στην κεντρική αγορά της πόλης.

Η κατάσταση παραμένει κρίσιμη και το ξέσπασμα της βίας δεν πρόκειται να κοπάσει μέχρις ότου αρθεί η κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Προφανώς, το όλο σκηνικό είναι ξένο προς τις ανάγκες και τις προσδοκίες των λαϊκών μαζών, που μοναδική διέξοδο έχουν την οργανωμένη πάλη ενάντια στη διαφθορά, τόσο των επίσημων κρατικών αρχών όσο και των εγκληματικών συμμοριών.



γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Κατεχόμενη Παλαιστίνη

Ισραηλινός μιλιταρισμός: Άρνηση, κρίση και ιστορικό αδιέξοδο

Όταν στις αρχές του περασμένου Σεπτεμβρίου, 230 νεαροί Ισραηλινοί επιχειρήσαν να οργανώσουν μια εκδήλωση την πρώτη ημέρα του σχολικού έτους στην οποία θα παρουσίαζαν δημόσια την άρνησή τους να υπηρετήσουν στον στρατό, στο κτίριο του ιστορικού και θεωρούμενου ως αριστοκρατικού γυμνασίου Herzliya στο Τελ Αβίβ, αντιμετώπισαν την οργισμένη κυβερνητική αντίδραση. Στο κείμενό τους έγραφαν πως δεν θα πήγαιναν στον στρατό όσο αυτός ελέγχονταν από τη δικτατορική -όπως τη χαρακτηρίζαν- κυβέρνηση Νετανιάχου και όσο αυτός συνέχιζε να δρα στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. Είχαν ανακοινώσει πως θα έκαναν την παρουσίαση σε συνδυασμό με αντιπολεμικά μαθήματα στις αίθουσες του Herzliya, προσκαλώντας την «Breaking the Silence» (Σπάζοντας τη Σιωπή) και εκπροσώπους Παλαιστίνων από τη γειτονιά Σέικ Τζάρα της ανατολικής Ιερουσαλήμ, γεγονός που έβαλε στο στόχαστρο και τον διευθυντή του γυμνασίου, Ζεβ Ντεγκάνι. Η εκδήλωση εν τέλει έγινε στον περίβολο του ιδρύματος και ο διευθυντής λίγες ημέρες αργότερα παραιτήθηκε σε ένδειξη αλληλεγγύης στους μαθητές. Ο Ντεγκάνι στα δεκαπέντε χρόνια που κατείχε αυτή τη θέση είχε γίνει κόκκινο πανί για τους υπουργούς Παιδείας, εξαιτίας των θέσεων που έπαιρνε ενάντια στην κατοχή και τον εκφασισμό της ισραηλινής εκπαίδευσης. Εκείνες τις ημέρες, κανένας από τους τολμηρούς νεαρούς δεν μπορούσε να φανταστεί σε πόσο σκληρές συνθήκες θα καλούνταν να υλοποιήσουν την άρνησή τους.

Ο 18χρονος Ταλ Μίτνικ ήταν από τους πρωτεργάτες εκείνης της πρωτοβουλίας μαζικής άρνησης. Τότε, σε ένα αφιέρωμα του διαδικτυακού περιοδικού +972 έλεγε: «Εγώ και άλλοι νέοι συνειδητοποιήσαμε ότι η δικτατορία που υπάρχει στο Ισραήλ και η δικτατορία που υπάρχει εδώ και δεκαετίες στα κατεχόμενα είναι αξεχώριστες καταστάσεις. Ο μεγάλος στόχος των πολιτικών και των εποίκων είναι να ενισχύσουν την κατοχή και την καταπίεση εντός του Ισραήλ και στα κατεχόμενα και να προσαρτήσουν τη Δυτική Όχθη... Για πολλούς από εμάς, οι διαδηλώσεις ενάντια στις επιχειρούμενες αλλαγές της κυβέρνησης Νετανιάχου ήταν μια αφύπνιση. Δεν ήμουν πολιτικά ενεργός πριν από τις διαδηλώσεις. Με έκαναν να καταλάβω τι σημαίνει να διαδηλώνεις ως κληρωτός μαζί με εκατοντάδες άλλους πριν από τη στράτευση και να λες "δεν θα υπηρετήσουμε"! Λίγο καιρό μετά απέδειξε πως πράγματι εννοούσε αυτά που είχε διακηρύξει. Δεν κλονίστηκε ούτε από το κύμα υστερίας που επικράτησε μετά τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου, όταν οι Παλαιστίνιοι μαχητές πραγματοποίησαν την μαζική έξοδο από την πολιορκημένη Γάζα. Έγινε ο πρώτος αντιρρησίας συνείδησης που φυλακίστηκε από την έναρξη του βάρβαρου πολέμου που κήρυξε το σιωνιστικό καθεστώς σε βάρος των Παλαιστίνων στη Λωρίδα. «Αρνούμαι να πιστέψω ότι περισσότερη βία θα φέρει ασφάλεια. Αρνούμαι να συμμετάσχω σε έναν πόλεμο εκδίκησης», δήλωσε ο Μίτνικ ανακοινώνοντας την απόφασή του έξω από το κέντρο κατάταξης

Τελ Χασομέρ. Λίγες ημέρες μετά, συνελήφθη και τώρα βρίσκεται στις στρατιωτικές φυλακές Neve Tzedek κοντά στη Νετάνια, εκτίοντας ποινή κράτησης 30 ημερών. Αν μετά από αυτές συνεχίσει να επιμένει, δεν αποκλείεται η φυλάκισή του να παραταθεί.

Το μειοψηφικό, αλλά θαρραλέο κίνημα αρνητών στράτευσης στον σιωνιστικό στρατό κατοχής έχει μια ιστορία περίπου σαράντα χρόνων. Η μεγάλη αρχή έγινε το 1982, όταν χιλιάδες έφεδροι αντιστάθηκαν στη στράτευση κατά τη διάρκεια της εισβολής του Ισραήλ στον Λίβανο και τουλάχιστον 160 από αυτούς φυλακίστηκαν. Μεγάλοι ήταν οι αριθμοί αφότου ξέσπασε η πρώτη Ιντιφάντα το 1987. Το 2003, σε μια ακόμη κορύφωση της ισραηλινής επιθετικότητας, επί κυβέρνησης του εγκληματία Σαρόν, 27 πιλότοι της πολεμικής αεροπορίας και 15 στρατιώτες της επίλεκτης μονάδας Σαγιερέτ Ματκάλ δηλώσαν πως αρνούνται να συμμετάσχουν σε επιθέσεις και στοχευμένες δολοφονίες Παλαιστίνων αγωνιστών στα κατεχόμενα. Είχε προηγηθεί η δήλωση 52 έφεδρων αξιωματικών και στρατιωτών τον Ιανουάριο του 2002, οι οποίοι αρνήθηκαν να υπηρετήσουν στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα. Πρόσφατα, στη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη δικαστική μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Νετανιάχου, 700 έφεδροι έκαναν δήλωση άρνησης στράτευσης ως κίνηση διαμαρτυρίας για αυτό που θεωρήσαν ως κατάλυση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Παρά το γεγονός πως μέχρι τώρα αυτές οι κινήσεις δεν μπόρεσαν να επηρεάσουν ιδιαίτερα την πολιτική του σιωνιστικού κράτους, είναι χαρακτηριστικό πως οι αντιδράσεις και οι αρνήσεις συνήθως ακολουθούν τις κρίσεις που δημιουργεί η παλαιστινιακή και αραβική αντίσταση στο εσωτερικό της ισραηλινής κοινωνίας, όταν αποκτά μαζικά και αποφασιστικά χαρακτηριστικά. Το ίδιο ισχύει, σε άλλη διάσταση, και μέσα στους στρατιωτικοπολιτικούς μηχανισμούς του κατοχικού κράτους, ιδιαίτερα στον στρατό, μιας και αυτός στην πλειοψηφία του αποτελείται από κληρωτούς και εφέδρους. Πριν τον Μίτνικ, ένας άλλος νεαρός, από τον Μάρτιο του 2023, ο 18χρονος Γιουβάλ Νταγκ υπήρξε σύμβολο του κινήματος. Φυλακίστηκε επανειλημμένα επειδή αρνήθηκε να ανταποκριθεί στις διαδοχικές κλήσεις να στρατευτεί, υιοθετήθηκε ως κρατούμενος για τις ιδέες του από τη Διεθνή Αμνηστία και η περίπτωση του έγινε γνωστή μέσα και έξω από το Ισραήλ. Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες η φυλάκιση ξεπέρασε τους τέσσερις και πέντε μήνες. Το δικτυο Mesarvot (Αρνήτριες), η οργάνωση Βετεράνων Yesh Gvul (Υπάρχει όριο) και άλλες μικρότερες ομάδες προτρέπουν και υποστηρίζουν τους αρνητές. Οι οργανώσεις αυτές, αν και δηλώνουν σεβασμό στην πράσινη κατοχική γραμμή του 1967, δηλώνουν σεβασμό στους ισραηλινούς νόμους και έχουν πασιφιστικά χαρακτηριστικά, αγωνίζονται σε πολύ δύσκολες συνθήκες, πηγαίνοντας κόντρα στο κυρίαρχο μιλιταριστικό ρεύμα.

Η στρατιωτική θητεία είναι υποχρεωτική για τους πολίτες του Ισραήλ με εβραϊκή καταγωγή. Εξαιρούνται μόνο οι



Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ την δήλωση του Ταλ Μίτνικ

twitter.com/prem_thakker/status/1739730931726864786

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ διαδικτυακά οργανώσεις αρνητών στράτευσης

<https://www.facebook.com/mesarvot/> και <https://www.yesh-gvul.org.il/english>

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο στο +972 για τις αντιδράσεις στην κυβέρνηση Νετανιάχου και τους νέους αρνητές, www.972mag.com/israeli-youth-draft-refusal-protests

ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ την έκδοση στα ελληνικά του βιβλίου του Kidron Peretz, «Αρνούμαι, Ισραηλινοί στρατιώτες - αρνητές στράτευσης διηγούνται τις εμπειρίες τους». Έκδοση της Αντιπολεμικής Διεθμιστικής Κίνησης το 2003

atheatoskosmosps.blogspot.com

υπερορθόδοξοι Εβραίοι Χαρεντίμ και ορισμένες άλλες μικρές κατηγορίες. Σχεδόν το 69% των ανδρών και το 56% των γυναικών στρατολογούνται για στρατιωτική θητεία σε ηλικία 18 χρόνων. Για τους άνδρες, η διάρκεια της είναι 32 μήνες και για τις γυναίκες 24 μήνες. Μέχρι τότε έχουν υποστεί μια συστηματική πλύση εγκεφάλου στην εκπαίδευση αλλά και σε όλη τη σφαίρα των κοινωνικών δραστηριοτήτων για τον αποφασιστικό ρόλο του στρατού στην επιβίωση του Ισραήλ. Λειτουργεί ακόμη το πρόγραμμα Gadna, δηλαδή τα τάγματα νεολαίας, στη διάρκεια του οποίου εφηβοί εκπαιδεύονται στη χρήση όπλων σε συνδυασμό με τη σχετική μιλιταριστική διαπαιδαγώγηση. Σε μια κοινωνία με διαφορετικές ιστορικές ρίζες, η οποία διατηρεί και αναπαράγει πολλές διαιρέσεις, η στράτευση αποτελεί βασικό (ακρογωνιαίο έχει χαρακτηριστεί) ενοποιητικό παράγοντα. Η θητεία θεωρείται ως ο βασικότερος θεσμός για την απόκτηση της ισραηλινής ταυτότητας, πύλη για την είσοδο στην επίσημη κοινωνική ιεραρχία και διαβατήριο για την εργασιακή και κοινωνική εξέλιξη. Ιδιαίτερα αυτό ισχύει για τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα και τις διάφορες κοινότητες Εβραίων μεταναστών που ήρθαν τις τελευταίες δεκαετίες στο Ισραήλ από τη Ρωσία, την Αφρική και αλλού. «Ένα έθνος που χτίζει έναν στρατό είναι ένα έθνος που χτίζει τον εαυτό του», αυτό είναι ένα γνωστό σύνθημα που απεικονίζει πολύ καλά τον κρίσιμο ρόλο του στρατού στην οικοδόμηση αυτού που σήμερα ονομάζεται Ισραήλ και η εξήγηση γιατί χωρίς τον μιλιταρισμό που είναι εγγενής στο σιωνιστικό κατοχικό κρατι-

κό-κοινωνικό εγχείρημα, αυτό δεν θα μπορούσε να επιβιώσει. Το κράτος που παρουσιάζεται ως η μοναδική δημοκρατία στη Μέση Ανατολή, μπορεί να έχει τα τυπικά χαρακτηριστικά μιας αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και να διατηρεί για πρόσχημα ορισμένες ελευθερίες, αλλά είναι απόλυτα δεμένο με τον σιωνιστικό μιλιταρισμό. Δεν είναι καθόλου σύμπτωση πως οι περισσότεροι πρωθυπουργοί από την εποχή του Γιγκάλ Αλόν και του Μπέγκιν ήταν είτε παλιά στελέχη των ενόπλων εβραϊκών τρομοκρατικών ομάδων είτε πρώην αξιωματικοί του στρατού.

Σύμφωνα με το Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη (SIPRI), το Ισραήλ ξόδεψε το 2022 το 4,5% του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες, χώρα η τεράστια αμερικάνικη βοήθεια που παίρνει. Είναι το κράτος-αποδέκτης της μεγαλύτερης στρατιωτικής βοήθειας από τις ΗΠΑ από τα χρόνια της ίδρυσής του. Μετά το Κατάρ, κατέχει τη δεύτερη θέση σε όλο τον κόσμο στην ετήσια κατά κεφαλή στρατιωτική δαπάνη (γύρω στα 2.500 δολάρια). Κτίζοντας μια πολεμική κοινωνία, σε συνδυασμό με την τεχνολογική υπεροπλία, οι ηγέτες του σιωνιστικού κράτους πίστεψαν πως θα κερδίσουν στο διηνεκές την ασφάλεια στα κατακτημένα εδάφη, υποτάσσοντας τους Παλαιστίνιους. Διαψεύστηκαν οδυνηρά! Όσα ακολούθησαν το πρωινό της 7ης Οκτωβρίου στην πολιορκημένη Γάζα και στην αιχμάλωτη Δυτική Όχθη θα αποτελέσουν μια τομή και για την ισραηλινή κοινωνία και τις ιστορικές βεβαιότητες της ηγετικής ομάδας της και πηγή μιας διαρκούς κρίσης και αδιεξόδων.

Η γυναίκα στο Ιράν

Λίγες μέρες πριν φύγει το 2023, απαχονίστηκε η Σαμίρα Σαμπζιάν από τις ιρανικές αρχές. Είχε μείνει δέκα χρόνια στη φυλακή, καταδικασμένη για τη δολοφονία του άντρα της. Την πάντρεψαν όταν ήταν 15 χρόνων, έκανε μαζί του δυο παιδιά και μετά από τέσσερα χρόνια γάμου τον σκότωσε. Ήταν ο μόνος τρόπος για να γλιτώσει από τους άγριους ξυλοδαρμούς του. Στο Ιράν δεν μπορεί μια γυναίκα να ζητήσει διαζύγιο, ακόμη κι αν αποδεδειγμένα κακοποιείται. Το 2023 απαχονίστηκαν 17 γυναίκες, γεγονός που κατατάσσει το Ιράν στην πρώτη θέση παγκοσμίως στις εκτελέσεις γυναικών. Λίγες μέρες αφότου μπήκε το 2024, η Ρόγια Χεσάμπτι τιμωρήθηκε σε 74 μαστιγώσεις και πρόστιμο για προσβολή της ισλαμικής ηθικής, επειδή δημοσίευσε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μια φωτογραφία της που είχε βγάλει χωρίς να φοράει μαντίλα (χιτζάμπ). «Η ποιινή των 74 μαστιγώσεων εκτελέστηκε σύμφωνα με τον νόμο και με τη σαρία», έγραφε η επίσημη ανακοίνωση. Η κυβέρνηση στέλνει μήνυμα πως δεν θα επιτρέψει χαλάρωση στην εφαρμογή του ισλαμικού νόμου.

Οι απείθαρχες γυναίκες έχουν πολλαπλασιαστεί, ιδιαίτερα στις πόλεις. Σε αυτό συνέβαλε η εξέγερση που ξέσπασε τον Σεπτέμβρη του 2022, όταν μαθεύτηκε ο θάνατος της 22χρονης Μασχά Αμινί από χτύπημα που δέχτηκε στο κεφάλι από αστυνομικό της Αστυνομίας Ηθών, επειδή δεν φορούσε σωστά τη μαντίλα. Η εξέγερση μπόλιασε με πείσμα πολλές γυναίκες, που συνέχισαν να μην τηρούν τους κανονισμούς εμφάνισης. Έτσι, τον Σεπτέμβρη του 2023, ψηφίστηκαν νέα πιο αυστηρά μέτρα για όσες δεν συμμορφώνονται και δόθηκε εντολή να πυκνώσουν οι περιπολίες της Αστυνομίας Ηθών. Η Ιρανή πολλές φορές έχει διαδηλώσει για τα δικαιώματά της. Έχει πάρει μέρος σε όλους τους αγώνες πριν την

ιρανική επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και μετά. Οι αγώνες της για δικαιώματα ενάντια στους περιορισμούς της σαρία συνδέονται με τους αγώνες της νεολαίας που πνίγεται κι αυτή κάτω από τα «πρέπει».

Η αντιπαράθεση του Ιράν με τις ΗΠΑ, το γεγονός πως είναι μια σημαντική περιφερειακή δύναμη και πετρελαιοπαραγωγός χώρα αλλά και η ιδιαίτερη ιστορική πορεία του επηρεάζει τον τρόπο εφαρμογής του μουσουλμανικού νόμου (σαρία). Στο Ιράν η γυναίκα έχει δικαίωμα να εργάζεται κι έχει ιδιαίτερη σχέση με την εκπαίδευση. Στον φοιτητικό πληθυσμό των πανεπιστημίων οι γυναίκες πλειοψηφούν. Όμως, τόσο οι σπουδές όσο και η εργασία καθορίζονται από την ταξική της θέση και είναι πάντα υπό τον έλεγχο του άντρα. Η ταξική ψαλίδα είναι πολύ μεγάλη. Ο πλούτος για να παραχθεί θέλει πολλούς μισθωτούς δούλους. Οι αριθμοί ευημερούν μόνο για τις γυναίκες της άρχουσας τάξης. Η γυναίκα στο Ιράν σύμφωνα με τον νόμο έχει τη μισή αξία του άντρα. Αν ψάξουμε στην ιστορία, θα δούμε πως σε καμιά χώρα η μετατροπή της γυναίκας σε σκλάβο δεν έπεσε απ' τον ουρανό. Σημαντικά γεγονότα έφεραν μεγάλες ανατροπές.

Στην περίπτωση του Ιράν, τέτοιος σταθμός είναι η Ιρανική Επανάσταση του 1979, που έδωσε τον Σάχη και τους Δυτικούς, κυρίως τους Αμερικάνους. Σε αυτή πήραν μέρος τα λαϊκά και εργατικά στρώματα, αλλά και κομμάτια της αστικής τάξης. Το κομμουνιστικό κόμμα «Τουντέχ», φιλοσοβιετικό, που είχε μεγάλη επιρροή στις μάζες και οι ισλαμιστές του Χομεϊνί ήταν οι βασικοί πόλοι. Οι κομμουνιστές του «Τουντέχ» είχαν πολλές αυταπάτες για τον ρόλο του Χομεϊνί. Μετά τη νίκη της επανάστασης, οι ισλαμιστές, που επικρατούν στις εκλογές, προσπάθησαν να επιβάλλουν τη «σαρία». Η αντίδραση των γυναικών

ήταν αστραπιαία. Στις 7 Μάρτη του 1979 ανακοινώθηκε η υποχρεωτική εμφάνιση της γυναίκας με χιτζάμπ, την επομένη, στις 8 Μάρτη, συμβολική ημερομηνία, εκατοντάδες χιλιάδες Ιρανές που διαδήλωσαν στους δρόμους ακύρωσαν το μέτρο. Η αντίδραση δεν ήταν αναμενόμενη. Τα χρόνια πριν την επανάσταση, πολλές γυναίκες φορούσαν χιτζάμπ ως δείγμα αντίστασης στο διεφθαρμένο φιλοδυτικό καθεστώς του Σάχη. Ήταν σύμβολο πατριωτισμού και αντίστασης στον βασιλιά που καλοπερνούσε, ενώ ο λαός βυθιζότανε στη φτώχεια.

Ο Χομεϊνί με την επικράτησή του άρχισε την εκκαθάριση των αντιπάλων του. Συνδικαλιστές, κομμουνιστές, Κούρδοι στοχοποιήθηκαν και οι ηγέτες τους εξοντώθηκαν. Οι δυτικές μυστικές υπηρεσίες παρέιχαν λίστες με στοιχεία των αντιφρονούντων. Όλοι ήθελαν σχέση με το Ιράν λόγω του πετρελαίου και προτιμούσαν τους ισλαμιστές, για να μην γύρει η χώρα προς τη Ρωσία. Στις 30 Απριλίου του 1983 ο γραμματέας του «Τουντέχ», ο Κιανουρί, εμφανίζεται στη δημόσια τηλεόραση με μώλωπες στο μέτωπο και ομολογεί πως διενεργούσε κατασκοπεία υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Όχι μόνο αυτός αλλά και η γυναίκα του, που ήταν υπεύθυνη του γυναικείου τμήματος τους κόμματος, βασανίστηκαν και στιγματίστηκαν ως προδότες. Από εκεί και πέρα, ξεκινά ο θρησκευτικός μεσαίωνας στο Ιράν.

Η κοσμική αστική τάξη δεν εγκατέλειψε τη χώρα ούτε κοντραρίστηκε με τους Ισλαμιστές του Χομεϊνί. Άλλωστε, δεν είχε πρόβλημα με την εξόντωση των κομμουνιστών ούτε με την καθυπόταξη των γυναικών. Επέλεξε την ήρεμη διαφωνία και τη διπλή ζωή. Δηλαδή, αυστηρή τήρηση των κανόνων έξω από το σπίτι και δυτικές συνήθειες, χοροί και πάρτι, ελεύθερο ντύσιμο και ποτά στα σπίτια και σε κλαμπ. Επένδυε, επενδύει και πα-

ρεμβαίνει στην εναλλαγή των κυβερνήσεων. Είναι κοινό μυστικό πως η Αστυνομία Ηθών κάνει τα στραβά μάτια στην επίδειξη της πολυτελούς ζωής τους και στα μικτά πάρτι που προβάλλονται μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα, παρακάμπτει τις εύπορες γειτονιές και δεν ενοχλεί τη ζωή των πλουσίων. Η γυναίκα των εργατικών και των χαμηλών μεσοστρωμάτων μαστιγώνεται και δολοφονείται.

Έχει ενδιαφέρον ο τρόπος που τα διαβάξει όλα αυτά ο σύγχρονος φεμινισμός και μάλιστα η τάση που θεωρείται η πιο μαχητική και πρωτοπόρα, που αυτοαποκαλείται «Μαρξιστικός φεμινισμός». Ένας μαρξισμός που διαπιστώνει πως η ανάλυση του Μαρξ για την κοινωνική αναπαραγωγή είναι ατελής και η ταξική ανάλυση του Ένγκελς για την προέλευση της ανιστομίας της γυναίκας είναι λαθεμένη. Ο μαρξιστικός φεμινισμός θεωρεί πως η παραγωγή παιδιών από τα «άτομα που έχουν μήτρα», όπως γράφουν, συμβάλλει στην αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης και του κεφαλαίου. Έτσι, οι άντρες στο Ιράν περιορίζουν τη γυναίκα στο σπίτι για να γεννάει εργάτες και να αυγαταίνουν τα πλούτη. Τα κινήματα για τα δικαιώματα των γυναικών χαρακτηρίζονται έμφυλες αντιστάσεις, που είναι πανταχού παρών στην ιστορία του Ιράν. Αυτές περιλαμβάνουν την αντισύλληψη, την έκτρωση, τις μη ετερόφυλες σχέσεις, τη φυγή από την οικογενειακή εστία και την άρνηση αναπαραγωγικής εργασίας, δηλαδή το να μην κάνουν παιδιά. Έτσι, εξαφανίζονται τα δύσκολα και κυρίως το εργατικό κίνημα και ο αντίπαλος είναι γενικά οι άντρες.

Θεωρίες που φαντάζουν προοδευτικές στην πραγματικότητα συσκοτίζουν. Πίσω από το γυναικείο ζήτημα στο Ιράν διακρίνονται ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός. Η πάλη των γυναικών παντού στον κόσμο έχει τη σφραγίδα της πάλης των τάξεων.

Γερμανία

Οι αγρότες στους δρόμους, μεγαλώνει η λαϊκή δυσαρέσκεια

Ανταπόκριση

Αυτές τις μέρες το θερμόμετρο στη Γερμανία δείχνει αρνητικές θερμοκρασίες, στα κοινωνικά προβλήματα, όμως, η θερμοκρασία έχει σκαρφαλώσει στα ύψη.

Μετά τις κινητοποιήσεις του Δεκεμβρίου, οι αγρότες της χώρας πραγματοποιούν ήδη -και σχεδιάζουν και για τη συνέχεια- αγωνιστικές κινητοποιήσεις παντού στη Γερμανία. «Οι αγρότες κινητοποιούνται παντού, με έναν τρόπο που η χώρα δεν έχει ξαναζήσει», δήλωσε ο πρόεδρος της Γερμανικής Ένωσης Αγροτών Joachim Rukwied. «Χωρίς εμάς, κανένα φαγητό», «Νόμοι και κανόνες χωρίς λόγο, αν πεθάνει ο αγρότης, πεθαίνει η χώρα» είναι μερικά χαρακτηριστικά συνθήματα στις συγκεντρώσεις.

Μετά την απεργία για το θέμα του γάλακτος το 2008 και τις αγροτικές διαμαρτυρίες για τις «κόκκινες ζώνες» με τους περιορισμούς στα λιπάσματα το 2019, είναι η τρίτη φορά που εκδηλώνεται η οργή των αγροτών. Από τη Βαυαρία και την Βάδη-Βυρτεμβέργη, μέχρι τη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία, τη Σαξονία και το Σλέσβιχ-Χολστάιν, χιλιάδες αγρό-

τες με τρακτέρ και άλλα γεωργικά μηχανήματα πραγματοποιούν εκατοντάδες κινητοποιήσεις με μπλοκάρισμα δρόμων και οδικών κόμβων, αλλά και συγκεντρώσεις στο κέντρο των πόλεων, όπως στο Μόναχο, στη Δρέσδη, στο Βερολίνο κ.α., με αποτέλεσμα δυσκολίες στην ομαλή οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα στη χώρα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι η Βολγκσβάγκεν αναγκάστηκε να μη λειτουργήσει το εργοστάσιο στο Έμντεν λόγω της αδυναμίας προσέλευσης των εργαζομένων. Κορύφωση σε αυτή τη φάση θεωρείται η πανγερμανική συγκέντρωση στο Βερολίνο, που είναι προγραμματισμένη για τη Δευτέρα 15/1/2024.

Αιχμή στα αιτήματά τους είναι να πάρει πίσω η κυβέρνηση του συνασπισμού των σοσιαλδημοκρατών, των πράσινων και των φιλελεύθερων την απόφαση για κατάργηση των φορολογικών ελαφρύνσεων για το αγροτικό ντιζελ κίνησης και για τα αγροτικά οχήματα. Η απόφαση της κυβέρνησης στοχεύει, όπως δηλώνεται, στην εξοικονόμηση 920 εκατομμυρίων ευρώ περίπου, ώστε να κλείσει

η «τρύπα» των 17 δισ. ευρώ στον προϋπολογισμό του 2024. Επίσης προωθείται στο πλαίσιο της κατάργησης της χρήσης ορυκτών καυσίμων στη γεωργία, σαν μέσο κίνησης των οχημάτων.

Μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις η κυβέρνηση ακύρωσε μέρος των μέτρων της, διατηρώντας την απαλλαγή από τα τέλη κυκλοφορίας των αγροτικών οχημάτων. Ακόμα, ανακοίνωσε ότι η κατάργηση της επιδότησης για το αγροτικό ντιζελ, που υπάρχει από το 1951, δεν θα γίνει άμεσα αλλά σταδιακά μέχρι και το 2026. Οι αγρότες, όμως, δεν ικανοποιούνται και γι' αυτό συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο η μείωση του εισοδήματος απ' τα τελευταία κυβερνητικά μέτρα, αλλά είναι βαθύτερο. Υπάρχει ανασφάλεια για το μέλλον σε πολλούς αγρότες και ιδιαίτερα σε εκείνους με τα χαμηλότερα και μεσαία εισοδήματα. Η δυσαρέσκεια δεν περιορίζεται στα χρόνια της θητείας της σημερινής κυβέρνησης. Είναι πιο παλιά. Το ζήτημα της μείωσης των επιδοτήσεων απ' την ΕΕ στον γεωργικό τομέα γιατί θεωρούνται «λανθασμένη προτεραι-

ότητα» και ο προσανατολισμός σε άλλους τομείς, τα λεγόμενα «οικονομικά κίνητρα για μεγαλύτερη βιοποικιλότητα και βιολογική γεωργία», η ανάγκη -σύμφωνα με δημοσιεύσεις- για αύξηση του γεωργικού κλήρου (μέσος όρος σήμερα είναι 68 εκτάρια, ενώ ο στόχος είναι για πάνω από 200 εκτάρια, 1 εκτάριο=10 στρέμματα), το γεγονός ότι το 2,5%-3% των γεωργικών επιχειρήσεων εγκαταλείπεται από τους αγρότες κάθε χρόνο, είναι μερικά στοιχεία του σύνθετου προβλήματος. Δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνάμε και άλλες πλευρές, που έχουν να κάνουν με ευρύτερες γεωστρατηγικές εξελίξεις και να θυμηθούμε τις σχετικά πρόσφατες αντιδράσεις των Πολωνών και Ούγγρων αγροτών ενάντια στην εισαγωγή φτηνών αγροτικών προϊόντων από την Ουκρανία, όπου όμως μεγάλο μέρος της αγροτικής παραγωγής περνά στα χέρια μεγάλων αμερικάνικων και ευρωπαϊκών εταιρειών.

(Ολόκληρη η ανταπόκριση στην ηλεκτρονική έκδοση της Πρ. Σημείας)

Απεργιακό κύμα... στα αεροδρόμια της Ευρώπης

Ολοένα και περισσότεροι κλάδοι εργαζομένων προκηρύσσουν απεργίες, ενισχύοντας το απεργιακό κλίμα που υπάρχει στις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης το τελευταίο διάστημα. Ειδικά οι συνεχείς κινητοποιήσεις στον τομέα των μεταφορών, στους σιδηρόδρομους και τα αεροδρόμια δείχνουν πως οι εργαζόμενοι έχουν αρχίσει να ξαναβρίσκουν στον δρόμο του αγώνα την απάντηση ενάντια στη συνεχιζόμενη ακρίβεια, τους μισθούς πείνας και τις ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Με αποδοκιμασία μετέφεραν τα συστημικά μέσα την είδηση πως και Έλληνες επιβάτες εγκλωβίστηκαν (!!!) για δύο ώρες στο αεροδρόμιο των Βρυξελλών στις 23 Δεκέμβρη μετά την αιφνιδιαστική στάση εργασίας των εργαζομένων, οι οποίοι υπερασπίστηκαν συνάδελφούς τους που δεν του χορηγήθηκε προγραμματισμένη άδεια.

Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 18 Δεκέμβρη, οι μισές πτήσεις στα αεροδρόμια της Γαλλίας ακυρώθηκαν λόγω 24ωρης απεργίας των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας, που διαμαρτύρονται για τους νέους κανόνες που απαιτούν απ' τους εργαζόμενους να προειδοποιούν τους διευθυντές τους 48 ώρες νωρίτερα εάν σκοπεύουν να συμμετάσχουν σε απεργία. Το -με κάθε τρόπο- χτύπημα του δικαιώματος στην απεργία δεν είναι προνόμιο μόνο των ελληνικών κυβερνήσεων.

24ωρη απεργία προκήρυξαν οι χειριστές αποσκευών στα αεροδρόμια Linate και Milan Malpensa στις 8 Γενάρη στην Ιταλία, απαιτώντας μέτρα ασφαλείας και υγιεινής, την ίδια στιγμή που πάνω από 400 πτήσεις ακύρωσε η αεροπορική εταιρία Iberia στην Ισπανία εξαιτίας της απεργίας που κάλεσαν τα δύο βασικά συνδικάτα της χώρας, το UGT και το CCOO, απ' τις 5 ως τις 8 Γενάρη. Οι εργαζόμενοι αντιστέκονται στην απόφαση του δημόσιου ομίλου Aena, που είναι υπεύθυνος μέχρι σήμερα για τις συμβάσεις εργασίας, να τις παραχωρήσει σε εργολαβικές εταιρίες, κάτι που θα χειροτερεύσει τις συνθήκες εργασίας σε όλα τα επίπεδα. Το προσωπικό της ιδιωτικής ασφάλειας στο αεροδρόμιο Αλικάντε (Έλτσε) πήρε απόφαση για δίωρες στάσεις από 1 ως 14 Γενάρη, διαμαρτυρόμενοι για τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας.

Τα παραπάνω είναι λίγα μονάχα απ' τα δεκάδες παραδείγματα που δείχνουν πως, παρά τον αρνητικό συσχετισμό, οι εργαζόμενοι κάνουν βήματα και ψάχνουν τη διέξοδο κόντρα στην αντεργατική πολιτική των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου, που τους βυθίζει στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι πολεμικές αναμετρήσεις, οι συνεχόμενες ανατιμήσεις κι η ακρίβεια, οι χαμηλοί μισθοί κι οι άθλιες συνθήκες εργασίας τροφοδοτούν το ταξικό ένστικτο των εργαζομένων «υποχρεώνοντάς» τους να ανακαλύψουν εκ νέου τη συλλογική πάλη και τους απεργιακούς αγώνες. Κρίσιμο ζήτημα είναι οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων να μην πέσουν στο κενό, αλλά να συναντηθούν με την κομμουνιστική κατεύθυνση· τότε μονάχα θα μπορέσουν να πετύχουν νίκες και να διεκδικήσουν με προοπτική, ζωή και δουλειά με δικαιώματα και ελευθερίες.

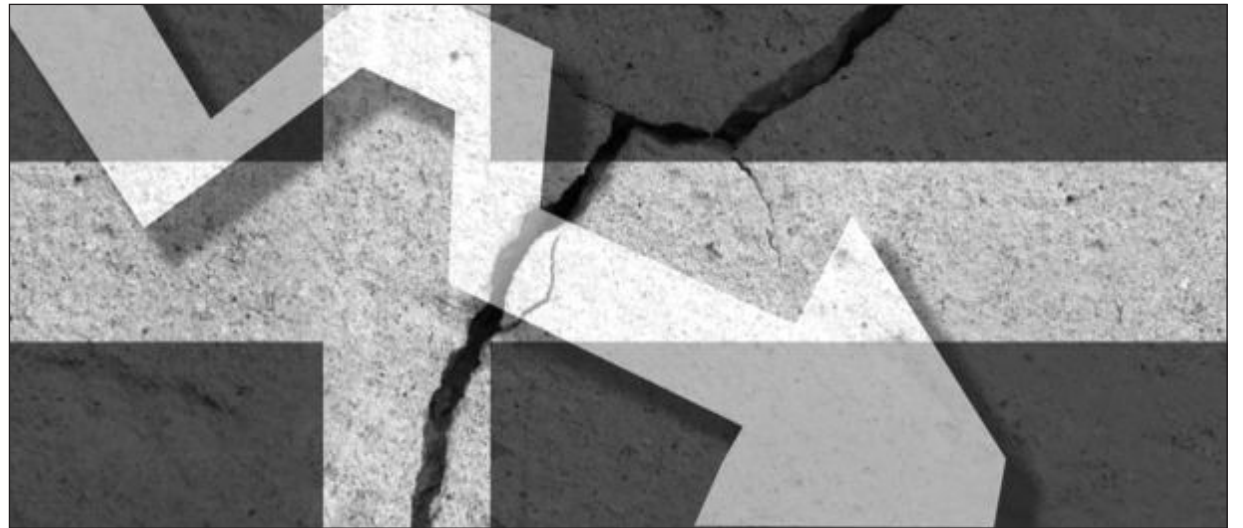


Κύμα πτωχεύσεων στη Σουηδία στο ρυθμό της... Μπιγιονσέ!

Μήνες από το 1992 ξυπνά ένα αυξανόμενο κύμα πτωχεύσεων επιχειρήσεων στη Σουηδία που έδειχνε να σταθεροποιείται το καλοκαίρι αλλά συνέχισε να μεγαλώνει μόλις... άρχισε να κρύνει ο καιρός, σπάζοντας ρεκόρ εικοσιπενταετίας.

Το 1992, ο περιορισμός των ελέγχων της πιστωτικής αγοράς ήδη από το 1985 χαλάρωσε τους νομισματικούς όρους διεθνώς και υποκίνησε μια σημαντική άνοδο στις χορηγήσεις στη Σουηδία, που έφθασαν στο 135% του ΑΕΠ (από το 85% του ΑΕΠ πριν το 1985). Στη συνέχεια όμως μία σειρά εξελίξεων όπου η κρίση του Μηχανισμού Συναλλαγματικών Ισοτιμιών έπαιξε καταλυτικό ρόλο οδήγησαν τότε στο σπάσιμο της «φούσκας» των τιμών των ακινήτων, με συνέπεια οι πτωχεύσεις και οι πιστωτικές απώλειες να φθάσουν στο 12% του ΑΕΠ.

Η κινητοποίηση ήταν συστηματική και άμεση. Βοήθησε και το γεγονός ότι ήταν γνωστά και καταγεγραμμένα τα επισφαλή δάνεια των δανειοληπτών. Οι τράπεζες κρατικοποιήθηκαν, αυξήθηκε η παροχή κρατικών πιστώσεων προς τις τράπεζες ύψους 3,5% του ΑΕΠ, σε βάρος των υπαρχόντων μετόχων, δημιουργήθηκε -από τις πρώτες φορές στη χρηματοπιστωτική ιστορία- μία μεγάλη badbank που συγκέν-



τρωσε όλα τα «κόκκινα» δάνεια. Το αποτέλεσμα ήταν μέσα σε ένα χρόνο η κερδοφορία των τραπεζών να αυξηθεί κατά 400% από το σημείο μηδέν της κρίσης.

Μικρότερης οξύτητας αλλά μεγαλύτερης διάρκειας ήταν η σύγχρονη με τη Σουηδία ιαπωνική κρίση ακινήτων. Οι δύο κρίσεις ήταν με μια έννοια οι πρόδρομες αλλά εθνικά περιορισμένες ως προς τις επιπτώσεις τους κρίσεις της δεκαετίας του '90. Σήμερα, πάλι διεθνείς όροι που κινούνται όμως προς την εντελώς αντίθετη κατεύθυνση (αύξηση των επιτοκίων χορηγήσεων και του κόστους του χρήματος) δείχνουν να πυροδοτούν αυτό το «φαρμακερό σερί».

Οι πτωχεύσεις στη Σουηδία εκτινάχθηκαν κατά 29% το 2023, στο υψηλότερο επίπεδο από τη δεκαετία του 1990. Αυτή μπορεί να είναι απλώς η κορυφή του παγόβουνου στον απόηχο του επίμονα υψηλού πληθωρισμού και των επιτοκίων, σύμφωνα με τους αναλυτές. Το Δεκέμβριο, οι χρεοκοπίες αυξήθηκαν συνολικά κατά 23% σε σχέση με το προηγούμενο έτος.

Ο φόβος του πληθωρισμού είναι έντονος στη Σουηδία, μία χώρα όμως που σε σχέση με άλλες χώρες έχει ένα από τα μικρότερα δημόσια χρέη στον κόσμο και ως εκ τούτου διαθέτει την ευχέρεια να ενισχύσει μερίδες πληθυσμού που οδηγούνται μαζικά - νέο φαινόμενο για τη σουηδική κοινωνία- στη φτώχεια. Αλλά και να ενισχύει τις επιχειρήσεις της. Παρόλα αυτά η συντηρητική δεξιά κυβέρνηση δεν φάνηκε... συνεπής στις δεσμεύσεις της για μείωση της φορολογίας, εκτός από τις πραγματικά σημαντικές μειώσεις στους φόρους για τα καύσιμα. Δεν είναι το μόνο νέο φαινόμενο στη σουηδική οικονομική ζωή.

Η Μπιγιονσέ είναι υπεύθυνη για την έξτρα άνοδο του πληθωρισμού αυτού του μήνα. Δεν το σχεδόν απίστευτο για ένα και μόνο γεγονός. Δεν το έχουμε ξαναδεί αυτό", δήλωσε ο επικεφαλής οικονομολόγος



ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

μίας από τις μεγαλύτερες σουηδικές τράπεζες, Γκραν, στους Financial Times το Μάιο, όταν η σύγχρονη αοιδός και σόου γούμαν πραγματοποίησε μία τεράστια συναυλία στη Στοκχόλμη.

Ο Γκραν υπολόγισε ότι η πολυδιαφημισμένη συναυλία της Μπιγιονσέ πιθανόν να ευθύνεται για περίπου 0,2 από τις 0,3 ποσοστιαίες μονάδες που προστέθηκαν στον πληθωρισμό από τις τιμές των ξενοδοχείων και των εστιατορίων στην πρωτεύουσα της Σουηδίας, καθώς οι θαυμαστές συνέρρευσαν μαζικά στη Στοκχόλμη για να παρακολουθήσουν τη συναυλία της. Σε αυτό περίπου συμφώνησε και η στατιστική υπηρεσία της Σουηδίας!

Αν λοιπόν ο πληθωρισμός είναι τόσο... διηθητικός και αποσταθεροποιητικός που αρκεί μία συναυλία της ποπ να τον «γαργαλήσει», τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Σοβαρότερα είναι στον τομέα της ύφεσης όπου αναμένεται συρρίκνωση της οικονομίας κατά 0,4%, ενώ ο τραπεζικός όμιλος Nordea (γνωστός και από την κρίση του 1992 όπου δαπανήθηκαν 14 δισεκατομμύρια δολάρια για τη διάσωσή του) δήλωσε ότι σημείωσε συρρίκνωση 2,0%.

Η Σουηδία απέρριψε το 2003 την ένταξη στην ευρωζώνη και οι επιχειρήσεις της επωφελούνται από

την πτώση της τιμής της κορόνας (αν και αυτό αποτελεί αντικίνητρο για τον εκσυγχρονισμό τους), ωστόσο οι συναλλαγματικές διακυμάνσεις του εθνικού της νομίσματος ταλαιπωρούν τα σουηδικά νοικοκυριά.

Σήμερα δεν υπάρχει πια ο Μηχανισμός Συναλλαγματικών Ισοτιμιών, αλλά η ευθεία σχέση με το ευρώ και το δολάριο. Οι ιδιόμορφες συναλλαγματικές σχέσεις της σουηδικής κορόνας δεν εξηγούν από μόνες τους την τόσο μεγάλη ανησυχία για τον πληθωρισμό, τη στιγμή μάλιστα που η ύφεση δείχνει τα δόντια της (οι πτωχεύσεις επιχειρήσεων αποτελούν μια σοβαρή της εκδήλωση).

Άποψη της στήλης είναι ότι η κρίση στη Σουηδία εκδηλώνεται σε ένα περιβάλλον μεγαλύτερης οικονομικής αστάθειας σε σχέση με το 1992. Αυτό από μόνο του είναι παράγοντας ανησυχίας.

Από την άλλη, αν και η σουηδική κυβέρνηση έχει περιθώρια να αναπτύξει μια πιο επεκτατική δημοσιονομική πολιτική λόγω μικρού δημόσιου χρέους και ανεξαρτησίας της κεντρικής τράπεζας, ωστόσο η επικείμενη αύξηση των πολεμικών δαπανών (μετά την επιλογή για ένταξη στο ΝΑΤΟ) αποτελεί έναν σοβαρό ανασταλτικό παράγοντα. Γιατί η αύξηση των πολεμικών δαπανών, η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας απαιτούν κεφάλαια. Τόσο η άντληση κεφαλαίων όσο και η υπερθέρμανση της οικονομίας που θα προκαλέσουν, μαζί με την άνοδο των δημοσίων δαπανών, οδηγούν στα υψηλά επιτόκια. Τα οποία με τη σειρά τους πλήττουν την ήδη δοκιμαζόμενη από την ύφεση οικονομία.

Άρα τα περιθώρια αντιμετώπισης κρίσεων της σουηδικής κυβέρνησης και των όποιων κυβερνήσεων της αστικής της τάξης δεν είναι καθόλου ίδια με αυτά πριν από τριάντα χρόνια! Τόσο παγκόσμια όσο και... σκανδιναβικά.

Ρεφάτ Αλαρίρ

Ένας ακόμη Παλαιστίνιος ποιητής στο κατώφλι της αιωνιότητας

Δεν βρίσκει εύκολα κανείς μέρη στη γη με τέτοιο πλήθος αγωνιστών καλλιτεχνών, με τόσο πληθωρικότητα τέχνης της αντίστασης και του αγώνα, όπως τα ελάχιστα τετραγωνικά χιλιόμετρα της Παλαιστίνης (όσης τέλος πάντων δεν είναι ανοικτά κατεχόμενη). Η ζωή των Παλαιστίνιων ξεκινάει με διακοπές παροχής βασικών ειδών ανάγκης (ρεύμα, τρόφιμα) και τελειώνει με βομβαρδισμούς. Τα αποτελέσματα της κατοχής. Στο ενδιάμεσο ζουν και αντιστέκονται ενάντια στην κατοχή. Αυτή η ζωή επιβάλλεται ήδη από την παιδική ηλικία. Όταν τα παιδιά χρησιμοποιούν τη λέξη «βομβαρδισμός» για να περιγράψουν οποιονδήποτε θάνατο, τότε συμβαίνει αυτό που η Ράνα Σουμπάιρ περιγράφει στο βιβλίο της, Στη Γάζα το λυμώ να ονειρεύομαι: «Είναι αρκετά ξεκάθαρο πως το λεξιλόγιό τους περιλαμβάνει ορολογία που τα παιδιά στον υπόλοιπο κόσμο ποτέ δεν θα μάθουν κατά τη διάρκεια των παιδικών τους χρόνων». Είναι σε αυτή τη χώρα, που οι σιωνιστές δεν αφήνουν να είναι καν χώρα, που ζουν και πεθαίνουν συγγραφείς όπως ο Γασάν Καναφάνι, η Ράνα Σουμπάιρ, ο Μαχμούντ Νταρούις, ο Ταουφίκ Ζαγιάντ, η Αντάνια Σίμπλι, ο Σαμίχ αλ-Κάσεμ και ο πρόσφατα δολοφονημένος από βόμβα Ρεφάτ Αλαρίρ. Όλοι τους απλά καθημερινοί και άρα εξόχως πολιτικοί, ακόμα και ανεπιτήδευτα.

Ίσως, όπως μας μεταφέρει ο Βιτζέι Πράσαντ: «Η τέχνη από μόνη της δεν αλλάζει τον κόσμο, αλλά χωρίς να ζωντανέψουμε τη φαντασία μέσω της τέχνης, θα παραιτηθούμε από το παρόν. Οι ριζοσπά-

στες καλλιτέχνες υπαινίσσονται την πραγματικότητα, προσπαθώντας να αφυπνίσουν τη συνείδηση των ανθρώπων που διαφορετικά ίσως να μην είχαν εξετάσει αυτή ή εκείνη την πτυχή της σχέσης τους με τους άλλους. Ο ρόλος της τέχνης είναι να εστιάζει την προσοχή των ανθρώπων και να ενισχύει την αυτοπεποίθησή τους να αγωνιστούν ενάντια στη δυστυχία που επιβάλλεται στην παγκόσμια πλειοψηφία». Ωστόσο, ο κόσμος των αστών γνωρίζει πολύ καλά αυτή την αλήθεια και γι' αυτό το Ισραήλ κάνει ό,τι μπορεί για να καταπνίξει τη λαϊκή παλαιστίνιακή οργή και την ίδια την παλαιστίνιακή ύπαρξη. Γι' αυτό και βομβαρδίζει συστηματικά σχολεία, βιβλιοθήκες, πολιτιστικά κέντρα. Γι' αυτό και δολοφονεί τους αγωνιζόμενους καλλιτέχνες.

Έτσι συνέβη και με τον Ρεφάτ Αλαρίρ. Θα υπέθετε κανείς ότι είναι «παρά-

πλευρη απώλεια» των γενικευμένων βομβαρδισμών. Κι όμως, ώρες πριν σκοτωθεί, έλαβε απειλητικό για τη ζωή του τηλεφώνημα. Δυστυχώς, οι απειλές πραγματοποιήθηκαν.

Δεν ήταν μόνο τα ποιήματα του Αλαρίρ. Δεν ήταν μόνο η πολιτιστική και ακαδημαϊκή του δράση που συνέβαλε στην αναγέννηση και επικοινωνία του παλαιστίνιακού πολιτισμού με το εξωτερικό και άρα τη διάσωσή του. Οι δικές του λέξεις, την ώρα της ανελέητης σφαγής των σιωνιστών, φανερώνουν όχι μόνο τα κίνητρα των Ισραηλινών Δυνάμεων Κατοχής, αλλά και την ψυχοσύνθεση της αντίστασης ενός ολόκληρου λαού· από τα παιδιά που πετάνε πέτρες στα τανκς, ως τους ποιητές: «Πιθανώς το πιο ισχυρό πράγμα που έχω στο σπίτι είναι ένας μαρκαδόρος Expo. Αλλά αν οι Ισραηλινοί εισβάλουν, αν μας ορμήσουν, αν μας επι-

τεθούν ανοικτά από πόρτα σε πόρτα για να μας σφαγιάσουν, θα χρησιμοποιήσω αυτόν τον μαρκαδόρο για να τον πετάξω στους Ισραηλινούς στρατιώτες, ακόμα κι αν αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θα μπορούσα να κάνω. Και αυτό είναι το συναίσθημα όλων. Είμαστε αβοήθητοι. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε».

Το ποίημά του «Αν πρέπει να πεθάνω» που δημοσίευσε στα αγγλικά στο X ένα μήνα πριν πεθάνει, μεταφράστηκε σχεδόν αμέσως σε δεκάδες γλώσσες, ανάμεσά τους και στα ελληνικά. Η επιλογή του να γράψει στα αγγλικά είναι για τον ίδιο λόγο που δημοσίευσε ως επιμελητής μια συλλογή από διηγήματα νέων Παλαιστίνιων, με τίτλο Gaza Writes Back. Η φωνή της Παλαιστίνης πρέπει να φτάσει σε όλο τον κόσμο. Το δικίο του εθνικοαπελευθερωτικού τους αγώνα θα ξεπεράσει το γλωσσικό φράγμα και θα αγγίξει όλη την ανθρωπότητα που αντιλαμβάνεται την ανάγκη να σταθεί στο πλάι τους.

Σαν συμμορία οι σιωνιστές δολοφονούν τη σάρκα των συγγραφέων. Ωστόσο, αυτή η θυσία του Αλαρίρ τον έκανε γνωστό σε όλη τη γη. Δεν υπάρχει καλύτερος επίλογος από τους τρεις πρώτους και τους τρεις τελευταίους στίχους του ποιήματος αυτού:

Αν πρέπει να πεθάνω,
εσύ πρέπει να ζήσεις
να πεις την ιστορία μου
[...]
Αν πρέπει να πεθάνω
ας είναι μήνυμα ελπίδας
ας γίνει μια ιστορία



Το ένδοξο αρχαιοελληνικό παρελθόν θα κοστίζει πολύ πιο ακριβά πια

Με τη νέα τιμολογιακή πολιτική που ανακοίνωσε το υπουργείο Πολιτισμού, οι τιμές των εισιτηρίων αρχαιολογικών χώρων, μνημείων και μουσείων θα αυξηθούν μέχρι και κατά 300% (από 10 σε 30 ευρώ για τους χειμερινούς μήνες στην Ακρόπολη), ενώ θα καταργηθούν ευνοϊκές ρυθμίσεις, όπως τα φτηνότερα εισιτήρια το χειμώνα, τα ενιαία -και φτηνότερα- εισιτήρια για περισσότερους από έναν χώρους και το μειωμένο εισιτήριο για τους άνω των 65 ετών πολίτες της ΕΕ για τους θερινούς μήνες (διατηρείται μόνο για τους χειμερινούς).

Ως αντιστάθμισμα παρουσιάζεται η δεύτερη Κυριακή ελεύθερης εισόδου σε κάθε χειμερινό μήνα. Και ως κερασάκι στην τούρτα, θα υπάρχει η δυνατότητα για ιδιωτικές ξεναγήσεις στην Ακρόπολη, εκτός του ωραρίου λειτουργίας, στην εξωφρενική τιμή των 5.000 ευρώ!

Ίσως ακόμα πιο εξωφρενική είναι η αιτιολόγηση των μέτρων από το υπουργείο: «η νέα τιμολογιακή πολιτική [...] είναι επιβεβλημένη με βάση τα δεδομένα της αυξανόμενης επισκεψιμότητας των τελευταίων 2 ετών, της χρήσης του ηλεκτρονικού εισιτηρίου σε 28 χώρους -έως σήμερα- με την μεγαλύτερη επισκεψιμότητα και το γεγονός ότι οι ισχύουσες τιμές αναθεωρημένες από 5ετίας είναι πολύ χαμηλές σε σχέση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο».

Με δυο λόγια, ευκαιρία να τα κνομήσουμε τώρα που αυξάνεται η επισκεψιμότητα, αφού, άλλωστε, στους ξένους δεν θα φανεί ακριβό το εισιτήριο και ...θα μας τα σκάνε οι κουτόφραγκο!

Ας αφήσουμε στην άκρη ότι οι ...κουτόφραγκοι γενικά δεν είναι διατεθειμένοι να πληρώνουν όσο-όσο. Ας παραβλέψουμε ότι ακόμα κι αν υπάρχουν επιπλέον έσοδα, αυτά δεν θα ανακουφίσουν στο ελάχιστο τον λαό από το δυσβάσταχτο κόστος της καθημερινής ζωής.

Ας παραμείνουμε στα παχιά τα λόγια που ακούμε σε κάθε ευκαιρία, ότι είναι ανάγκη να γνωρίζουμε το παρελθόν μας, ότι λαός χωρίς μνήμη δεν έχει μέλλον, ότι η νεολαία μας όσο απομακρύνεται από την ανεκτίμητη κληρονομιά των αρχαίων ημών προγόνων και της ελληνοχριστιανικής βυζαντινής παράδοσης οδεύει προς τον βούρκο, ότι όλα αυτά που μας καθορίζουν ως έθνος.

Όλα αυτά ...πάνε περίπατο, ή μάλλον, όλα αυτά έχουν την τιμή τους. Αν μπορείς να πληρώσεις, καλώς. Αλλιώς είσαι καταδικασμένος στην αμάθεια, ευάλωτος στην ανθελληνική προπαγάνδα, έρμαιο των ορέξεων των κάθε λογής τυχάρπαστων που είναι έτοιμοι να παραχαράξουν την ένδοξη ιστορία μας...

Οι πρωτοχρονιάτικες παλαιστίνιακές σημαίες και ο εσμός των φασιστοειδών

Σηκώθηκε η τρίχα των καθώς πρέπει Αθηναίων, των ελληναράδων και των οργισμένων υπερασπιστών του Ισραήλ και ορκισμένων εχθρών των «τρομοκρατών της Χαμάς» με τις παλαιστίνιακές σημαίες που ανέμισαν στην πρωτοχρονιάτικη συναυλία του Δήμου Αθηναίων στο Σύνταγμα.

Ο Πορτοσάλτε παραπονέθηκε πως «υποδεχθήκαμε την Πρωτοχρονιά στην Αθήνα μας, την πόλη μας, με τις σημαίες της Χαμάς» και εγκάλυψε τον νέο Δήμαρχο, Δούκα, ότι θα έπρεπε να ζητήσει να κατέβουν. Η ανάρτηση του Θ. Πλεύρη πήγε ακόμα δεξιότερα: «στον δήμο της Αθήνας μία σημαία υψώνεται και αυτή είναι της Πατρίδας μας της Ελλάδας. Τις σημαίες άλλων κρατών να τις υψώνει ο νέος δήμαρχος στο σπίτι του». Κάποιοι ισχυρίστηκαν ότι ήταν άνθρωποι του Δήμου που κρατούσαν τις σημαίες, ενώ άλλοι βρήκαν το ...σκοτεινό σενάριο στο κοριτσάκι που βγήκε με τον Δούκα στη σκηνή, το οποίο έχει την ...ατυχία να είναι μελαχρινό και άρα προσφυγάκι από την Παλαιστίνη και άρα καθόλου άξιο να βρίσκεται εκεί... Να το πίστεψαν όλοι αυτοί ότι ήταν το παιδί της παρουσιάστριας της βραδιάς ή να το θεώρησαν συνομωσία των ΜΜΕ;

Αλλά και για την επιλογή των καλλιτεχνών βρήκαν να πουν. Όχι για τον Πορτοκάλου, που δεν μπόρεσε να κρύψει την αμηχανία του μπροστά στις σημαίες, αλλά για την Μαρίνα Σάττι, που τραγούδησε μέχρι και αραβικά, έδειξε τις σημαίες και μίλησε για αλληλεγγύη. Και επιλέχθηκε να εκπροσωπή-

σει την Ελλάδα (άκουσον, άκουσον) στην Eurovision!

Ο δήμαρχος δικαιολόγησε με τις σημαίες σε έναν «δημόσιο χώρο ελεύθερης πρόσβασης», αλλά με σχεδόν απολογητικό ύφος (προς ποιους άραγε;) εξήγησε ότι δεν ζήτησε να κατέβουν για να μη «γίνει το Σύνταγμα πεδίο μάχης».

Ο εσμός των πάσης φύσεως φασιστοειδών ξεχύθηκε ξανά πάνω στο ίδιο το ανθρώπινο είδος μέσα στην ανωνυμία και το χάος του διαδικτύου. Αλλά τον τόνο έδωσαν οι επώνυμοι, οι μεγαλοδημοσιογράφοι, οι πρώην υπουργοί, οι εκπρόσωποι ενός συστήματος που δίνει χώρο στις ακροδεξιές απόψεις και πρακτικές, στον ρατσισμό και την ξενοφοβία. Το σύστημα και οι κυβερνήσεις του δίνουν χώρο στον φασισμό, δημιουργούν το κατάλληλο κλίμα για να φουντώσει και να δηλητηριάσει ολόκληρη την κοινωνία, τραβούν με την πολιτική τους και τις θέσεις τους το πολιτικό σκηνικό και τον κυρίαρχο πολιτικό λόγο όλο και πιο δεξιά. Αν δεν είχαν στρώσει το έδαφος, δεν θα έβρισκαν βήμα όσοι θέλησαν να ξεσκίσουν τις σημαίες ενός λαού που σφαγιάζεται από τα ίδια τα αφεντικά τους.

Αλλά βέβαια, όσο μαύρες κι αν ήταν οι αντιδράσεις που προκάλεσε, το γεγονός συνέβη! Οι παλαιστίνιακές σημαίες σηκώθηκαν στο Σύνταγμα και κυμάτισαν σε όλη την Ελλάδα μέσω της κρατικής τηλεόρασης, εκφράζοντας την αλληλεγγύη της άλλης Αθήνας στη μαρτυρική Παλαιστίνη!

Ναμίμπια 2024

120 χρόνια από την εξέγερση των Χερέρο και Νάμα και τη γενοκτονία από τους γερμανούς αποικιοκράτες

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

Είναι από τις λιγότερο γνωστές μαζικές δολοφονίες του 20ού αιώνα. Κάποιοι τη χαρακτήρισαν προοίμιο του Ολοκαυτώματος. Η καταστολή της εξέγερσης των Χερέρο και Νάμα (1904-1908) από το Β' Ράιχ στη Γερμανική Νοτιοδυτική Αφρική (μετέπειτα Ναμίμπια) θεωρείται ως η πρώτη γενοκτονία του 20ού αιώνα, που άνοιξε το δρόμο για νέα μαζικά εγκλήματα και γενοκτονίες ολόκληρων λαών της Αφρικής από τους «πολιτισμένους» Ευρωπαίους.

Γερμανοί και αποικιοκρατία

Ουσιαστικά οι Ευρωπαίοι ξεκίνησαν να φτιάχνουν αποικίες στην Αφρική από τις αρχές του 19ου αιώνα και μέσα σε λιγότερο από 100 χρόνια σχεδόν όλο το έδαφος της αχανούς ηπείρου με τον τεράστιο πλούτο -κυρίως σε ορυκτά- ήταν υπό την κατοχή τους. Στη Διάσκεψη του Βερολίνου (1884-1885) 12 ευρωπαϊκά κράτη, οι ΗΠΑ και η Οθωμανική Αυτοκρατορία, χωρίς βεβαίως τη συμμετοχή Αφρικανών, χάραξαν κατά το συμφέρον τους και τις σχετικές γραμμές στο χάρτη, με έναν και μοναδικό κανόνα: κάθε τετραγωνικό μέτρο γης της Αφρικής θα ανήκει στο κράτος που έχει διαμορφώσει έστω και κάποιες οικονομικές ή διοικητικές δομές στο αντίστοιχο έδαφος.

Η ενοποιημένη Γερμανία του Μπίσμαρκ κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1880 συμμετείχε στη μοιρασιά, αφού από τότε ακόμα υπήρχε έντονη η επιδίωξη για «αύξηση του ζωτικού της χώρου». Εκτός των άλλων περιοχών, το 1884 ανακήρυξε ως αποικία της μια τεράστια έκταση, ονομάζοντάς την «Γερμανική Νοτιοδυτική Αφρική». Η έκτασή της ήταν μεγαλύτερη ακόμα και από την ίδια τη Γερμανία και στα εδάφη της κατοικούσαν πολλές φυλές, ασχολούμενες με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, με βασικότερες τους Χερέρο και Νάμα. Οι τεράστιες ερημικές εκτάσεις και τα λίγα γόνιμα εδάφη ήταν το κύριο χαρακτηριστικό της. Πρώτος γερμανός κυβερνήτης της χώρας ήταν ο Χάινριχ Γκέρνινγκ, πατέρας του διαβόητου ναζιστή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, Χέρμαν Γκέρνινγκ.

Οι χιλιάδες γερμανοί άποικοι και πάνοπλοι στρατιώτες προχώρησαν σε κατάληψη των πιο πλούσιων εδαφών, αρχικά με συμφωνίες που έκαναν με «εκπροσώπους» των φυλών, χωρίς βέβαια τη συγκατάθεση των γηγενών. Έτσι, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, τα καλύτερα εδάφη όπου ζούσαν και δούλευαν οι Χερέρο (25% της έκτασης της χώρας) περιήλθαν στα χέρια των Γερμανών. Οι Χερέρο έγιναν σκλάβοι στην ίδια τους τη γη και υποχρεώθηκαν να υποστούν κάθε είδους βαναυσότητα από τη μεριά των αποίκων (ξυλοδαρμούς, βιασμούς, ακρωτηριασμούς, δολοφονίες κ.ά.).

Φυσικά οι αποικιοκράτες δεν έμειναν σ' αυτό. Ήθελαν όλη την περιοχή και ο μόνος τρόπος να αντιμετωπίσουν τις διαμαρτυρίες των ντόπιων ήταν τα όπλα. Ανάγκασαν μεγάλο μέρος των Χερέρο και Νάμα να φύγουν από τις εστίες τους

και πυροβολούσαν όποιον θεωρούσαν ότι παραβίαζε τις γερμανικές περιοχές. Τα εγκλήματα ήταν μαζικά. Γυναίκες συλλαμβάνονταν και βιάζονταν, άντρες και παιδιά κακοποιούνταν.

Εξέγερση και γενοκτονία

Τον Ιανουάριο του 1904 ξέσπασε η εξέγερση των Χερέρο και λίγους μήνες αργότερα και των Νάμα. Με αρχηγό τον Σάμιουελ Μαχαρέρο και με υποτυπώδη οπλισμό (ακόντια, ρόπαλα και ελάχιστα τουφέκια που πήραν από τους Γερμανούς) οι Χερέρο κατάφεραν σταδιακά να ανακτήσουν τον μεγαλύτερο μέρος των περιοχών τους. Να σημειώσουμε εδώ ότι οι «απολίτιστοι» Χερέρο κατάφεραν να πάρουν τα εδάφη τους με την ελάχιστη δυνατή χρήση των όπλων. Μάλιστα η συμπεριφορά τους προς τις γυναίκες και τα παιδιά των αποίκων ήταν υποδειγματική.

Η Γερμανία αντέδρασε στην εξέγερση, στέλνοντας στην αποικία της τον διαβόητο στρατηγό Λόταρ φον Τρότα, εμπειρο στην καταστολή αντίστοιχων εξεγέρσεων στην Κίνα (εξέγερση των Μπόξερς 1901) και στο Τόγκο που έγινε κι αυτό γερμανική αποικία. Έχοντας έναν ισχυρό στρατό, πλήρως εξοπλισμένο με σύγχρονα όπλα της εποχής, προχώρησε στη ριζική εξόντωση των εξεγερμένων. Κατάφερε να τους νικήσει σε μια μεγάλη μάχη τον Αύγουστο του 1904, που εξελίχθηκε σε σφαγή, υποχρεώνοντας τους αμάχους να καταφύγουν στην έρημο Καλαχάρι. Προνόησε όμως να σφραγίσει και να δηλητηριάσει σχεδόν όλα τα πηγάδια, αφήνοντας χιλιάδες χωρίς νερό.

Πολλοί από τους αμάχους πέθαναν στην έρημο από τη δίψα και την πείνα ή δολοφονήθηκαν στην προσπάθειά τους να γυρίσουν στις κατεχόμενες περιοχές από τους Γερμανούς. Με διαταγή που εξέδωσε τον Οκτώβριο του 1904 ο φον Τρότα απαίτησε να εγκαταλείψουν όλοι οι Χερέρο και Νάμα τα εδάφη τους, που βαφτίστηκαν αυθαίρετα «γερμανικά». Η εντολή ήταν σαφής: «Κάθε Χερέρο που βρίσκεται μέσα στα γερμανικά σύνορα, ένοπλος ή άοπλος, πρέπει να εκτελείται».

Έτσι, το Δεκέμβριο του 1904, 50.000 ντόπιοι οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στην έρημο και ξεκίνησε η συστηματική εξόντωσή τους με βασανιστήρια, βιασμούς και εκτελέσεις. Όσοι ήταν αρκετά δυνατοί και κατάφεραν να επιβιώσουν νοικιάζονταν από το στρατό σε ιδιωτικές εταιρείες ή σε κτηματίες για απλήρωτη καταναγκαστική εργασία, που ήταν όμως τόσο εξουθενωτική ώστε πολλοί πέθαιναν από εξάντληση και από τις ασθένειες που τους θέριζαν.

Οι Γερμανοί δεν έμειναν μόνο σ' αυτά. Από τους μαζικούς βιασμούς αφρικανών γυναικών γεννήθηκαν παιδιά που «μελετήθηκαν» από γερμανούς επιστήμονες, οι οποίοι «απέδειξαν», μέσα από πειράματα ευγονικής, την «ανωτερότητα» της λευκής φυλής έναντι της μαύρης. Η μέθοδο ήταν ανατριχιαστικές. Ακρωτηρίαζαν πρόσφατα νεκρούς μαύρους και έστελναν τα μέλη τους στη Γερμανία για περαιτέρω έρευνες. Εκατοντάδες κρανία γηγενών πουλήθηκαν από στρατιώτες στα γερμανικά εργαστήρια εκείνη την εποχή. Σύμφωνα με τα αποτε-

λέσματα των πειραμάτων τους, οι μιγάδες ήταν η ζωντανή απόδειξη αυτών των ρατσιστικών θεωριών αφού η ευφυΐα τους «μετρήθηκε» και βρέθηκε ανάμεσα στην υψηλή των λευκών και τη χαμηλή των μαύρων. Μάλιστα έχει γραφεί και σχετικό βιβλίο από τον γερμανό καθηγητή Ιατρικής Ε. Φίσερ που έγινε το «ευαγγέλιο» των ρατσιστών της εποχής και κρατική πολιτική των γερμανών ναζι μερικές δεκαετίες αργότερα, με πιο θερμό υποστηρικτή τον διαβόητο γιατρό του Άουσβιτς Γ. Μένγκελε.

Τελικά, μέχρι το 1909 δολοφονήθηκε το 80% του πληθυσμού των Χερέρο και το 50% των Νάμα. Οι συνολικοί νεκροί υπολογίζονται σε 80 έως 100 χιλιάδες. Μέσα σε όλη την κτηνωδία θα πρέπει να προσθέσουμε και τις μαζικές και συστηματικές στερήσεις ντόπιων γυναικών στις οποίες προχώρησαν οι Γερμανοί, στην προσπάθειά τους να αποτρέψουν τη διαίωξη της «κατώτερης» φυλής.

«Αναγνώριση» της γενοκτονίας

Μετά τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και την ήττα της Γερμανίας, οι Βρετανοί ήταν αυτοί που κατέλαβαν την περιοχή και έδωσαν στη δημοσιότητα στοιχεία για τη γενοκτονία. Φυσικά η εκμετάλλευση των ιθαγενών πληθυσμών θα συνεχιζόταν, απλώς με αλλαγή των αποικιοκρατών. Η χώρα ονομάστηκε Νοτιοδυτική Αφρική, με το ρατσιστικό κράτος της Νότιας Αφρικής να έχει τον έλεγχο της μέχρι και το 1990 που ανεξαρτητοποιήθηκε και μετονομάστηκε σε Ναμίμπια. Ακόμα και σήμερα όμως λίγες χιλιάδες λευκοί απόγονοι των πρώτων αποίκων κατέχουν το μεγαλύτερο και γονιμότερο έδαφος από το οποίο εκδιώχθηκαν οι Χερέρο και Νάμα. Αντίθετα, οι απόγονοι των διωχθέντων ζουν εκτοπισμένοι σε φτωχά εδάφη ή εργάζονται για τους απογόνους των πρώτων αποίκων.

Το 1985 ο ΟΗΕ αναγνώρισε ως «πρώτη γενοκτονία του 20ού αιώνα» αυτή των Χερέρο και Νάμα. Η Γερμανία μόλις το

2004 αναγνώρισε επισήμως την κτηνωδία που υπέστησαν οι πρόγονοι του λαού της Ναμίμπια και ζήτησε «συγγνώμη». Δεν παραδέχτηκε αρχικά τον όρο «γενοκτονία» για τυπικούς λόγους -επειδή ο όρος καθιερώθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο- ούτε ήθελε αρχικά να δοθούν «αποζημιώσεις» ή να γίνει λόγος για «επανορθώσεις». Τελικά, ύστερα από διαμαρτυρίες των απογόνων των Χερέρο και Νάμα παραδέχτηκε τη γενοκτονία και θα καταβάλει 1,1 δισ. ευρώ σε διάστημα 30 ετών, όχι όμως ως «αποζημίωση» αλλά ως «αναπτυξιακή βοήθεια» στο κράτος της Ναμίμπια, δηλαδή για... επενδύσεις. Η κυβέρνηση της χώρας έμεινε ικανοποιημένη, σε αντίθεση με τους ηγέτες των Χερέρο και Νάμα που κατήγγειλαν τη συμφωνία, πραγματοποιώντας και διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα της χώρας, Βίντχοκ.

Οι σημερινές γενοκτονίες

Η γενοκτονία των Χερέρο και Νάμα δικαίως χαρακτηρίστηκε προοίμιο του Ολοκαυτώματος. Οι μαζικές δολοφονίες, η εξολόθρευση της πλειοψηφίας των γηγενών, τα ιατρικά πειράματα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έδωσαν τα καλύτερα μαθήματα στους γερμανούς ναζί για να τα εφαρμόσουν ξανά στους Εβραίους, τους Ρομά, τους κομμουνιστές, τους ομοφυλόφιλους και άλλες κοινωνικές ομάδες. Κι αν κάποιοι υποστηρίζουν ότι τέτοια μαζικά εγκλήματα είναι πλέον παρελθόν στον 21ο αιώνα, πλανώνται. Η μεγαλύτερη απόδειξη του γεγονότος ότι οι γενοκτονίες συνεχίζονται και στις μέρες μας έρχεται από πολύ κοντά μας, από την ίδια τη Γάζα και το μαζικό έγκλημα που εξελίσσεται ενάντια στον παλαιστινιακό λαό και τείνει να πάρει διαστάσεις γενοκτονίας, σύμφωνα με τις «υποσχέσεις» του Νετανιάχου. Οι πολιτικοί απόγονοι των Ναζί βρέθηκαν δυστυχώς μέσα στο έθνος των θυμάτων τους, αποδεικνύοντας ότι η ιστορία παίζει περριεργα παιχνίδια.



σχολια



Αγώνες I

Ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων του επόμενου έτους, το εθνικό μουσείο τέχνης στο Παρίσι στο Λούβρο, ανακοίνωσε ότι η βασική τιμή του εισιτηρίου του θα αυξηθεί στις αρχές του επόμενου έτους κατά 30%. Ως γνωστόν, οι Ολυμπιακοί ξεκίνησαν από την Αθήνα.

Αγώνες II

Χιλιάδες μετανάστες και Ρομά διώχθηκαν από τουλάχιστον 60 καταλήψεις στο Σεν Σαν Ντενί στο πλαίσιο της στρατηγικής εξωραϊσμού στο Παρίσι, όπου θα κατασκευαστεί το Ολυμπιακό Χωριό. Αγώνες πριβέ.

Επιτήρηση I

Το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη ανακοίνωσε ότι ξεκίνησε η διαγωνιστική διαδικασία προμήθειας και εγκατάστασης συστημάτων επιτήρησης, για τη λήψη και καταγραφή ήχου και εικόνας σε δημόσιους χώρους, τα οποία φέρονται επί της στολής των αστυνομικών και των μηχανοκίνητων μέσων. Πρόκειται για 2.000 «bodycams» και 400 κάμερες οχημάτων, με στόχο να περιοριστούν οι επιθέσεις κατά των αστυνομικών και να καθίσταται πιο εύκολη η ταυτοποίηση των δραστών. Θα κλείνουν όταν χρησιμοποιείται το πιστόλι

Επιτήρηση II

Αποστολή φρεγάτας, που «διαθέτει τα αναγκαία μέτρα αυτοπροστασίας», στην Ερυθρά Θάλασσα για να συμμετέχει στην υπό τις ΗΠΑ πολυεθνική επιχείρηση «Prosperity Guardian» ανακοίνωσε «κατόπιν εντολής του πρωθυπουργού», ο Νίκος Δένδιας. Θα φέρει και κάμερα.

Παιχνίδι I

«Ανοίγουμε το "παιχνίδι" και βάζουμε κι άλλους μέσα. Αντί να πάνε στη Βουλγαρία, την Κύπρο, θα μείνουν εδώ», είπε ο υπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού, Κυριάκος

Πιερρακάκης, για το άνοιγμα παραρτημάτων ξένων ιδιωτικών πανεπιστημίων. Θα συστεγαστούν με το καζίνο στο Ελληνικό.

Παιχνίδι II

Αναφερόμενος στους Έλληνες που σπουδάζουν στο εξωτερικό, ο υπουργός Παιδείας δήλωσε πως «πρέπει να κρατήσουμε τα παιδιά μας εδώ και να κάνουμε ό,τι μπορούμε να φέρουμε πίσω τους Έλληνες της διασποράς». Αν θέλουν, μπορούν να ψηφίζουν από το εξωτερικό.

Παιχνίδι III

Ο ίδιος ανέφερε πως «τα μεγάλα ξένα πανεπιστήμια θα έρθουν στη χώρα μας μέσω των δημοσίων πανεπιστημίων», προσθέτοντας για παράδειγμα πως «το Yale θα μπορεί να κάνει μεταπτυχιακό μέσα στο ΕΚΠΑ». Πάροχοι μεταπτυχιακών.

Τιμή I

«Θα ανακοινωθούν μέτρα για την τιμή του βρεφικού γάλακτος», είπε ο υπουργός Επικρατείας Άκης Σκέρτσος, ενώ τόνισε ότι «η διατήρηση δημιουργεί προβλήματα και αυτό δεν το θέλουμε». Θα μπαίνει σε χρωματιστά μπουκαλάκια.

Τιμή II

«Το λάδι είναι μια ειδική περίπτωση διότι έχει να κάνει και με συνθήκες κλιματολογικές, συνθήκες ελλείψεων που έχουν παρατηρηθεί. Δηλαδή υπάρχουν τοπικά και καιρικά φαινόμενα τα οποία επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την τιμή του. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι σε αυτή τη φάση για το λάδι», συμπλήρωσε ο Υπουργός. Και ας το χρησιμοποιείσ πια με το μπιμπερό.

Στη δίνη του συντηρητισμού και της προόδου

Προσέγγιση

Από την παγκόσμια προσπάθεια διαστρέβλωσης λέξεων και εννοιών δεν θα μπορούσε να ξεφύγει το τι είναι σήμερα «προοδευτικό» και τι «συντηρητικό». Η λέξη «σήμερα» τονίζεται πάντα ιδιαίτερα, από όσους θέλουν να εμφανίζονται «εντός εποχής», που είναι με το «καινούργιο» σε αντίθεση με όσους υπερασπίζονται το «παλιό» και το «παρελθόν». Έτσι, το 2024 θα είναι οπωσδήποτε πιο καλό από το 2023, όπως άφησε να εννοηθεί ο πρωθυπουργός, προσθέτοντας ένα ακόμη πυροτέχνημα στην αλλαγή του χρόνου. Κι αυτό παρά τα «έμπειρα γεωπολιτικά μοντέλα» που δείχνουν το ακριβές αντίθετο.

Η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης και από-ιδεολογικοποίησης των όσων λέγονται και η σύνδεσή τους αποκλειστικά με τη στιγμή κατά την οποία λέγονται ή επιχειρείται να εφαρμοστούν είναι υποτίθεται το δυνατό σημείο, αυτό που προσδίδει υπεροχή έναντι των «απαρχαιωμένων» αριστερών ή κομμουνιστικών αντιλήψεων. Σε μια εποχή που δεν επιτρέπεται να «δαιμονοποιούμε το κεφάλαιο, το επιχειρείν, τον δυτικό κόσμο, την αστική δημοκρατία» και να «χωρίζουμε τους Έλληνες ταξικά», που είναι πράγματα «συντηρητικά» και δηλώνουν έλλειψη κατανόησης των προκλήσεων της εποχής. Το σύστημα, φυσικά, γνωρίζει καλά «τις προκλήσεις της εποχής», αφού δηλώνουν με σαφήνεια τις συστημικές ανάγκες.

«Μεταρρυθμίσεις, αλλαγές, καινοτομίες», αναφωνούν με ρυθμό σταυροφόροι και ιεροκήρυκες ενός συστήματος οργανωμένης σήψης, που επιδιώκει να συντηρηθεί μπαίνοντας στην φορμόλη των μεταρρυθμίσεων, των αλλαγών και των καινοτόμων μέτρων. Απέναντι σε αυτήν

την «ιερή μεταρρυθμιστική εκστρατεία», που θέλει να τα «αλλάξει όλα» για να μείνουν «όλα ίδια», βρίσκονται κάθε είδους «τζιχαντιστές» μιας υποτιθέμενης συντήρησης (παρεμπιπτόντως, «τζιχάντ» σημαίνει αγώνας στα αραβικά), που προσπαθούν, όπως λέγεται, να διαφυλάξουν τα «οπισθοδρομικά» κεκτημένα τους παντού, στον χώρο της εργασίας, της υγείας, της εκπαίδευσης έως και στα ζητήματα των ανθρώπινων σχέσεων (βλέπε κατά σειρά 13ωρή εργασία, διάλυση συστήματος περίθαλψης, ιδιωτικά πανεπιστήμια, αντισυνδικαλιστικοί και απεργοκτόνοι νόμοι, αλλά και γάμος-τεκνοθεσία ομόφυλων ζευγαριών!) και όπου το σύστημα και η κυβέρνηση της ΝΔ διαπιστώνει ανάγκες εκσυγχρονισμού, αναζητά λύσεις, ψηφίζει νομοσχέδια κόντρα σε αναχρονιστικές, συντεχνιακές, αντικοινωνικές αντιλήψεις, συμφέροντα και αγκυλώσεις.

Μα, πρόκειται πράγματι για προσπάθειες «εκσυγχρονισμού»; Έστω, για κάποιον «αστικό εκσυγχρονισμό» απέναντι στον οποίο το κίνημα και η Αριστερά θα μπορούσε να κρατήσει στάση ανοχής έως υπεράσπισης; Ότι μπορεί και να αποτελούν ανολοκλήρωτο βήμα εκπλήρωσης «των δικών» της οραμάτων; Σε μια εποχή, μάλιστα, συντεταγμένης επίθεσης του συστήματος που μας γυρίζει αιώνες πίσω. Σε σχέση με τα εξόφθαλμα ταξικά μετρά ισοπέδωσης της ζωής και της δουλειάς με δικαιώματα και ελευθερίες, δεν χρειάζονται ίσως ιδιαίτερες επεξηγήσεις. Τι γίνεται, όμως, για παράδειγμα, με την πιο «τρανταχτή εκσυγχρονιστική προσπάθεια» της κυβέρνησης της ΝΔ, σε σχέση με τον γάμο και την τεκνοθεσία των ομόφυλων ζευγαριών, που σήκωσε αντιδράσεις, κυρίως, από αντιδραστική σκοπιά; Εδώ θα σταθούμε (λό-

γω χώρου) μονάχα στα σοβαρά μεθοδολογικά προβλήματα, ιδιαίτερα για την Αριστερά.

Ο θεσμός του γάμου και η απόκτηση παιδιών με οποιονδήποτε τρόπο (άρα και μεταξύ ομόφυλων ζευγαριών) εντάσσεται ιστορικά στον μηχανισμό αναπαραγωγής του ανθρώπινου είδους. Κι όπως θα περιμένε κανείς για οποιονδήποτε θεσμό, απορούμε (;) γιατί κανείς από την «ανοιχτόμυαλη προοδευτική διάνοηση» δεν μπήκε στον κόπο μιας προσέγγισης, έχοντας κατά νου το κλασικό έργο για την «καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους», όπου περιγράφεται η μετάβαση σε μια κοινωνία (στην οποία, δυστυχώς, ακόμη ζούμε) και στην οποία το οικονομικό καθεστώς κυριαρχείται ολόκληρο από το καθεστώς της ιδιοκτησίας και συνεπακόλουθα αστικά ήθη. Γιατί τα ομόφυλα ζευγάρια δεν εξαιρούνται από αυτόν τον κανόνα. Ο ρόλος της «γλάστρας» δεν αποκτά προοδευτικά χαρακτηριστικά επειδή την «γλάστρα» την παριστάνει ένας άντρας, ο γάμος και η οικογένεια δεν γίνονται πιο συντηρητικοί ή προοδευτικοί θεσμοί, επειδή συνάπτονται από άτομα του ίδιου ή άλλου φύλου κ.λπ. Και όλη η συζήτηση γίνεται για την ισχυροποίηση του θεσμού, κυρίως, σε αντιδραστική κατεύθυνση. Όπου υπερισχύουν τα «θέλω και μπορώ» των αστών και όπου η αγορά «οφείλει» να ανταποκριθεί στην οικονομική δυνατότητα. Γιατί ο γάμος δεν είναι απλά το «επιστέγασμα» της αγάπης μεταξύ δύο ανθρώπων», όπως βεβαιώνει ο «νεοφιλεύθερος» πρωθυπουργός και μάλλον συντάσσεται σχεδόν το σύνολο του «αντινεοφιλεύθερου» δυναμικού. Με βάση τον αρνητικό συσχετισμό, ας μην περιμένουμε από το σύστημα να «μας χαρίσει» την ισότητα

για τα ομόφυλα ζευγάρια, να εγγυηθεί τα δικαιώματα του παιδιού ή να αποτρέψει τη μετατροπή της γυναίκας σε «μηχανή ηδονής και αναπαραγωγής» εντός ή εκτός γάμου.

Σε κάθε περίπτωση, τα όσα έρχονται, ως συνέχεια των όσων προηγήθηκαν, δεν είναι «στη σωστή κατεύθυνση». Όλα δείχνουν ότι βαδίζουμε ολοταχώς σε μια γενικευμένη οπισθοδρόμηση σε όλα τα επίπεδα και όλους τους τομείς.

Το σύστημα συνεχίζει, πιο αποφασιστικά και εντατικά, να καταβροχθίζει δικαιώματα, ελευθερίες, χώρες, λαούς, ανθρώπους χάριν της καπιταλιστικής συσσώρευσης και της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Όσο αυτή η καταστροφή βιώνεται ή «αντιμετωπίζεται» σε ατομικό επίπεδο, μακριά από το «πρόβλημα του άλλου» και τη συλλογική δράση, θα διευκολύνεται η επίθεση και θα δυσκολεύει η αντίσταση.

Η χρονιά που πέρασε ήταν μια χρονιά... ανατροπών, κυρίως, υπέρ του κεφαλαίου, σε βάρος της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας. Επιδίωξη και «ευχή» των κυρίαρχων είναι και η νέα χρονιά να είναι χρονιά ανάλογων «επιτυχιών». Ωστόσο, οι εποχές μεγάλης αστάθειας είναι συγχρόνως και εποχές μεγάλων προοπτικών, όπου ανατρέπονται σταθερές και βεβαιότητες χρόνων. Στην αναμέτρηση με τη βαρβαρότητα η επαναστατική προοπτική, στο έδαφος της ταξικής πάλης. Προοδευτικό, λοιπόν, είναι ό,τι υπηρετεί την κατεύθυνση της ενότητας του αγώνα και της ανατροπής. Συντηρητικό είναι ό,τι τα εμποδίζει. Κι αυτό αφορά κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, που νιώθει την ευθύνη για το προς τα πού θα πάνε τα πράγματα. Πίσω ή μπροστά;